

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 121 / Ocak 1992 / 4.- DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yeni yıl mesajı

"Yeni yılda hedefimiz, halkımızın irade ve ulusal birliğinin ifadesi olan Ulusal Meclis kuruluşunu gerçekleştirmektir!"

Bizim için, yeni yıldan bahsetmenin fazla anlamı yoktur. Her geçen gün, bizim açımızdan sürekli bir oluşumu ifade eder. Düzene kavuşmuş toplumsal süreçler için yıldönümlerinin bir anlamı olabilir. Bizim için bütün hızıyla oluşum devam ettiğine göre, bir anlamda yapay başlangıçların fazla anlamı olmasa da, bir mantık çerçevesi dahilinde, biz de yeni yıl için biraz daha fazla kendimizi görmeye, değerlendirmeye çalışırız. Esas itibariyle bizim için yeni yıl, bahara çıkıştır. Coğrafik ve toplumsal koşullar gereği, kışın ortasında derlenip-toparlanma açısından yeni yıl bir anlam ifade edebilir. Ondan da öteye, biz özgür yaşam konusunda çabalarımızı yoğunlaştırmaya devam ediyoruz. Dikkate değer bir deneyim sürüp gitmektedir. Olanakların dışına çıkmış, doğal olarak kendine fazla bağlı kılmayan, ama insanlık kadar eski olan ve bazı ilkeleri de gözardı etmeyen bir doğrultuda mücadeleyi, savaşçı bir yaşamı her geçen gün daha da hamleci ve inisiyatifli bir biçimde götürmeye çalışıyoruz.

Sanırım bu gelişmeleri biraz şaşkınlıkla izliyorsunuz. Daha doğru-dürüst kendinizi halletmeden, böyle bir olayın içine girmek sizi boğuyor. Zaten ilkenin de büyüklüğü buradadır. Herkesin kendisini yaşaması değil de, genel bir ilkeyi yaşaması, ciddi hareketlerin esaslarından sayılır. Size kalsa veya kişilerin keyfine kalsa, ona ilkesel bir hareket demek zor olur, daha çok bireysel hareket denilebilir. Ki, bunun da pratikte hiçbir işe yaramadığı, düz yaşamın, düzen

Devamı 12. sayfada

Büyük savaş ve devrim yılı 1992'de kazanan halkımız olacaktır

"Perşembenin gelişi çarşambadan belli olur" diye bir söz vardır. 1992 yılının nasıl geçeceği de, 1991 yılında yaşananlardan belli olmaktadır. Tarihsel öneme sahip siyasal gelişmelerle dopdolu geçen 1991 yılı, yeni yıla çok önemli bir durum devretmiştir. Ocak ayı içinde ülkemizde yaşanan olaylar bu durumun özelliklerini açıkça ortaya koymaktadır. Nereden bakılırsa bakılsın, 1992 yılının faşist Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasında yaşanan büyük bir savaş yılı olacağı görülmektedir.

1991 yılında niteliksel bir gelişme yaşayan ve Türk özel savaşına önemli bir yenilgi tattıran gerilla, Kürdistan'ın her bölgesinde sağlam bir biçimde üslenmiş durumdadır. Ülkemizin her tarafında halk kitleleri, ulusal kurtuluş için ayaktadır. 20 Ekim seçimleri temelinde kendini yenilemek isteyen TC, yeni bir özel savaş programıyla ortaya çıkabilmek, başarısızlığını ve kaybettiklerini telafi edebilmek ve kendisine yeni bir savaş dönemi açabilmek için tüm gücüyle çalışmaktadır. Yaşadığımız her an, büyük bir taktik inisiyatif savaşımına sahne olmaktadır. Hem özel savaş cephesi, hem de devrimci savaş cephesi kendini büyük bir bahar taarruzuna hazırlamaktadır. Bu çalışmalar gizli saklı da değil, oldukça açık yürütülmekte ve taraflarca açıkça ilan edilmektedir. Bu nedenle, 1992 yılının büyük bir savaş yılı olacağı açıktır.

Devamı 2. sayfada

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde Serxwebûn 11 yaşında

Serxwebûn gazetesi yurtdışında sürdürdüğü yayın yaşamının 10 yılını geride bırakarak 11'inci yılına giriyor. İzlediği ihtilalci çizgiden kesinlikle ödün vermeyen devrimci bir yayın organı için, yurtdışında sürdürdüğü 10 yıllık kesintisiz bir yayın yaşamı küçümsenmeyecek bir süre oluşturuyor. Bu açıdan **Serxwebûn** gazetesi kendi benzeri yayın organları içinde örneği bulunmayan bir gazete kimliği taşıyor.

Serxwebûn ilk etapta Kürdistan zemininde yayın yaşamına başladı. 1978-80 yılları arasındaki dönemde düzensiz aralıklarla ve illegal bir yayın organı olarak Kürdistan'da yayınlandı. Ulusal kurtuluş hareketinin izlediği gelişme süreci **Serxwebûn'**da da yansımasını buldu. Gazetemiz başlangıçta sık sık yayın faaliyetinde bulunmak yerine, *"zorunlu ve temel sorunlarda kadrolara ideolojik önderlik etmek için yayınlanmayı"* esas aldı. **Serxwebûn,** temel teorik görüşlerini sistemli bir bütünlük içinde ve bir manifesto niteliğiyle 1978 yılında kamuoyuna sundu. **Kürdistan Devriminin Yolu** başlığını taşıyan bu ilk sayısında, Kürdistan gerçekliği ve dünya sorunları hakkındaki temel görüşlerini özet halinde ortaya koydu. Bu ilk sayı aynı zamanda Kürdistan devriminin öncü partisinin siyasal programının da ilk ciddi ve toplu bir açıklanması oluyordu. 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte faşist rejimin tırmandırdığı ve devrimci kurtuluş mücadelesini imha etmeyi amaçlayan yoğun terörist saldırıları karşısında devrimci öncünün geri çekilme taktiğini izlemesi üzerine, **Serxwebûn** da kendi yayınına bir süre ara vermek zorunda kaldı. Gazetemiz 1982 yılı Ocak ayı başından itibaren periyodik bir yayın organı olarak yurtdışında yeniden yayın yaşamına atıldı.

Serxwebûn'un yayın yaşamına başladığı dönemde, Kürdistan'da gerçek anlamda bir ortaçağ karanlığı yaşanıyordu. Ülkemizde fazla gelişmemiş olan maddi yaşam koşulları üzerinde tam bir egemenlik kurmuş olan Türk sömürgeciliği, kendi çıkarlarının devamına hizmet eden bir düşünce sistemini ülkemizin düşünce yaşamına egemen kılmıştı. Maddi yaşam alanında varolan Türk sömürgeciliğine korkunç bağımlılık, düşünce düzeyinde de Türk sömürgeciliğinin ideolojik çerçevesini oluşturan kemalizme tam bir bağımlılığa

Devamı 6. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Partimizin 14. savaş ve zafer yılı ordulaşma ve ulusal ayaklanma için yeni bir dönemdir

Asırlık TC gerçeğinde yaşanan sıkıntıların, savaşan bir güç olarak bir anlamda bizim gerçekliğimizde de yaşanacağı açıktır. Faşist Türk devleti, Kürt sorunu için şiddet temelinde ve hükümet düzeyinde bir çözümü esas alırken, kuşkusuz biz de savaş hükümeti biçiminde çözümler geliştirmek durumundayız.

Temel sorunumuz bu olmasına rağmen, hala kendini politikaya ve askeri çalışmalara verememenin sıkıntılarını yaşıyoruz. TC olağanüstü bir dönemin olağanüstü çalışmalarını sergilerken, bizim kendi devrimci otorite sorunlarımıza güçlü bir tarzda yaklaşmamamız, güçlerimizin politikada ne kadar yetersiz ve sorumsuz olduğunu gösterir. Hükümet düzeyinde çözüm bekleyen sorunlara yaklaşım biçiminiz bu denli geri ve yetersiz bir düzeyde olursa, zaferi yaratamazsınız. Ben kendimi bu temelde ele alıyor ve hazırlıyorum. Ama siz savaş gerçeğine, iktidar sorununa ve bir bütün olarak devrim sorunlarına iyi hazırlanamıyorsunuz. Yapımızın içinde müthiş zayıflıklar yaşanıyor. Bu yaklaşımların tarih boyunca sürekli kaybettirdiği çok iyi biliniyor. Yetersiz ve zamana yetmeyen yaklaşımlar ve

Devamı 8. sayfada

Yeni Asır gazetesinin Abdullah ÖCALAN *yoldaşla röportajı:*

"Bizim Türkiye'yle düşündüğümüz federasyonlaşma, Ortadoğu halkları federasyonuna gitmede bir köprü olabilir"

- "Türk ve Kürt halklarının, azınlıkların haklarının da gözetildiği bir demokratik birliğe eşit ve özgür temelde gitmeleridir çözüm. PKK'nin en temel istemi budur. Bu tartışılsın diyoruz."
- "Yeni bir seçim de biz yaptıracağız. Hatta bir referandum maddesini de yanına koymak istiyoruz. Bağımsız ve özgür bir iradeyi esas almak üzere Türkiye ile eşit ve özgür bir birlikten yana mısınız, değil misiniz biçiminde bir referandum maddesi ile halka gitmeyi düşünüyoruz."
- "Ortadoğu halklarının tarihi geleneğine, temel çıkarlarına cevap veren bir birlik fikri, bir Ortadoğu halkları federasyonu fikri gittikçe kendini duyuracak bir fikirdir."

Yazısı 18. sayfada

Direniş şehitlerimizi anıyoruz

Ali İhsan ÜÇKARDEŞ (Mahsum)

Yazısı 16. sayfada

Zübeyde SÖNMEZ (Bêrîvan)

Yazısı 16. sayfada

Ali Rıza DEMİREL (Hacı)

Yazısı 17. sayfada

Büyük savaş ve devrim yılı 1992'de kazanan halkımız olacaktır

Baştarafı 1. sayfada

1992 yılı, sadece bir savaş yılı değil, aynı zamanda büyük bir devrim yılı da olacaktır. Çünkü, yeni yıla, devrimin önemli taktik başarıları temelinde girilmektedir. Devrim, tüm Kürdistan halkını etkisi altına almış ve halkın yaşadığı tek gerçek haline gelmiştir. PKK öncülüğünde yaşanan devrimci gelişmeler, TC sistemini her açıdan ciddi bir tıkanmayla yüzyüze getirmiştir. Bu nedenle, karşı-devrim, yaşadığı tıkanıklıkları aşma çabası içindedir. Buna karşılık devrim ise, yeni ve oldukça ileri gelişmeleri programlamış durumdadır. Devrimci güçler, büyük devrimci gelişmeleri yaratma şiarıyla yürümektedirler.

Bütün bunlar, 1992 yılının, büyük savaş ve devrim yılı olmaya aday bir yıl olduğunu, bunun bütün verilerinin hazırlanmış bulunduğunu göstermektedir. Böyle bir yılda, halkımız kazanmak isteyen taraf, Türk sömürgeciliği ise halkımızın kazanmasını engellemeye çalışan taraf durumundadır. Eğer büyük hatalar yapılmazsa, bu yılda halkımız, tarihi önemde büyük kazanımlar sağlayacak ve her alanda büyük bir devrimsel dalgayı yaşayacaktır. Türk sömürgeciliğinin bunu önlemeye gücü yoktur; bu gelişmenin sınırını, halkımızın mücadele etme durumu, yani doğru ve başarılı taktik uygulamaları tayin edecektir.

Ayaklanmayı bastırma harekatı

Şunu kabul etmek gerekiyor; Demirel, büyük bir demagoji ve aldatma ile belli bir karışıklık durumu yaratmayı kısmen başardı. Ancak bu, çok kısa süreli oldu; gerçek durum, 1991 yılı sonlarında yaşanan olaylar ve meclisteki tartışmalarla herkesçe görülebilir hale geldi. Olaylar, büyük demagoji ustası Demirel'in sahtekarlıklarını yerle bir etti; Demirel-İnönü hükümetini, ölü doğan, daha doğrusu hiç doğamayan, özel savaşın bir paçavrası olmaktan öteye gidemeyen bir hükümet haline getirdi. Licê ve Pasûr'da yaşanan katliam ve artarak sürmekte olan kontr-gerilla terörü, Demirel demagojisi altında kafası karışan kitleleri sarsarak uyardı. Bu katliam ve terör karşısında gelişen devrimci eylem ile Kürdistan'ın kırk beş kent ve kasabasında aynı anda gelişen kitle eylemliliği, özel savaş cephesinin yüreğine daha derinden bir korku saldı.

1992 yılına girerken yapılanlar, Demirel ile yenilenmek isteyen rejimin yapmak istediklerini iyice açığa koydu. Özel savaş yönetiminin, Demirel ve İnönü'nün sözleri doğrultusunda değil, Ecevit'in açıklamaları doğrultusunda hareket ettiği görüldü. Ecevit, birçok kez, bu kış ortamından yararlanmak gerektiğini, ağır kış koşullarında geçecek olan dört-beş ay içinde PKK'ye önemli darbeler vurulabileceğini, Kürt realitesinden söz etmek yerine, bu işleri yapmanın doğru olduğunu açıklamıştı. 1992 yılının ilk ayında yaşanan olaylar, TC'nin böyle bir programla hareket ettiğini açıkça gösterdi.

Ocak ayı başından itibaren Kürdistan'ın kent ve kasabalarındaki kontr-gerilla terörü artırılarak sürdürüldü. Bu saldırılarda onlarca yurtsever katledildi; Êlih, Farqîn, Hezex, Nisêbîn gibi yerlerde yurtseverlere ait birçok işyeri tahrip edildi. Açık kontra terörü olan bu eylemler, özel savaş yönetimi tarafından "Hizbullah" diye bir örgüte mal edilmeye çalışılarak, hedef saptırılmak ve yurtseverler ile islami eğilimli güçler birbirine düşman edilmek istendi. Nisêbîn'de Adil Bayık isimli yurtsever katledilerek, geçmişte MHP kanalıyla devrimcilere düşman edilmiş olan güçlerin, şimdi de kontr-gerilla komplolarıyla devrimci harekete karşı çıkartılmaları amaçlandı. Oluşturulmaya başlanan yeni faşist özel savaş ordusu yanında, bir de ünlü kontr-gerilla şefi Cihat Akyol yönetiminde "sivil savunma" aygıtının örgütlendirilmesine ve terörün bu güçler eliyle de yoğunlaştırılmasına girişildi. "Kemalist Asker-Polis Mücadele Grubu" adında bir gücün, başta tutuklular olmak üzere, PKK'ye karşı savaş başlatacağı ilan edildi. Bunlarla birlikte Kürdistan'a yoğun bir asker ve askeri araç sevkiyatı başlatıldı. Kürdistan'ın her kasabasında ve stratejik noktasındaki asker sayısı birkaç kat artırıldı. Ocak ayının ilk haftasından itibaren Kürdistan dağları uçaklarla bombalanmaya ve toplarla dövülmeye girişildi. Botan'ın Cudi, Gabar, Herekol ve Kela Mamê dağlarından başlatılan bu bombardıman, daha sonra Bêdlîs, Muş, Amed ve Dersim alanlarına da yayıldı ve uzun bir süre devam ettirildi. Ve yer yer hala da sürdürülmektedir. Türk savaş uçaklarınca Kürdistan dağlarının bombalanmaya başlandığı bu sırada, bunu kamuoyuna anlatmanın zor olduğunu ve bu askeri harekatlarda ABD kuvvetlerinden gördüğü desteği gizlemek gerektiğini anlayan özel savaş yönetimi, ortaya bir helikopter olayı atarak, emrindeki basını, "ABD PKK'ye yardım ediyor" diye bağırtmaya başladı. Bir yerde söylediği bir yalana, diğer yerde, söyleyen de inanır misali durum öyle bir noktaya geldi ki, sonunda Demirel bu haberi yalanlamak zorunda kaldı. Ama özel savaşın Ocak ayı içindeki uygulamaları bunlarla da sınırlı kalmadı; "demokratikleşmenin" bir gösterisi olarak, 12 Eylül döneminde vatandaşlıktan çıkarılan 15 bin kişinin yeniden vatandaşlığa alınması için kanun çıkarılacağı ilan edildi. 12 Eylül restorasyonu başlamıştı ve devlet on yılı aşkın bir süredir ezdiği ve teslim aldığı güçleri içine çekebilmek için genişliyordu. Bu temelde, İstanbul'da bir "Kürt Konferansı"nın toplanacağı ve yeni bir "Kürt Partisi" kurulacağı sözleri her tarafa yayılmaya başlandı. Özal ve Demirel'e teşekkürle başlayan bir Kürtçe gazetenin yayını ortaya çıktı. Bu arada HEP'e ve HEP-SHP ittifakıyla seçilen milletvekillerine yönelik baskılar, basın ve savcılık aracılığıyla sürdürüldü. Bu milletvekillerinin yurtdışına çıkmaları neredeyse yasaklanır hale getirildi. Buna karşılık hükümet, uluslararası alanda yoğun bir kampanya sürdürdü. Özellikle SHP'li bakanlar dış ülkelere gönderilerek, başlatılan "demokratikleşme hareketi"nin propagandası yapılmaya çalışıldı. Demirel, ABD'ye gitmeye hazırlandığını açıkça ilan etti. Özal, Almanya başbakanının gönderdiği yılbaşı kartına verdiği cevapta, Almanya'daki PKK'yi destekleyen kuruluşların kapatılmasını ve üyelerinin cezalandırılmalarını istedi. Öyle ki, Türkiye ve Kürdistan'da yürüttüğü uygulamaları aynen Almanya'da da sürdürmeye çalıştı. TC, PKK ile ilişki kurarlar korkusuyla, dünyaya yeni doğan ve birbirleriyle savaş halinde olan devletlerin hepsini birden ve herkesten önce tanıyacağını ilan etti. Bir Avrupa Topluluğu heyeti Türkiye'ye davet edilerek, "demokratikleşme hareketi" yerinde gösterilmeye ve bunlar aracılığıyla da propaganda yürütülmeye çalışıldı. Aynı zamanda, gerillaya karşı kullanılmak üzere ABD ve Almanya'dan bol bol silah ve cephane yardımı alındı. Vs. vs...

Bunlar gibi, Ocak ayında, 1992 yılının ilk ayında gerçekleşen bir yığın olay daha sıralanabilir. Görüldüğü üzere, bunların hepsi birbiriyle bağlantılıdır ve tek bir amaca yöneliktir: PKK'yi ezmek! TC'nin her şeyiyle, PKK'ye karşı yürüttüğü savaşa bağlanma durumu en üst noktaya çıkmıştır. Yeni hükümetin programı ve uygulamaları tamamen bu temele bağlıdır. Bazı sözler hiç kimse için aldatıcı olmamalıdır. Ortada dolaşan "Kürt realitesi" lafları tamamen bu politikaya bağlıdır ve PKK'yi ezme amacına yöneliktir. yeni hükümetin programında Kürt ve Kürdistan sorunu yoktur; PKK ve "terör" sorunu vardır. Meclisteki tartışmalar, son açıklama ve uygulamalar bunu açıkça ortaya koymuştur. Sorunu bu biçimde ortaya koymak, sömürgeci özel savaşı yürütmek demektir. Mecbur kalınca arada bir söylenen "Kürt" sözleri de tamamen bu savaşla bağlantılıdır. Kendilerine göre sorun ortadan kaldırılıncaya, yani PKK ezilinceye kadar kitleleri aldatabilmek için bu tür sözler de söylenecek, amaçlarına ulaşınca da herşey silinip gidecektir. Bu, çok iyi bilinen kemalist bir taktiktir; kemalizm, kendi iktidarını güçlendirinceye kadar bunlardan çok daha ileri vaadlerde bulunmuş, ayağını sağlam yere bastıktan sonra ise Kürdistan'a ve Kürt halkına ait ne varsa hepsinin üzerine yürümüştür. Bu gerçek, halkımız ve özellikle kendini Kürtçü gören bazı çevreler tarafından asla unutulmamalıdır.

Türkiye'nin en temel ve birincil sorunu olan Kürdistan sorununda politika bu olunca, diğer sorunların da, örneğin ekonomik ve demokratik sorunların da buna bağlı ele alınacağı açıktır. Nitekim bol bol demagojisi yapılan demokratikleşme hareketinde ciddi ve gerçek hiçbir adım atılamamaktadır. DYP ve SHP, seçim meydanlarında halka vaadettiklerini çoktan unutmuş durumdadır. Yapılanlar, özel savaş rejimini daha da güçlendirici, daha çok cilalayıp maskeleyici şeylerdir. Yeni hükümet, özel savaş rejimine her yönüyle sahip çıkmakta, bu rejimin temel direği olan ordu güçlerine övgüler dizmektedir. Yine, ortaya konan ekonomik programda, Emin Çölaşan'ın deyimiyle mevcut enkazı iyileştirmeyi sağlayacak hiçbir şey yoktur. Yeni bütçenin öngördüğü açık 32 trilyon TL'dir. 1992 bütçesi devletin dış borcunu karşılamaktan bile uzaktır. Yeni hükümet, ekonomiyi ve demokratikleşmeyi tamamen özel savaşa hizmet edecek unsurlar olarak ele almaktadır. Bu nedenle de, yeni hükümet, sadece yeni bir özel savaş programlanması olmaktadır. Bu gerçek zaten başından beri böyleydi ve biliniyordu. Ancak, büyük bir demagojiyle iç ve dış kamuoyu yanıltılmaya, bu durum maskelenmeye çalışılıyordu. Bu ise ancak bir ay sürebildi ve Demirel hükümetinin maskesi düşerek gerçek yüzü herkesçe görülebilir hale geldi.

Unutulmamalıdır; Demirel, Özal'dan daha büyük bir demagojist ve özel savaş yürütücülüğünde Özal'dan hiç de geri kalır değildir. Bu konuda 1970'li yıllardaki uygulamaları ve "Bana, sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" sözleri hala hatırlardadır. Nitekim Demirel ile ortaya çıkan "Hizbullah" olayı, eski çelişkileri canlandırma ve iç çelişkilere dayanarak toplumu birbirine düşürme çabaları, 12 Eylül öncesindeki MHP terörünü ve yeni gelişmekte olan hareketimize karşı UDG saldırılarını anımsatmaktadır.

Bu noktada, özel savaş rejimi içindeki çelişkileri de fazla abartmamak gerekir. Evet, çeşitli güçler arasında birçok çelişki vardır ve politik mücadelede bunlar değerlendirilir; ancak bunlar çoğunlukla kişisel çelişkilerdir, özel savaş politikalarını sahiplenme ve yürütmede fazla bir çelişki yoktur, tersine mevcut rejimin bekasında tam bir birlik vardır. Yeni İçişleri Bakanı'nın sık sık, "geçmişte önemli hatalar yapılmış olduğunu" söylemesi, gerçekte bir özel savaş taktiğidir. Böyle söylemesze, özel savaş etrafında yeni bir umut yaratamayacağını çok iyi bilmektedir. Yine, kitleler üzerindeki katliamların sadece bazı askeri çevrelerin işi olduğunu belirtip, hükümetin bunlara egemen olmasını talep etmek de gerçekçi değildir. Gerçekte herşey hükümetin bilgisi dahilinde olmakta ve ortak bir programa bağlı olarak yürütülmektedir. Nitekim mecliste hükümet çevrelerinin yaptıkları, sokakta ordu, polis ve kontr-gerillanın yaptıklarından farklı değildir. Özel savaş programı etrafında varolan birliği doğru bir biçimde göremememk, ona karşı mücadelede önemli yanılgılara ve başarısızlıklara yol açabilir, yersiz darbelere neden olabilir.

Yeni hükümetle birlikte yeni bir özel savaş programı uygulanmaya konmuştur. Yukarıda sıraladığımız Ocak ayı içinde yaşanan olaylar listesi, bu programın ana unsurlarını içermekte ve vermektedir. Bu program, şimdiye kadar uygulanmış olan özel savaşın bütün unsurlarını içermekte, geçen süreçte başarısız kalmış ve yenilgi almış olan unsurları yeniden restore ederek güçlendirmeyi ve yeni unsurlarla özel savaşı daha da geliştirmeyi hedeflemektedir. Programlanan savaşın ana unsurları, kontra terörünün tırmandırılması ve ordu gücünün sonuna kadar kullanılması, olağanüstü hal ve köy koruculuğu uygulamaları restore edilirken, bu alanın sivil savunma, paralı faşist ordu ve iç toplumsal çelişkilerin daha yaygın kullanılması ile geliştirilmesi, Güney'deki işbirlikçi güçlere dayanılırken Kuzey'de de benzer yapıların ortaya çıkartılması, Türkiye'de şovenizm alabildiğine tırmandırılarak "milli cephe" olayının daha da geniş hale getirilmesi, demokratikleşme demagojisiyle kitlelerin aldatılması ve bazı ekonomik kırıntılarla satın alınması, her türlü yöntem kullanılarak PKK'nin bölgeden ve dünyadan tecrit edilmesi olmaktadır. Böylece halk kitleleri üzerindeki PKK etkinliğinin kırılması, kitlelerin mücadeleden uzaklaştırılıp sindirilmesi ve her alanda tecrit edilen PKK'nin ezilmesi amaçlanmaktadır.

Bu program, üzerinde tüm Türk egemen güçlerinin birleştiği ve NATO'dan da destek gören bir özel savaş programı olmaktadır. Açıkça NATO çıkışlı, NATO güdümlüdür. Başta ABD ve Almanya olmak üzere NATO güçleri, "Marksist-Leninist olan PKK terörü" diyerek bu programa destek verdiğini açıkça ifade etmektedirler. Birçok konuda aralarında anlaşmazlık olan bu çevreler, Kürdistan devrimi karşısında birlik yaratabilmektedirler. Son AT heyetinin, "Kürtler kaderini tayin edemez ve devlet kuramaz, Türkiye teröre karşı mücadele etmekte haklıdır" biçimindeki açıklaması bunu açıkça ortaya koymaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, 1992 yılında, 1988 yılındakine benzer ve daha da gelişmiş bir saldırıyla karşı karşıya gelmektedir. Bütün veriler, yeni özel savaş programının bu kapsamda olduğunu göstermektedir. Uygulayıcılarının amaçları ve uluslararası boyutu açısından 1988 yılına benzerdir, ancak uygulanma yoğunluğu bakımından elbette çok daha geliş-

tirilmiştir. 1987-88 dönemindeki özel savaş programı, gerillaya karşı ve gerillanın gelişimini önlemeye yönelik bir programdı. 1992 yılı için hazırlanan program ise, gerilla ve serîhildanlarla gelişen ulusal halk ayaklanmasına karşı ve ayaklanmayı önlemeyi hedefleyen bir program olmaktadır. Yani, bir ayaklanmaya karşı koyma ve ayaklanmayı bastırma harekatı durumundadır. Özel savaş sözcüleri de bunu açıkça ifade etmektedir. En son 21 Ocak tarihinde Jandarma Genel Komutanı ve İçişleri Bakanı da, yaptıkları açıklamalarda, Kürdistan'da yaşananların bir genel ayaklanma durumunu ifade ettiğini ve önlemlerini buna karşı almakta olduklarını belirtmişlerdi. Bu durum, bir yandan ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzeyin düşman tarafından itiraf edilmesi olurken, öte yandan da sömürgeci savaşın boyutunu ortaya koymaktadır.

Demirel hükümetiyle programlanan özel savaşın yeni unsurlarından biri, kontr-gerilla terörünün tırmandırılması ve yeni güçlerle kontra saldırılarının çeşitlendirilmesi, daha büyük ordu gücünün ve savaş araçlarının harekete geçirilmesi olmaktadır. Bunlar açıkça görülen olaylar durumundadır. Bir diğer yeni unsur, kan davalarına varana dek toplum içi çelişkilerin daha yaygın kullanılmaya çalışılmasıdır. Bunun da ilk belirtileri ortaya çıkmıştır ve Demirel'in bu işte çok usta olduğu bilinmektedir. Başka bir yeni unsur ise, PKK'ye karşı çeşitli Kürt çevrelerinin ortaya çıkarılması ve kullanılmak istenmesi olmaktadır. Özal, Türkiye soluna ve Güney Kürdistan'daki işbirlikçilere yönelik olarak bu uygulamayı geliştirmiş ve belli bir açılım yapmıştı. Bunları olduğu gibi devralan ve benimseyen Demirel, aynı durumu Kuzey-Batı Kürdistan'da da geliştirmeye çalışmaktadır. Bunun bir ayağı, HEP'in PKK'ye karşı çıkarılması, HEP listesinden seçilmiş olan milletvekillerinin SHP içinde eritilmesi ve böylece kitlelerin düzene bağlanması çabası olmaktadır. Diğer ayağı ise, İstanbul'da "Kürt Konferansı" toplanması ve "Kürt Partisi" kurulması çabalarında görüldüğü gibi, birtakım çevrelerin örgütlendirilerek Kürt halkı içinde PKK karşıtı bir güç yaratılması çabası olmaktadır. Bu durum, şimdilik gerçekleşememiştir, ancak özel savaşın bu tür çabalarını sürdüreceği ortaya çıkmıştır. Şimdilik gerçekleşememiş olmasının önemli nedenleri vardır. Bir kez rejim, bu konuda fazla açılım yapamamaktadır. Çünkü, yapacağı açılımlardan PKK'nin daha fazla yararlanacağından korkmaktadır, zira HEP deneyi bu konuda öğretici olmuştur. İkinci olarak, bu işe girmeye meyilli çevreler, rejimin ortaya koyduğu mevcut sınırlar içinde iş yapmaktan korkmaktadırlar. Çünkü, rejim sınırı oldukça dar tutmakta, bunun sadece PKK'yi ezme amacına yönelik olduğunu açıkça belli etmektedir. PKK'yi ezdikten sonra ise bu işte kullanılan çevrelere nasıl davranacağını kemalist pratik daha önce öğretici bir biçimde ortaya koymuştur. Bunu bilen çeşitli çevreler, TC'ye yeterince güvenememekte ve can korkusu nedeniyle şimdilik fazla ileriye gidememektedirler. Şimdilik durum budur, ancak bu, gelecekte bu tür gelişmelerin olamayacağı anlamına gelmemektedir.

1992 yılına girerken, ulusal kurtuluş mücadelemiz, yeni bir özel savaş programıyla, ayaklanmayı bastırma harekatıyla karşı karşıyadır. Daha şimdiden Kürdistan'ın her tarafı yeni ve yoğun bir askeri güçle doldurulmuştur. Kontra terörü tırmandırılmakta, havadan ve karadan dağlarımız bombalanmakta, yer yer katliamlara girişilmektedir. Ancak bunlar, kış koşullarından yararlanarak gerillaya darbe vurmayı ve kitleleri korkutarak mücadeleden uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Bununla birlikte, esas olarak bahara hazırlanılmakta, baharda geniş bir askeri harekata girişileceği anlaşılmaktadır. Özel savaş sözcüleri de bunu açıkça söylemektedir. Kürdistan'da bir ayaklanma durumunun yaşandığı, PKK'nin ilkbaharda savaş hükümetini ilan edeceği ve genel ayaklanmaya girişeceği özel savaş basını aracılığıyla bol bol propaganda edilerek, TC'nin baharla birlikte Kürdistan'da girişeceği yoğun askeri harekata zemin hazırlanmaya çalışılmaktadır. Bu biçimde, yürütülmekte olan hava saldırılarına ve yapılmakta olan katliam hazırlıklarına iç ve dış kamuoyunun tepki göstermesi önlenmek istenmektedir. Özel savaş basını, Ocak ayı boyunca bu tür yazılarla doldurulmuştur. Örneğin, "ABD'nin PKK'ye yardım ettiği" masalının mimarı Muammer Yaşar, Sabah gazetesinde şunları yazmaktadır:

"PKK baharda geniş çaplı saldırılara girişmek için çaba harcıyor. Geçen yıl sığınmacılardan alınan ve Irak'tan temin edilen silahların bölgede köylülere dağıtılması yolunda da çabalar var. Amaç, halkı kışkırtarak silahlı eylemi yaymak.

PKK'nin bu hazırlığına karşı çok ciddi önlemler alınıyor. Mevcut güvenlik güçlerini takviye etmek amacıyla Kara Kuvvetleri Komutanlığı yeteri sayıda jandarma komandoları yetiştiriyor.

Yeni önlemlere göre, her ilçede bir jandarma komando bölüğü, her ilde bir jandarma komando taburu hazır bekleyecek. Ayrıca, Asayiş Komutanlığı emrinde yeteri sayıda jandarma komando taburları bulunacak. Bu kuvvetler zırhlı muharebe araçları ve uçar birliklerle takviye edilecek. PKK çetelerinin faaliyet göstereceği boş alan bırakılmayacak."

Helikopter mucidi Muammer Yaşar'ın, MİT ve Özel Harp Dairesi ile yakın ilişki içinde olduğu anlaşılıyor. Yazılanlardan, TC ordusunun, özel savaş taktiklerinden en kapsamlısı olan, "ayaklanmaya karşı koyma harekatı" düzenlemekte olduğu ortaya çıkıyor. Türk ordusu, benzer taktiği daha önce 1985 ve 1990 yıllarında da uygulamıştı ve pratik deney gerilla tarafından biliniyor. Bu taktiğin ilk unsuru, önce hareket etmeye ve taktik inisiyatifi elde tutmaya dayanıyor. Bu nedenle Türk ordusunun daha şimdiden harekata başladığı ve koşulların elverdiği yerlere yerleşmeye çalıştığı görülüyor. Bunu sürdürecek, havadan hareket üstünlüğüne dayanarak Şubat sonu veya Mart ayı başından itibaren güçlerini yerleştirmek için yoğun bir harekata başvuracaktır. Bu taktiğin ikinci unsuru, ayaklanma eğilimi gösteren bütün yerleşim yerlerinde askeri birlik konumlandırılmasını ve tüm insanların sıkı bir denetim altında tutulmasını içeriyor. Bununla kitlelerin örgütlülüğünün ve düzenli eylemliliğinin dağıtılması, yerleşim birimlerinin birbiriyle bağının kopartılması amaçlanıyor ve tüm yerleşim yerlerinde kitleler tutukluluk altına alınıyor. Türk ordusu, daha kar kalkmadan ve yeni kar yağışının son bulduğu andan itibaren bu harekatı başlatacaktır. Taktiğin üçüncü unsuru, ayaklanma bölgesi olarak görülen alanlarda bütün stratejik noktalara, yollara, geçit yerlerine, tepelere ve benzeri yerlere askeri birlik konumlandırılmasını, böylece tüm stratejik yerler tutularak bütün coğrafyanın denetim altına alınmasını içeriyor. Bununla, gerillanın hareket olanağının ortadan kaldırılması amaçlanıyor. Bu biçimde, bir yandan kitleler tutuklanıp denetim altında tutulurken, diğer yandan gerillanın hareketinin sınırlandırılması, etkin bir istihbarat düzeninin kurulması ve gerillanın tespit edildiği noktalara yönelik ani hava saldırılarıyla sonuç alınması planlanıyor. Gerillanın ve serîhildanın geliştiği düzey karşısında, böyle bir harekat için mevcut asker ve silah gücü yetmediği için yoğun bir biçimde yeni asker sevkiyatı sürdürülüyor.

TC'nin böyle bir savaş planı temelinde hareket ettiği açıktır. Kuşkusuz bunları gerilla da görüyor ve buna göre gereken hazırlıklarını yapıyor. TC, 1992 yılını bu düzeyde bir savaş yılı olarak ilan etmiştir; özel savaş şansını yeniden denemek istiyor. Bu savaş planının ömrü bir yıllıktır ve 1992 yılını kapsıyor. Bu nedenle, 1992 yılı, TC için bir ölüm-kalım yılı oluyor. Böyle bir savaş programı için NATO'dan da onay ve destek aldığı anlaşılıyor. PKK'nin ulusal meclis, ulusal ordulaşma ve savaş hükümeti şiarlarını hayata geçirmesinin, böyle bir savaş planıyla önlenmesi hedefleniyor. Bütün devrimci savaş faaliyetlerinin ve bütün devrimci mücadelenin düşmanın bu planı dikkate alınarak ve bunu boşa çıkartıp yenilgiye uğratacak tarzda düzenlenmesi gerekiyor.

Halkımız, ulusal meclis ve savaş hükümeti şiarıyla yürüyor

"Urfa Meslek Yüksek Okulu öğrencisi M. Salih Tatlı'nın 8 Ocak günü Urfa çarşısında öldürülmesinin ardından ikinci bir kontr-gerilla katliamı da Diyarbakır'da yaşandı. Bu sefer hedef olarak seçilen kişi, Dicle Eğitim Fakültesi öğrencisi A. Samet Çetin'di. Her iki öğrenci de Nusaybinliydi ve cenaze törenleri Nusaybin'de yapıldı. M. Salih Tatlı, 9 Ocak günü yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı bir törenle toprağa verilirken, A. Samet Çetin için de 13 Ocak günü 20 bin kişilik bir tören düzenlendi.

Kitle henüz mezarlıktayken, ilçede bu kez Tapu Sicil Müdürü Adil Bayık'ın kontr-gerilla tarafından vurulduğu haberi geldi. Kitle bunun üzerine tekrar şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. Devlet güçlerinin helikopterlerden ve yerden açtıkları ateş sonucu dört kişi vuruldu, onlarca kişi coplandı, 400 kişi de gözaltına alındı.

15 Ocak günü ise, Nusaybin gerillaların baskınına uğradı, karakollar ve resmi binalar roketatar ateşine tutuldu. Aynı gün Nusaybin'den yüzlerce kişi Adil Bayık'ı Hilvan'da toprağa vermek üzere yola çıktı."

(Yeni Ülke, 19-25 Ocak 1992)

Bunlar, Ocak ayının ikinci haftasında, bir haftalık süre içinde Nisêbîn (Nusaybin)'de yaşananların çok kısa bir özeti. Nisêbîn her hafta aynı mücadele ve eylemlilik durumunu yaşıyor. Kürdistan'ın bütün şehir ve kasabalarında benzer eylemlilik durumu yaşanıyor. Licê ve Pasûr katliamları sonrasında, 1991 yılı sonu ve 1992 yılı başında ülkemizin elliye yakın şehir ve kasabasında halk kitleleri direnişe geçti. Bu, ulusal düzeye ulaşan bir halk eylemliliği demekti. Serhedan (Kars), Gridax (Ağrı), Bêdlîs (Bitlis) ve Mûş şehirleri ile buralara bağlı hemen hemen bütün kasabalarda kitlelerin eyleme geçmesi, mücadelemizin bütün ulusu kucaklamasının ve ülkemizin her tarafına yayılmasının açık göstergesi oldu. Özel savaşın bütün engelleyici çabalarına rağmen, Ocak ayı ortasında eyleme kalkan binlerce Çolamergli, sömürgeciliğin artık Kürdistan'da yaşayamayacağını ve özel savaşın yenilgiye mahkum olduğunu gösterdi.

Ocak ayı boyunca Cizîra Botan (Cizre), Nisêbîn (Nusaybin), Kosar (Kızıltepe), Kerboran (Dargeçit), Girgê Amo (Silopi), Şirnex (Şırnak), Hezex (İdil), Gercews (Gercüş), Girê Sor (Siverek), Çolamerg (Hakkari), Sêrt (Siirt) ve Misric (Kurtalan)'ta halkımız serîhildana kalktı. Bazı şehir ve kasabalarda kitle eylemliliği günlerce sürdü, bazılarında birçok kez eyleme geçildi. Halkımız artık TC'nin hiçbir terör uygulaması ve katliam girişimi karşısında sessiz kalmıyor. Kar, kış, açlık ve soğuk dinlemeden saatlerce ve günlerce süren eyleme girişiyor, sömürgeci düşmanın copu ve silahı üzerine korkusuzca yürüyor. Kepenkler iniyor, okullar boykot ediliyor, grev yapılıyor, ulaşım durduruluyor, onbinler halinde yürüyüşe geçiliyor, her şehit için en görkemli cenaze törenleri düzenleniyor, ulusal kurtuluşçu sloganlar atılıyor, marşlar okunuyor, özel savaş güçleriyle taşlı-sopalı çatışmalara giriliyor. Gerilla ile serîhildan, etle tırnak gibi içiçe geçmiş bulunuyor. Her gün ülkemizin birkaç şehir ve kasabasında bu durum yaşanıyor. Kürdistan halkı boydan boya silahsız bir ayaklanma durumunu yaşıyor ve bu yıllardır süreklilik kazanarak büyüyor. Halkımız, artık sömürgeci egemenlik altında yaşamayacağını ve Kürdistan'da sömürgeciliği yaşatmayacağını açıkça ilan ediyor. Türk sömürgeciliği, silahlı varlığı dışında Kürdistan'da artık bitmiş bulunuyor.

Yaşanan bu ayaklanma durumuna paralel ve onu besleyen ve geliştiren bir güç olarak gerilla eylemliliği de sürekli gelişiyor. 3 Ocak'ta Bazarcix (Pazarcık)'ta düşmana ağır darbe vurarak yeni yılı açan gerilla eylemleri, Ocak ayı boyunca Kürdistan'ın her tarafına yayılarak sürdü. Ağır kış koşullarına rağmen Nisêbîn, Farqîn (Silvan), Kosar, Norşin (Güroymak), Êlih (Batman), Pûlûr (Ovacık), Dara Hênê (Genç), Misric, Hênê, Meledî (Malatya), Dih (Eruh), Şirnex ve diğer birçok alanda gerilla eylemleri gerçekleştirildi; düşmanla çarpışmalara girildi, kasabalar basıldı; bütün bu askeri eylemlerde düşmana ağır darbeler vuruldu. Özel savaş yönetimi, baharda eylemler beklerken kış aylarında karşılaştığı bu gerilla eylemleri ve kitle direnişleri karşısında adeta şoke oldu. Bahar için yapmakta olduğu plan, kış sürecinde aldığı darbelerle belli ölçüde daha şimdiden parçalandı. Gerilla da artık mevsim dinlemiyor, kendisini her koşula göre hazırlamış ve eylem kapasitesini geliştirmiş bulunuyor. Bu gelişme karşısında düşmanın mevsimlik hesapları daha başından eriyip yok oluyor. Gerilla ile bütünleşmiş olan halkımız 1992 yılına ulusal meclis ve savaş hükümeti şiarıyla giriyor ve bu şiarları hayata geçirmek için kararlılıkla yürüyor.

Burada şu noktaya da dikkat çekmemiz gerekiyor. Aralık ve Ocak aylarında bazı yersiz ve önemli kayıplarımız oldu; ileri düzeyde görevli bazı yoldaşları şehit verdik ve bazı yerlerde düşmanın tuzağına düşme olayları gerçekleşti. Bunlar irdelendiğinde, büyük çoğunluğunun geçmişte olduğundan çok daha fazla kuralsızlık ve tedbirsizlik nedeniyle ortaya çıktığı görülüyor. Oysa gerillanın ulaşmış olduğu gelişme düzeyinde bu tür olaylara asla yer olmaması gerekiyor. Bunlara düşmanın komplosu deyip geçmek ve durumu böyle izah etmek pek mümkün görünmüyor. Bu düzeyde tedbirsiz ve kuralsız hareket edebilmenin altında, Demirel'in yaratmak istediği kafa karışıklığının, özel savaşın demokratikleşme demagojisinin izleri görünüyor. Oysa düşman ile Partimiz arasında taktik düzeyinde bir propaganda savaşı sürüyor; bu savaş yerindedir, ancak gerçek durum bu değildir. Gerçek durum, her an amansız bir savaşın sürdüğüdür. Bu gerçeği asla unutmamak, her zaman bunun gereklerine uygun olarak hareket etmek gerekiyor. Gerilla kurallarını eksiksiz uygulamak ve her zaman tedbirli olmak gerekiyor. Böyle yapıldığında gerillanın yersiz kayıplara uğraması asla mümkün değildir.

Sömürgeci düşman, PKK'nin Newroz'da savaş hükümetini ilan edeceğini ve genel ayaklanmaya girişeceğini iddia ediyor. Bu, düşmanın iddiasıdır; belli ki kendini buna göre hazırlıyor ve bu tür gelişmelerin adını duydukça ödü kopuyor. Kuşkusuz nerede, ne zaman ve nasıl bir eylem düzenleyeceğini ve neyi ilan edeceğini Partimizin kendisi tayin ediyor. PKK zaten TC kadar bir savaş faaliyeti yürütüyor. Bu nedenle, daha şimdiden en az TC kadar bir hükümete sahiptir. Şimdi yapılmaya çalışılan, bu yönetim durumunu her alanda daha da geliştirmek ve güçlendirmektir. Bu da bir ilan sorunu değil, devrimi ve halk yönetimini geliştirme sorunudur ve bu her koşul altında yürütülmektedir. PKK, eylemini istediği gibi düzenleyeceği bir planlılığa ve güce, halkımız da eylemini yönlendirecek ve düşmanın provokasyonlarını boşa çıkaracak düzeyde bir örgütlülüğe sahiptir. Bu nedenle, Türk sömürgecilerinin, geçmişte olduğu gibi, halkımızı oyuna ve provokasyona getirmeleri artık mümkün değildir.

Halkımızın gelişen ayaklanma durumunu bastırmak için özel savaş yönetiminin yürüttüğü hazırlıkları boşa çıkarmak, Partimiz ve halkımız açısından hiç de zor olmayacaktır. Bir kere, propagandası yapıldığı düzeyde bir harekatı yürütmeye TC'nin ekonomik ve siyasi gücü kalmamıştır. Yeni hükümet, iki aydan beri Demirel'in deyimiyle devletin iki ucunu bir araya getirmeye çalış-

makta, ancak bunu başaramamaktadır. Bu işin önemli bir yanıdır ve bu konuda TC'nin durumu bilinmektedir. Yine halkımızın geçmişteki durumu ile şimdiki arasında niteliksel bir fark vardır. Durum, 1985 ve 1990 yıllarıyla da kıyaslanamayacak kadar farklıdır. Parti öncülüğü gelişmiş ve mücadele içinde pişmiştir, gerilla hem çok büyük güç kazanmış ve hem de muazzam savaş deneyimi edinmiştir, halkımız örgütlenme ve eylem alanında çok ileri mesafeler katetmiştir. 1992 yılı için, en az TC kadar devrimin de hazırlıkları vardır. Bütün bunlarla, Türk ordusunun savaş planlarını boşa çıkarmak ve ona yeni yenilgiler tattırmak her zaman mümkün olacaktır.

Kuşkusuz bütün bunlar, devrim cephesinin güçlü savaş planları yapması, etkin ve doğru taktik uygulama içinde olması gereğini ortadan kaldırmıyor. Tersine, bunlara her zaman olduğundan çok daha fazla ve daha ileri düzeyde ihtiyaç duyuyor. Gerillanın ülke çapında yayılmış ve üslenmiş olması, özel savaş taktiklerini boşa çıkarmada çok önemli bir durum oluşturuyor. Yine, gerillanın her zaman inisiyatifi elinde bulundurması, düşmandan önce davranması ve savaşı istediği biçimde düzenlemesi mutlak gerekli bir durum oluyor. Ağır kış koşullarına rağmen gerillanın sürekli eylemlilik içinde olması, bu koşulun her zaman yerine getirileceğini açıkça gösteriyor. Düşmanın büyük ordu güçleriyle hareket ettiği ve güçlerini her tarafa yaydığı koşullarda, gerillayı gereksiz yere haddinden fazla hareket ettirmemek, gerillayı düşman birliklerine darbe vurabilecek güçte düzenlemek, düşmanın zayıf noktalarını tesbit ederek buralardan etkin ve imha edici darbeler vurmak ve düşmana rahat hareket etme olanağını asla tanımamak gerekiyor. Kuşkusuz gerilla, eylem taktiğinde daha ileri bir düzeye hazırlanıyor. Eski biçimleri yeniden tekrarlamak, aynı eylem biçimleriyle yetinmek bu dönemde tehlikeli olacaktır. Karakolları ve kasabaları basıp düşmana darbe vurarak geri çekilmek, kitleleri sadece protesto gösterileri içinde tutmak, ulaşılan aşama açısından artık geri bir eylemlilik durumudur. Gerilla ile serihildanı birlikte düzenlemek, düşmanı imha eden ve hedefleri düşmandan koparıp alan eylem taktiklerini geliştirmek ve hayata geçirmek gereklidir. Eylemde bu düzeyin ilk izleri 1991 yılında ortaya çıkmıştır ve içinde bulunduğumuz yılda daha nitelikli bir eylemlilik durumu yaşanacaktır. Bunlar yapıldığında çok daha ileri bir savaş ve ayaklanma durumu ortaya çıkacaktır.

PKK, devrimci gelişmenin her dönemecinde, sömürgeci düşmanın devrimci hareketi boğmak istediği her dönemde, yeni siyasal açılımlar yaparak ve daha ileri bir mücadele hamlesine yönelerek gelişen bir güçtür. Düşmanın 1979 yılı başında devrimci hareketi boğma girişimi Parti ilanıyla boşa çıkarılmıştı. 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı gerilla örgütlenmişti. TC'nin 1985 hazırlığı ERNK'nin ilanıyla ve mücadelenin kitleselleştirilmesiyle etkisiz kılınmıştı. Özel savaşın 1987 planı, Halk Kurtuluş Ordusu'nun ve kitlesel birliklerin örgütlendirilmesiyle yenilgiye götürülmüştü. 1991 yılında savaş hükümetinin örgütlendirilmesi şiar haline getirildi ve Başkan APO, PKK'nin 13. kuruluş yıldönümü kutlamaları için yayınladığı mesajda Ulusal Halk Meclisi'nin 1992 yılında toplanacağını müjdeledi. Sömürgeci özel savaşın bu son ve de umutsuz çabası da Ulusal Meclis ve savaş hükümetinin örgütlendirilmesiyle boşa çıkarılacaktır. Gerilla, geniş kırsal kesimleri denetleyebilen bir kuvvet düzeyine ulaşmıştır. Halkımız, sürekli ve ülke düzeyinde bir ayaklanmayı yaşamaktadır. Partinin hazırlıkları her zamankinden çok daha fazla güçlüdür. Bütün bunların birleştirilmesi ve doğru ve başarılı taktiklerle pratik uygulamanın geliştirilmesi, içinde bulunduğumuz yılda her türlü sömürgeci planı yerle bir edecek ve halkımıza tarihi önemde bir devrim yılı yaşatacaktır.

Türkiye'de yeni devrimci çıkış gerekli

Bir özel savaş rejimi olarak kendini sürekli güçlendirmeye çalışan TC ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasında savaş büyüdükçe, Kürdistan dağlarında dünyadan habersiz yaşayan çobanların bile siyaset sahnesine girmesi ve devrimci kahramanlıklar yaratması olayı geliştikçe, bunun tersi olarak, Türkiye'de kendine sol ve sosyalist diyen güçlerin aynı oranda bir gerilemeyi ve çöküşü yaşadıkları açık bir gerçektir. Bu gelişmeden ve düzenin artan bunalımlarından etkilenen kitlelerin hak aramak ve mücadele etmek istedikleri bir ortamda bile sol ve sosyalist diye tanımlanan güçlerin durumu budur ve emekçi halk kitlelerinin önüne bir örgüt gücü olarak çıkılamamaktadır. Bu durum, öz itibariyle 1970'lerin ortalarından beri böyledir ve daha somut olarak 15 Ağustos 1984 Atılımı sonrası yaşanan sürecin özelliği budur. 1992 yılına girerken bu süreç en uç noktaya kadar varmış bulunmaktadır.

Türkiye'de kendini sol ve sosyalist grup, parti ve kişi olarak gören güçler, şimdiye kadar çok çeşitli gerekçeler ileri sürerek bu gerçeği görmek ve kabul etmek istemiyorlardı. Ama artık çoğunlukla bu gerçeği kabul etme eğiliminin gelişmekte olduğu görülüyor. Çeşitli güçler, mevcut olumsuz durumu eleştirmeye ve eleştiri temelinde çıkış aramaya yöneliyorlar. Sosyalizmden kaçışın olduğundan, hareketin zayıfladığından, dönekliklerden, burjuva düzene entegre olmaktan söz ediyorlar. Ancak bunu, daha çok Sovyet blokunun dağılmasına ve sosyalizmin dünya ölçüsünde yaşadığı duruma bağlama eğilimlerinin güçlendiği, Türkiye'deki durumun bu biçimde izah edilmek istendiği gözleniyor. Her şeyi dış faktörle açıklamaya, yani oportünizme yatkın olan Türk gerçeği, mevcut durumdan da bu biçimde sıyrılmak istiyor. Bu bakış açısı doğru değildir ve bu eğilim tehlikelidir; devrimci gelişme önünde yeni bir tehlike oluşturmaktadır. Türkiye solculuğunun yaşadığı gerilemenin nedeni dışta değil, içtedir; sosyalizmin dünyada yaşadığı durumda değil, Türkiye'de kendine sosyalist diyen güçlerin durumundadır. Kuşkusuz sosyalizmin dünyada yaşadığı durum da etkileyici bir nedendir, ancak birinci neden değil, sadece üçüncü, dördüncü sıradan bir nedendir. Bu yüzden, sosyalizm içinde yaşanan durumları Türkiye devrimci hareketinin bugünkü durumu için en önde gelen bir neden olarak göstermek, devrimci sosyalizmden kaçmak veya sorumlu devrimciliğe yönelmemek için bir bahane olmaktadır. Bu tür bahanelere sarılmamak ve bel bağlamamak gerekir; bu tür yönelimler, tarih ve halk karşısında hiç kimseyi kurtarmaz.

Türkiye sol ve sosyalist hareketinin yaşadığı olumsuz durumun temel nedeni, onun, 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında direnmemesi, direnememesi, kaçması, yenilmesi ve ezilmesidir; bu gerçeğin olduğu gibi kabul edilip nedenlerinin araştırılmaması ve devrimci bir tarzda aşılmaması, buna yol açan teorik, politik ve taktik anlayışların ortaya çıkarılıp terkedilmemesi ve bunların yerine devrimci anlayışların doğru bir temelde ve kararlılıkla geçirilmemesidir. 1960'ların ikinci yarısında gelişen yeni devrimci çıkış 12 Mart faşist darbesiyle ezildikten sonra, 1970'lerin ikinci yarısında gelişen sol hareket, ya politik çizgiden ve kitle mücadelesinden kopuk bir şiddet anlayışını benimseyerek, ya da örgütlenmeyen ve düzene karşı devrimci mücadeleye yönelmeyen bir kitleselleşmeyi esas alarak doğru bir politik ve pratik çizgi tutturamamış; nicelik olarak oldukça genişleyen bu yapı, örgütsüzlüğü, öndersizliği ve taktiksizliği nedeniyle 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında ciddi bir direnişe yönelememiştir. 12 Eylül rejimi altında yenilmiş, ezilmiş, devrimci açıdan gerçek anlamda tasfiye olmuştur. Türkiye'de sosyalizmden kaçışın, dönekliğin, burjuva düzenle en iğrenç biçimlerde birleşmenin, burjuva demokratizmine ve her türlü reformizme yönelmenin temel nedeni budur. On yılı aşkın süre faşizme karşı direnmeyen, giderek teslim olan ve tasfiyeye uğrayan bu yapıdan, devrimci gelişmeye engel olmaları dışında hiçbir şey çıkmaz.

Ağır baskı ve sömürü döneminde, faşizmin saldırı yıllarında emekçi halka sahip çıkmayan, faşizme karşı kararlılıkla direnmeyen ve savaşmayan, bir köşeye sinerek veya kaçarak, "ara dönem geçsin, mücadeleyi sürdürürüz" edebiyatı yapan güçlere halk kitleleri elbetteki inanmaz ve güven duymaz. Hem sosyalist, hem de sosyal-demokrat kanatlarıyla Türkiye'deki tüm sol örgütlerin durumu, örgütsel bazda bu olmuştur. Nitekim genel durumun ve 20 Ekim seçimlerinin gösterdiği gibi, kitleler solu ciddiye almaz ve ondan daha çok uzaklaşır hale gelmiştir. Bugün sadece sosyalist güçler değil, sosyal-demokrasi bile kitle bazında büyük bir hızla erimektedir. On iki yıl gibi süren ağır faşist baskı ardından halk kitlelerinin sergilediği bu durum ve adeta faşist partilere sarılır hale gelmiş olması ibret vericidir ve bu tamamen solcuyum ve sosyalistim diyen güçlerin durumuyla ilişkilidir. Kitleler de, tıpkı bu güçler gibi, herşeyden korkar ve kaçar hale gelmiş, deyim yerindeyse tavşanlaştırılmıştır. İstanbul'da eline sopa alan bir kişi veya küçük bir ses bombası binlerce insana rahatlıkla talim ettirebilmektedir. Devrimci direnişle karşılanmayan faşist baskı, toplumu korkunç bir biçimde sürüleştirmiştir.

Halkın bu duruma gelmesine göz yuman ve kitleleri sahipsiz bırakan bir solu, faşizme karşı savaşmayan bir sosyalistliği halk ne yapacaktır? Toplum karşısına örgütlü politik bir güç olarak çıkamayanlara işçi ve emekçiler nasıl güven duyacaktır? Besbelli ki Türkiye'de yaşanan durumun temelinde bu vardır. Sonunda yenilmiş de olsa, 12 Mart faşist darbesi karşısındaki direniş, 1970'li yıllardaki geniş kitlesel gelişmenin temeli olmuştur. Günümüzde soldan ve sosyalizmden kaçışın temeli de, 12 Eylül faşizmi karşısında içine girilen direnmesizlik ve teslimiyettir. İki tutum arasında, sonuçlarıyla birlikte ortaya çıkan böyle belirgin bir fark vardır. 1980'den beri Türkiye sol ve sosyalist hareketinin yaşadığı durum budur. 1980'lerin sonunda Sovyet blokunda yaşanan durum ise, bunun üzerine adeta tüy dikmiş, bu durumu daha da ağırlaştırmıştır. Dünya çapında sosyalizm içinde yaşananların etkisinden ancak bu düzeyde söz edilebilir. Bu etki olmasaydı da, Türkiye'de yaşanan durum öz itibariyle bundan pek farklı olmayacaktı.

Ancak bu olumsuz etkenlerin yanında, olumlu devrimci gelişme etkenleri de vardı. Bu süreç içinde Kürdistan devrimci hareketi, 12 Eylül rejimini ağır bir çıkmaz ve çöküntü içine sokan, onun özel savaş planlarını birbiri ardına yenilgiye uğratan bir güç olarak gelişti. Bu gelişme, Türkiye sol ve sosyalist hareketi için eşi bulunmaz bir olaydı ve onun yenilgiden kurtulması için çok büyük bir destek sunuyordu. Demirel, Ecevit, Erbakan gibi bir kenara atılmış olan burjuva politikacıları bile bu gelişmeye dayanarak yeniden politik yaşam kazandı. Çünkü bu gelişme, 12 Eylül darbesinin başlangıçtaki zaferini giderek yenilgiye dönüştürdü ve Türk burjuvazisi karşısında devrimin yenilmediğini, tersine daha sağlam temellerde gelişip güçlendirdiğini ortaya koydu. Ancak ortaya çıkan sonuç şu ki, Türkiye'deki sol ve sosyalist güçler, düzen politikacıları kadar bile bu gelişmeden yararlanamamıştır. Bu durum da, bu güçlerin yaşadığı gerçeğin dış etkenlere bağlı olmadığını, tersine tamamen kendi yapılarından kaynaklandığını göstermektedir.

Gerçek durum son derece açıktır. 12 Eylül karşısında yenilmiş ve teslim olmuş bu yapılardan, devrimci gelişmeyi engelleme dışında, devrime yönelen örgütsel bir çıkış beklenemez ve gerçekleşemez. Türkiye'de yeni bir devrimci çıkış gereklidir. Eski örgütsel yapılar, teorik ve taktik yaklaşımlarıyla faşizm karşısında yenilmişlerdir; dolayısıyla onların teorik, politik, örgütsel ve taktiksel yaklaşımları tartışmalıdır. Onları olduğu gibi yeniden ileri sürmek ve onların peşine takılıp gitmek doğru değildir ve anlamsızdır. Türkiye devrimciliğinin her bakımdan yenilenmeye, doğru bir teorik ve politik yaklaşıma ulaşmaya, doğru bir stratejik ve taktik çizgi izlemeye, militan bir örgütsel ve eylemsel yapıyı esas almaya ihtiyacı vardır. Özellikle devrimci gençlik bu durumu iyi değerlendirmek, her alanda yenilenmeyi ve 1971 ruhuyla mücadeleye atılmayı esas almak durumundadır.

Kürdistan devriminin gelişimi karşısında Türkiye sol ve sosyalist hareketinin durumu daha farklı özellikler de arzetmektedir. 12 Eylül rejimi ile PKK önderliğindeki Kürdistan halkı arasındaki mücadele kızıştıkça ve 12 Eylül düzeni devrimci mücadele tarafından parçalandıkça, Türkiye'de adına sol ve sosyalist denen yapı bundan yararlanarak güçleneceği yerde, daha da zayıflamakta ve silinmektedir. Bunun nedenini de çok doğru bir biçimde tespit etmek gerekir. Burada zayıflayan ve çöküşe uğrayan, devrimci sosyalizm değil, oportünizm ve sosyal-şovenizmdir. Nitekim devrimci sosyalist söylemde ısrar eden ve buna kararlılıkla sahip çıkan güçlerin (bunlar az sayıdadır) temel dayanağı Kürdistan'daki devrimci gelişme olmaktadır. Kürdistan devriminin gelişimi Türkiye'deki devrimci sosyalist güçlere temel bir dayanak ve ilham kaynağı olurken, sosyal-şovenizmi de öldürmektedir.

Bu da son derece doğal bir durumdur. Ve bu durum gelişme sürecinin sonuna ulaşmıştır.

Yaşanan şiddetli mücadele ortamında Türkiye'de sol ve sosyalist olarak tanımlanan yapının bu denli zayıf kalması, sadece ondaki sosyal-şovenizmin ne kadar güçlü ve egemen olduğunu ortaya koyar. Gelişen Kürdistan devriminin yarattığı ortamdan yararlanamaması da bu gerçeğin açık bir kanıtıdır. Sosyal-şovenizmin ve onu taşıyan yapıların bu biçimde zayıflaması ve gerilemesi, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesi açısından kötü değil, iyidir. O yapının güçlü olması ve egemenliğini sürdürmesi, gerçek devrimci -sosyalist hareketin gelişimi önünde büyük bir engeli oluşturur. Onun zayıflaması ise, böyle bir engelin ortadan kalkması anlamına gelir. Unutmayalım ki, sosyal-şovenizm, II. Enternasyonal'i çöküşe götüren bir etkendi. Şurası çok daha iyi anlaşılıyor ki, eski anlayış ve örgütsel yapılarla Türkiye'de gerçekleşecek hiçbir devrim yoktu. Mevcut yapılarıyla o hareketlerin zafer kazanmaları olanaksızdı. Kazara iktidara gelseler bile, ortaya çıkaracakları düzen Mengistu rejiminden farklı olmayacaktı. Bu açıdan, Türkiye'deki duruma ve gelişmelere tamamen olumsuz ve umutsuz bakmamak gerekir. Tersine olumlu ve umutlu yanı şimdi çok daha gelişmiştir. Sosyal-şovenizmin, Türkiye devrimine yaklaşım açısından oportünizmin çöküşü gerçek anlamda sağlanmış, devrimci sosyalizmin gelişme yolları açılmıştır. Türkiye'de doğru çizgide ve gerçek bir devrimci hareketin gelişmesi, yeni bir devrimci çıkışın gerçekleştirilmesi, şimdi her zamankinden daha çok olanaklı ve mümkündür.

PKK, Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle ittifak ve cephe oluşturmak için somut çağrı yapmıştır ve bu konuda etkin çaba harcayacağını duyurmuştur. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesi için her türlü desteği vermeye ve bütün olanakları açmaya hazır olduğumuzu açıklamıştır. (Serxwebûn, Kasım 1991). Bu, Türkiye'de yeni devrimci çıkış ve Türkiye devrimci hareketinin gelişmesi açısından yeni ve son derece önemli bir durumdur. Devrime inançlı olan ve faşizme karşı mücadele etmek isteyen tüm güçlerin bu durumu dikkate alması, kendisini buna göre hazırlaması ve yönlendirmesi gerekir. Görünen o ki, 1992 yılı, Türkiye devrimci hareketi açısından da tarihi bir dönüm yılı olmaya adaydır. Türkiye'de etkin bir devrimci hareketi hızlı bir biçimde geliştirecek potansiyel vardır. İçine girdiğimiz yılda Türkiye devrimci hareketinin sağlam bir çıkış yapması, devrimci mücadelenin geniş Türkiye kır ve kentlerine yayılması, Türkiye'deki emekçi halk potansiyelinin devrimci mücadeleye seferber edilmesi, devrimci gelişme açısından yepyeni bir durum yaratacak ve özel savaş çetesini her alanda sıkı bir kuşatma altına alacaktır.

"Yüklenin, kazanacağız!"

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, tüm devrim çalışanlarına yönelik son çağrılarından birini bu sözlerle tamamlıyor. Gerçekten de kazanmamız için sadece devrim işlerine yüklenmemiz kalmış bulunuyor. Kazanmanın diğer tüm şartları gerçekleşmiş durumda.

Bazı olgulara kısaca yeniden bakalım. Savaş sadece Kürdistan'da yaşanan bir olay değil, hemen hemen dünyanın tüm alanlarına yayılmış bir olgudur. Körfez Savaşı, ABD-Sovyet çatışmasının kesin son bulması, bağımlı ülkelerde yeni bir savaş döneminin, emperyalizm ve işbirlikçileri ile halklar arasında yeni bir savaş sürecinin başlangıcı olarak ele alınabilir. Bu temelde dünyaya yayılan olgu, daha keskinleşmiş bir mücadele ve savaş durumu olmaktadır.

Ortadoğu, bir kördüğüm olma özelliğini sürdürmektedir. Irak'ta herhangi bir değişiklik ortaya çıkmamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, bölgedeki eski yapıyı ve dengeleri ciddi bir biçimde sarsar hale gelmiştir. Arap-İsrail çatışmasında barış mı sağlanacak, yoksa daha büyük bir savaş mı gündeme gelecek, belli değildir. Cezayir'de yaşanan gelişmeler, bölge üzerindeki Batı etkisi ile bölgenin kendi gerçeği arasındaki çatışma durumunu netçe ortaya koymaktadır. Bölgenin her alanında bu durumun bir benzeri yaşanmaktadır.

Balkanların durumu da Ortadoğu'nunkinden pek farklı değildir. Almanya, Balkanlardan gelip Türkiye üzerinden Bağdat'a ve Körfez'e ulaşmayı hedefleyen tarihi Alman hattını yeniden oluşturmanın işaretlerini vermektedir. Buna karşı Sırbistan ve Yunanistan bloklaşması gelişmekte, çok çeşitli güçler Balkanlar üzerinde etkide bulunmaya çalışmaktadırlar. Mevcut sorunları çözme adına ortaya çıkan girişimler, sorunları çözmek bir yana, daha çok soruna yol açmakta ve çatışma durumunu geliştirmektedir.

Bunların yanında, bir de Kafkasya ve Orta Asya üzerinde etkinlik mücadelesi gittikçe yoğunlaşmaktadır. Büyük devletlerle birlikte, İran, Türkiye, Suudi Arabistan gibi Ortadoğu devletleri de tam bir mücadele halindedir. Kafkasya'da iç çatışmalar ve etnik kavgalar giderek gelişeceğe benziyor. TC, Azerbaycan'a ve Orta Asya'ya yönelerek kendini kurtarmayı umut ederken, oradaki devletlerde de Türkiye'nin kendilerini kurtarması yönünde istekler ortaya çıkmaktadır. Görünen o ki, kimin kimi kurtaracağı belli bile değildir.

Böyle bir çatışma üçgeninin ortasında yer alan TC, halklara karşı daha gelişmiş bir emperyalizm jandarmalığına soyunarak durumunu kurtarmayı hesap etmektedir. Demirel-İnönü hükümetinin, Kürt halkına karşı ABD'nin Çekiç Güç'üne sarılması ve bunu, "Sovyetler'e karşı işbirliğinden daha önemli" diyerek açıklaması ilginçtir. Bu durum, TC'ye karşı halkların düşmanlığını daha çok geliştirmektedir. TC, tarihinde ilk kez böyle bir dış durumla karşı karşıya gelmektedir. PKK ile ilişki kurmasınlar diye herkese zeytin dalı uzatmaya çalışmakta, savaş halinde olan güçleri birlikte idare etmek istemektedir. Bu denli faydacı, günlük ve PKK'ye mahkum bir politikanın sağlamlıktan ve gelecekten yoksun olduğu açıktır.

TC'nin iç durumu bundan daha da kötüdür. Ekonomik çöküşü durdurma ve düzeltme doğrultusunda ciddi hiçbir şey yapılamamakta, bol bol propagandası yapılan demokratikleşme yönünde gerçek bir adım atılamamaktadır. Bütün bunlar, PKK'ye karşı yürütülen özel savaşa bağlanmış, PKK'ye mahkum olmuştur. 1992'nin bir ekonomik yıkıntı yılı olacağını bizzat bugünkü hükümetin temsilcileri açıklamaktadırlar. Artan pahalılık, enflasyon, işsizlik, vurgun ve baskı ortamında Türkiyeli emekçileri denetim altında tutmak çok zordur. Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşta TC, 1991 yılında çok ciddi bir yenilgi yaşamıştır. Şimdi yapmaya çalıştığı, tamamen bu yenilgiyi gidermeye ve darbe alan yanlarını tamir etmeye yöneliktir. Yani, bu alanda da bir gelişme ve güçlenmeden değil, tersine parçalanmış yanlarının yeniden tamir edilmesi çabasından söz edilebilir. Bu nedenledir ki, tüm özel savaş yöneticilerinin, 1992 baharından ödleri kopmaktadır. Özel savaş basını, hergün bu tür korku çığlıklarıyla dolup taşmaktadır. Bunun sonucunda işi artık ahmakça açıklamalara vardırmışlardır. Çolamerg valisi, kendilerinin, "her yıl Güneydoğu'dan 6 milyar vergi aldıklarını, buna karşılık 600 milyar yatırım yaptıklarını, Türkiye'den ayrılırsa bura insanlarının açlıktan öleceğini" söylüyormuş. Peki bu insanları yaşatmak için mi üzerlerine kurşun ve bomba yağdırıyorsunuz? Özel savaş yönetimi öyle bir noktaya gelmiş bulunuyor ki, bu tür ahmakça sözlerle hala halkımızı aldatabileceğini sanıyor. 600 milyar değil, TC'nin özel savaşa onlarca trilyon yatırdığı herkesçe biliniyor. Bu nedenle Türkiye ekonomisi artık kesin iflası yaşıyor.

Buna karşılık, Kürdistan devrimci savaşı son derece tarihi bir gelişme noktasına ulaşmış bulunuyor. Tarihte eşine az rastlanır düzeyde bir kahramanlıkla direnen bir halk gerçeğimiz var. Sağlam bir önderliğimiz, partisel, cephesel ve ordusal gelişmemiz bulunuyor. Kürdistan toplumu, tarihinde hiç yaşamamış olduğu nitelikte bir devrimsel durumu yaşıyor; büyük bir birlik ve mücadelecilik örneği sergiliyor. Devrimci mücadele, Türkiye'ye ve Türk emekçileri saflarına giderek daha çok yayılıyor. Bu durumda, kazanmanın tek şartı olarak, devrim işçilerinin devrim işine daha çok yüklenmesi görevi kalıyor. Herkes bilsin ki, bu görevi başarıyla, coşkuyla ve alnımızın akıyla yerine getireceğiz. Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz, tüm devrim çalışanları ve halkımızla, 1992 yılında devrim görevleri üzerine yükleneceğiz ve kazanacağız!

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı suç işleyen ajan, işbirlikçi ve çetelere

Genel Af'ın süresi 1992 Newroz'una kadar uzatılmıştır

Kürdistan halkı Partimiz PKK öncülüğünde tarihinde görülmemiş bir ayağa kalkış ve şahlanışı yaşıyor. Bugün dostun da düşmanın da kabul ettiği son derece önemli bir gerçeklik vardır ki, o da, halkımızın artık başkalarının çıkarları için kullanılan bir güç olmaktan çıkıp kendisi için politika yapan ve kendi çıkarları için mücadele eden bir güç konumuna geldiğidir. Bu tarz bir mücadeleyi en fazla 1991 yılında sergileyen Kürdistan halkı, bundan askeri, siyasi ve örgütsel alanlarda muazzam sonuçlar almış ve güçlü mevziler kazanmıştır. PKK IV. Ulusal Kongresi'nin güçlü ve yetkin karar ve çözümlemeleri temelinde ve zengin taktiklerle sürdürülen son bir yıllık savaşım, ülkemiz Kürdistan üzerindeki TC sömürgeci otoritesini yerlebir ederek ulusal kurtuluşçu otoriteyi pekiştirmiş, Botan-Behdinan alanında savaş hükümeti oluşturma ve devletleşmenin koşullarını yaratmıştır.

1991 yılını boydan boya kapsayan, Temmuz'da Amed'de zirveye çıkan ve yılın son günlerinde Hezex (İdil), Licê ve Pasûr (Kulp)'da en kararlı biçimde sergilenen serihildanlar ve Kürdistan'ı TC ordu sürülerine dar eden, sömürgecileri pek çok karakol, bölük vb. askeri birliklerini geri çekmek zorunda bırakan gerilla atakları, halkımızın kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede ne denli kararlı olduğunu ortaya koyarken, ulusal ordulaşma ve ayaklanmanın ve nihai zaferin de somut göstergesi ve müjdecisi olmuştur. Gerçekten de halkımızın ve mücadelemizin bu sağlıklı ve parlak gelişiminin yanısıra, sömürgeci-faşist Türk devletinin içerisinde bulunduğu derin bunalım ve çıkmaz ile uluslararası ve bölgesel durum da gözönüne getirildiğinde, ayrıca son derece güçlü politika ve zengin taktikler geliştiren öncünün yetkinliği de düşünüldüğünde, Kürdistan halkının tarihinin başka hiçbir döneminde olmadığı kadar gerçek kurtuluşa yakınlaştığı ve buna ulaşmanın artık tümüyle kendi gücünü iyi seferber edip çabasını yoğunlaştırmasına bağlı olduğu görülecektir.

Mücadelemizin her alanda güçlü mevziler kazanarak böylesi bir seviyeye gelebilmesi, sömürgeci özel savaşın hiçbir kural ve ölçü tanınmadan uygulanan tüm taktik ve yöntemlerinin boşa çıkarılmasıyla mümkün olmuştur. Düşmanın sözkonusu özel savaş taktiklerinden önemli bir tanesi de, Abdülhamit döneminden bu yana sıkça başvurulan "Kürdü Kürde kırdırtma" politika ve uygulamalarıdır. TC sömürgecileri tarihi tekerrür ettirmek istercesine, geçmişte halkımızın her ayağa kalkışını bastırırken, iç ihanetten gördüğü büyük yararı, bu kez ihaneti ve çeteciliği "köy koruculuğu" adıyla örgütlendirerek yeniden sağlamaya çalışmıştır. Bir ara sayıları 30-40 binlere ulaşan ve özel savaşın bir kolu olarak, gelişen gerilla mücadelemiz karşısında bir engel olarak dikilmek istenen çetecilik, mücadele saflarında Partimizin ruhu ve çizgisiyle bağdaşmayan bazı unsurların (Kör Cemal, Hogir gibi) yanlış ve ters uygulamalarından da yararlanarak belli bir gelişme gösterebilmiştir. Ancak Partimizin doğru devrimci ve sonuç alıcı tutum ve anlayışının bu alanda da yaşama geçirilmesiyle birlikte düşmanın bu çetecilik silahı da önemli oranda boşa çıkarılmış ve çoğu yerde tersine çevrilmiştir.

Bilindiği gibi Partimizin IV. Ulusal Kongresi, geçmişin eleştirisi temelinde tüm savaş ve mücadele sorunlarını ele alıp çözümü için güçlü kararlara ulaşırken, çeteciliğin durumunu da değerlendirerek karara bağlamış, ajan, işbirlikçi ve çeteleri düşmanın hizmetinden kurtarmak amacıyla bir **Genel Af** kararı çıkarmış ve bunun için bir yıllık süre tanımıştı.

Kürdistan'daki gelişmeleri az çok izleyebilen herkesin rahatlıkla görebileceği gibi, bu bir yıllık süre içerisinde, yani 1991 yılı boyunca çetecilikte yoğun bir çözülme yaşanmış, aralarında azılı çetebaşlarının da bulunduğu binlerce korucu Partimizin Af Yasası'ndan yararlanarak silah bırakmış, koruculuk sistemi tam bir çöküşle yüzyüze gelmiş ve sömürgeci özel savaşın bir kolu adeta kopmuştur. Partimizin en güçlü ulusal birliğimizi yaratmaya olanak sağlayan bu güçlü taktiği karşısında TC sömürgecileri ne yapacağını bilemez bir konuma düşmüş, bir yandan istifa etmek isteyen korucılara çeşitli baskılar uygulayarak istifaları engellemeye çalışırken, bir yandan da "PKK'ye yardım ve yataklık ettiği" gerekçesiyle binlerce korucunun işine bizzat kendileri tarafından son verilmesi durumu yaşanmıştır. Bu durum Partimizin sonuç alıcı taktikleri karşısında düşmanın nasıl çözümsüzlük ve acizlik içerisinde olduğunun küçük bir örneğidir.

Genel Af kararınca tanınan süre 31 Aralık 1991 tarihinde sona ermiş bulunmaktadır. Ancak TC sömürgecilerinin silah bırakmak isteyen koruculara yönelik çok çeşitli tehdit ve zorlamaları ve istifa etmek isteyenlerin önüne çıkarılan binbir türlü engel nedeniyle, düşmanın silahlarını geri vermek isteyip de bunu pratikte gerçekleştiremeyen çok sayıda kişi bulunmaktadır. Pek çoğu söz vermiş, hatta sömürgecilerin silahlarından kurtulmak için oturma eylemi, açlık grevi, gösteri ve yürüyüş gibi eylemler geliştirmiş ama yine de belirlenen tarihe kadar TC'nin çıkardığı engelleri aşmayı başaramamıştır.

Bu gibi hususları dikkate alan Partimiz, Genel Af için tanınan süreyi 1992 Newroz'una kadar uzatma kararı almıştır. Böylelikle kendi halkına ve ülkesine karşı, Türk sömürgecilerinin elinde çok kötü bir araç olarak kullanılmaktan kurtulmak isteyenlere son bir şans daha tanınmış oluyor. Ulusal birliğimizin, direniş ve isyan geleneğimizin sembolü ve aynı zamanda milli bayramımız olan Newroz'a kadar uzatılmış bulunan bu süreyi iyi değerlendirip Newroz'da adeta yeniden doğmuş olarak halkla bütünleşip gerçek bir bayram yaşayabilmek artık bu kesimlerin kendi elindedir.

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı suç işleyen, yurtiçinde ve yurtdışında bulunan tüm ajan, işbirlikçi ve çeteler!

PKK önderliğinde ayağa kalkan Kürdistan halkının bu yüce direnişi karşısında engellerin nasıl ezildiğine ve TC sömürgecilerinin Kürdistan'da tutunmalarının olanaksızlığına son bir yılda daha yakından tanık oldunuz. Bu gerçeği görerek Partimizin tanıdığı bu son şanstan yararlanmanız kendi menfaatinize olacaktır. Düşmana hizmet etmekten vazgeçmediğiniz taktirde sizleri bekleyen son, halkımızın ve Partimizin kahredici gücü karşısında ezilip yok olmaktır.

– Kahrolsun sömürgecilik ve her türden işbirlikçilik!
– Her şey ulusal birlik ve kurtuluş için!

10 Ocak 1992
PKK-MK

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde SERXWEBÛN 11 yaşında

Baştarafı 1. sayfada

yol açmıştı. Kürdistan toplumunun her kesiminde tam bir mezar sessizliği hüküm sürüyor, mevcut eylemsizlik en tahrip edici biçimiyle düşünce alanına da yansıyor, Kürt bireyi, halkı ve ulusu kendisi ve kendi ülkesi için düşünemiyor, ülkemizde bir düşüncesizlik veya sömürgeci düşünceye uyduluk ortamı bulunuyordu. Kürdistan'da Türk ulusçuluğunu geliştiren kemalist ideoloji, teslimiyetçi bir aydın-gençlik kesimi yaratmıştı. Öteki sömürgelerle kıyaslanmayacak ölçüde sözde bir aydın bolluğuna karşılık, bunula tam bir karşıtlık oluşturacak biçimde halka, ulusal değerlere ve insanlığa yabancılaşma ortamı mevcuttu. Kemalist ideoloji Kürt ulusal değerlerini yok etmek veya Türk ulusal değerlerinin hammaddesi olarak kullanmak istiyordu. Böylesi bir ortamda gelişen devrimci hareket, her şeyden önce düşünce alanındaki bu kabul edilemez duruma karşı savaş açmak zorundaydı. **Serxwebûn**'un ilk sayısının önsözünde bu zorunluluk dile getiriliyor; *"Ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için, düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi ulusal ihanetle özdeştir"* deniliyordu.

Serxwebûn'un yayın yaşamına atıldığı koşullarda Kürdistan ve Kürtlük gerçeği tarihten silinmenin eşiğine getirilmişti. Kürdistan sorunu karşısında tam bir inkar ve imha politikası izleyen kemalist sömürgecilik, Kürdistan gerçekliğini tanımıyor ve Kürt ulusunu yok etmenin çılgınca savaşımını sürdürüyordu. Kürt halkına dost olması gereken güçler de son derece olumsuz bir yaklaşım içinde bulunuyor ve Kürdistan sorunu karşısında başka yönlerden kemalizmi tamamlamanın ötesine geçemiyorlardı. Türkiye'de kemalizmi bir türlü aşamayan sol hareket, sosyal-şoven bir nitelik taşıyordu. Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği de reformist ve teslimiyetçi konumuyla sosyal-şovenizmin ve özellikle Güney Kürdistan'daki ilkel milliyetçiliğin izdüşümünü yaşıyor, ideolojik planda gıdasını bu güçlerden alıyordu.

Ülkemizdeki bu durumu değerlendiren **Serxwebûn**, daha ilk gününde düşünce alanında kendilerini bağımsızlaştıramayan ve mücadelesini vermeye hazırlandıkları ülkenin çıkarlarına uygun düşünce üretemeyen güçlerin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinde yer alamayacaklarını vurguladı. *"Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine taşıyan herkesi"* düşüncede ve eylemde amansız düşmanı sayacağını, daha çok düşünce alanında bunları yok etmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı olarak değerlendirdiğini ifade etti. İdeolojik mücadelede her koşul altında katı bir uzlaşmazlığı sergileyen **Serxwebûn**, düşünce alanında uyduluk yapan, halkın çıkarlarını yansıtmayan ve sömürgeciliğin meşrulaşmasına hizmet eden bütün anlayışlara karşı yoğun bir ideolojik mücadele yürüttü. **Serxwebûn**, *"Kürdistan yurtseverliğine ülke ve dünya gerçekleri ışığında bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamayı"* kendi *"yayın politikasının yol gösterici ilkesi"* saydı. *"Bu doğrultuda revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizmi, teslimiyetçi ve reformist burjuva milliyetçiliğine karşı proleter yurtseverliğini öne çıkarmak ve hakim kılmak"* için muazzam bir çaba harcadı ve bunu temel görev olarak ele aldı. (Kürdistan Devriminin Yolu, S. 15, İkinci Baskı, 1979) Kürdistan'daki devrimci değişimin ulaştığı bugünkü düzeyin de çok iyi kanıtladığı gibi, **Serxwebûn** bu çabalarında muazzam bir başarı sağladı.

1970'li yıllara gelindiğinde Kürdistan'da hız kazanan burjuvalaşma sonucunda, ideolojide ve politikada belli bir güç sahibi olmak isteyen küçük-burjuva aydınları bazı legal yayın organları çıkarmışlardı. Kürdistan'da kemalizmin ve sosyal-şovenizmin uzantısı biçiminde ortaya çıkan küçük-burjuva işbirlikçiliğinin sesi olarak boy gösteren bu yayın organlarına, örgütsel planda dernekleşmeler eşlik etmekteydi. Kürt küçük-burjuvazisi bir devrimci siyasal programa ulaşma hedefinden yoksundu ve bu olgu söz konusu yayın organlarına da yansıyordu. Kürt küçük-burjuva teslimiyetçiliği dernek örgütlenmesi aşacak bir siyasal örgütlenmenin yaratılmasından ısrarla uzak duruyor ve kendisi için biraz yumuşatılmış bir sömürgeci egemenlik biçimine ulaşmayı hedef alıyordu. **Serxwebûn**'un daha o yıllarda parmak bastığı gibi, *"Kürdistan'ın somut siyasi ve ekonomik muhtevasını vermekten, legal ve siyasi örgütsüz yapıları nedeniyle sürekli kaçınan veya bu konularda düşünce üretemeyecek kadar zavallılaşan bu yayın organları, özünde sömürgeci burjuvazinin yayın organlarından pek farklı değiller"*di. (A.g.e., S. 16) O yıllarda moda olması yüzünden, gerçekte hiç bir bağları ve ilişkileri olmadığı halde, bu güçler sosyalizm adına yola çıktıklarını iddia ediyor ve kendilerini de sosyalist olarak tanımlıyorlardı. Dolayısıyla devrimci bir yayın organı olarak **Serxwebûn**, salt Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenliği teşhir etmekle yetinmemek, bu güçlerin yüzündeki maskeyi düşürerek gerçek kimliklerini yığınların gözleri önüne sermek ve kendilerini hakkettikleri yere oturtmak zorundaydı. **Serxwebûn** bu asli görevini başarıyla yerine getirdi.

1982 yılı başından itibaren yayınını yurtdışında sürdürmeye başlayan **Serxwebûn**, yine kendisi için yaptığı özlü tanımlamayla bir ihtilalin teorik yayın organı olma konumundan asla şaşmadı. Sömürgeci egemenliğin 12 Eylül faşizminin zifiri karanlığında boğmaya çalıştığı Kürdistan gerçekliğini açığa çıkarmak ve halkımızı ulusal kurtuluş yolunda aydınlatmaya devam etmek üzere işe koyuldu. Yurtdışı koşulları gerçekten son derece zor koşullardı. Kuşkusuz zorluklar sadece faşizmden ve onun arkasında yer alan emperyalizmden kaynaklanmıyordu. Askeri-faşist darbeyle birlikte dağılan ve soluğu yurtdışında alan Kürt küçük-burjuva reformistleri ve bazı sosyal-şoven güçler, tam da bu dönemde örgüt tasfiyeciliğine soyunmuşlardı. Bu güçlerin kendileriyle birlikte yurtdışına taşıdıkları yayın organları, tasfiyeciliğin ve provokasyonun sesi haline gelmişlerdi. Söz konusu yayın organlarının sayfalarında devrimci direnişe yağdırılan küfürlerden geçilmiyor, faşizme karşı direnişin örgütlendirilmesinden söz eden ve bu doğrultuda çaba harcayan güçler ve yayın organları "ölüm ideolojisi" üretmekle itham ediliyor, devrimci güçlerin geçmiş pratikteki yetersizlikleri gerekçe gösterilerek devrimci hareketin mirası tamamen reddediliyor ve faşizmle uzlaşmanın zemini hazırlanıyordu. Kendisini sonradan resmen tasfiye eden TKP'den, göçmen Devrimci İşçi ve Demokrat Türkiye'ye, Özgürlük Yolu'ndan Rızgari'ye kadar çeşitli güçler ve yayın organlarının durumu buydu.

Serxwebûn, böyle bir dönemde geri çekilme yıllarını devrimin yeniden hazırlanması yılları haline getirmenin yoğun çabaları içinde bulunan Kürdistan devriminin öncü örgütünün yayın organı ve devrimci direnişin sesi olarak, tasfiyeciliğe ve provokasyona karşı ciddi, seviyeli ve amansız bir mücadele yürüttü. Tasfiyecileri teşhir ve tasfiye etmek ve provokatörleri devrimci ortamın dışına sürmek için muazzam bir aydınlatma faaliyetine girişti. Daha yurtdışında çıkan ilk sayısından başlayarak, dönemin özelliklerinden kaynaklanan mültecileşme, yozlaşma, yabancılaşma ve tasfiyecilik tehlikesine parmak bastı. Dönemin öne çıkardığı asli görevleri konusunda bütün devrimci güçlere uyarılarda bulunarak, bu tehlikelere karşı ortak tavır almaları için yardımlarda bulundu. Özellikle Türk siyasal egemenlik sisteminin değerlendirilmesindeki yanılgılar ve yanlışlıkları aşmak için kapsamlı değerlendirmeler yaptı. 12 Eylül faşizminin niteliklerini ortaya koydu. Devrimci ilkelerden ödün vermeden, birlik sorunlarına son derece esnek yaklaştı. 12 Eylül faşizmine karşı savaşabilecek bütün güçleri ortak bir cephede birleştirmeyi öngören programlar yayınladı. Faşizmin, devrimci güçleri karşı-devrimci terörle dağıttığı, toplumu hücrelerine dek parçalamak istediği, devrimi gerçekleştebilir bir ülkü olmaktan çıkarmak için her türlü çılgınlığı sergilediği ve kitleleri sindirmek için çaba harcadığı bir dönemde, **Serxwebûn**, toparlayıcı olmaya, solun birliğini gerçekleştirmeye ve mücadele bayrağının yeniden dalgalandırılmasına yardım etmeye çalıştı. **Serxwebûn**'un bu çabaları elbette devrimci mücadeleyi yeniden yükseltmek için çaba harcayan PKK'nin sürdürdüğü devrimci çalışmaların bir yansımasıydı ve bu çabalar başarı kazandı.

Geri çekilme yıllarında PKK'nin yurtdışında ve Kürdistan zemininde sürdürdüğü siyasal ve askeri hazırlıklar temelinde gerçekleşen 15 Ağustos Atılımı, aynı zamanda dışardan ve içerden devrime ve onun öncüsüne dayatılan tasfiyeciliğin yenilgiye uğratılması anlamına geliyordu. **Serxwebûn**, 15 Ağustos eylemliliğiyle varlığını daha güçlü bir biçimde dünya kamuoyuna duyuran Kürdistan halkının ve onun kurtuluş mücadelesinin artan sorunlarına daha da artan bir ciddiyetle eğildi. Sayfalarında halkımızın ulusal ve toplumsal sorunlarını işledi, halkın istemlerini ve bu istemlerini gerçeğe dönüştürmek için çektiği acıları ortaya koydu. **Serxwebûn**, kolektif bir propaganda ve ajitasyon organı olarak yerine getirdiği görevlerin yanısıra, örgütlenme sorunlarında da kadroların ufkunu açmaya çalıştı. Yabancı egemenlik altında şekillenen Kürdistan'daki ulusal ve toplumsal yapının geriliğinden kaynaklanan ve örgütsel çalışmalara yansıyan olumsuzlukların giderilmesi için çeşitli çözümlemeler yaptı. Bu konuda özellikle **PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN** yoldaşın kişilik sorununun çözümlenmesinde her biri muazzam bir işlevi yerine getiren çok sayıdaki değerlendirmesini yayınladı. Sadece Kürdistan gerçekliğinin aydınlatılması ve Kürdistan'da yaratılan kişiliğin çözümlenmesiyle kalmayan, aynı zamanda genelde de önemli bir sorun olarak ortaya çıkan sosyalist kişiliğin biçimlenmesi sorunlarına açıklık getiren bu değerlendirmeleri çeşitli kitaplar haline getirerek kamuoyuna ulaştırdı.

Kürdistan halkı ve devriminin öncü örgütü PKK'nin tutumuna bağlı olarak, **Serxwebûn** gazetesi de hiç bir zaman ulusal dar görüşlülüğe düşmedi. Gazetemiz kendisini sadece Kürdistan'ın çözülmemiş sorunlarının ortaya konulması ve bu sorunlara düşünsel alanda çözüm getirilmesi göreviyle sınırlayan bir yayın organı durumuna düşmekten özenle kaçındı. **Serxwebûn**, Ortadoğu ve dünya halklarının devrim sorunlarına da sayfalarında geniş yer ayırdı. Özellikle sosyalist sistemin giderek ağırlaşan ve sonuçta sistemi çöküşe götüren sorunlarını çok önceden teşhis etti. Bu ülkelerin gerçekte sosyalizmi değil, devlet kapitalizmini geliştirdiklerini, enternasyonalizm adına tamamen milliyetçi bir çizgi izlediklerini ve bunun sistemdeki tıkanmanın temel nedeni olduğunu ortaya koydu. **Serxwebûn**, sosyalist geçinen bazı güçlerin tersine, sosyalist sisteme tamamen eleştirel bir temelde yaklaştı. Buna karşılık başkalarının yaptığı gibi ne sosyalizmin Kâbelerine bağlanarak onların dümen suyuna yattı, ne de onları emperyalist olarak damgalayıp düşman ilan etti. **Serxwebûn**, böylesi yaklaşımların sahiplerinin yaptıkları bütün işin halkların devrimci birikimlerini birbirlerine karşı kullanıp çarçur etmek olduğunu bilerek hareket etti. Bilimsel sosyalizmin yaratıcı özünün, somut koşulların somut tahlili olduğunu bilerek yola çıkan **Serxwebûn**, onu en ağır ve en özgün koşullarda yaşayan Kürdistan halkının gerçekliğine uygulamayı, sosyalizme gerçek bağlılığın vazgeçilmez koşulu olarak değerlendirdi. Bu doğru devrimci yaklaşım sonucunda, sosyalist sistemdeki çözülme ve çöküşle birlikte, sosyalist geçinen çeşitli güçler sosyalizme küfreder ve "kaybedilmiş yıllar"a ağıt yakarken, Kürdistan halkının öncü örgütünün yayın organı olan **Serxwebûn**, bilimsel sosyalizmin son derece kararlı bir savunucusu olarak ortaya çıktı.

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Devrimcilerce sık sık yinelenen bu cümle, büyük bir gerçeği ifade etmektedir. Ancak devrimcilik iddiasında bulunan bazı güçler bu önermeyi çarpıtarak, kendi teslimiyetçiliklerini gizlemenin bir aracı olarak kullanmışlardır. Kürdistan'da da bu böyle oldu. **Serxwebûn**'un Kürdistan'da yayın yaşamına başladığı yıllarda devrimci teoriden söz edenler çoktu. En köhnemiş güçlerden biri olan Kürt ilkel milliyetçiliği bile devrimci geçiniyor, hatta ulusal mücadelede Marksizm-Leninizmden yararlanmak gerektiğini söylüyordu. Küçük-burjuva reformistleri gerçek marksist-leninistlerin kendileri olduğunu ileri sürüyorlardı. Bu güçler Kürdistan hakkında da birçok şey yazıp çiziyorlardı. Buna karşılık PKK mensuplarını cahillikle suçluyor ve teoriden anlamadıklarını iddia ediyorlardı. Başlangıçta PKK'nin teorik düzeyde gerçekleri dile getirme doğrultusundaki çabaları belki bazı yönler-

den ve özellikle yayın faaliyetleri açısından öteki güçlere oranla daha sınırlıydı. Bu güçler, çıkardıkları legal yayın organlarıyla belli kesimlere hitap etme olanağı bulurken, PKK militanları ülkenin her tarafını dolaşıyor ve sözlü propagandayla, başta aydın-gençlik olmak üzere, toplumun yurtsever kesimlerini aydınlatmaya çalışıyorlardı. Ancak PKK militanları için, Kürdistan'ın gün ışığına çıkarılan her gerçeğini ortaya koymak ve bu ülkeyi egemenliği altında tutan Türk sömürgeciliğinin niteliklerini sınırlı oranda açığa çıkarmak, buna denk düşen bir devrimci pratiğin içine girilmesini dayatıyordu. Kürdistan'ın sömürge yapısı bir gerçekse, Kürdistan üzerindeki yabancı egemenliğin yıkılması için bir devrim programına ulaşmak, uygun strateji ve taktikler belirlemek, örgütlenmek ve yabancı egemenliğe karşı kıyasıya bir savaş içinde bu örgütlenmeyi koruyup geliştirmek zorunluydu. Teori ile pratiğin ayrılmaz birliği bunu zorunlu kılıyordu. PKK, Kürdistan'da devrimci teori ile pratiğin birliğini görkemli bir biçimde yarattı. **Serxwebûn**, yayın alanında bu birliğin güçlü bir yansıtıcısı olarak yer aldı.

Bir Fransız düşünürünün güzel deyişiyle, "Ölü fikirler gösterişli giysiler içinde cüretten ve sertlikten yoksun olarak ortaya çıkarlar. Bu fikirler ortalığa dökülüp aptallar ordusunun entellektüel bagajının bir parçası olduğu için ölüdürler. Güçlü fikirler, olaylar şok yaratır, hoşnutsuzluk ve öfke uyandırır. Bazıları ona husumet ederken, diğerleri de onu dostça karşılar." Bu güzel sözlerde dile getirilen anlamlı gerçeklik, belki de en canlı ve somut yansımasını Kürdistan'da PKK'nin önderlik ettiği devrimci mücadele pratiğinde buldu. Çok şeyler söylemelerine rağmen, küçük-burjuva reformistlerinin ve sosyal-şoven güçlerin "gösterişli giysiler" içindeki düşünceleri "cüretten ve sertlikten yoksun" ölü düşüncelerdi. Bu düşünceler halk kitlelerine fazla birşey vaadetmiyor, yaşamsal istemleri doğrultusunda yığınları mücadelenin içine çekmiyordu. Devrimci pratik, halk yığınlarına, bu güçlerin sözünün eri olmadıklarını gösterdi. Buna karşılık PKK'nin ileri sürdüğü ve **Serxwebûn**'da ifadesini bulan düşünceler, yurtsever Kürdistan halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Başta sömürgeci kemalist burjuvazi ve Kürdistan'daki işbirlikçileri olmak üzere, sosyal-şoven güçler ve küçük-burjuva milliyetçileri bu düşüncelere husumet ettiler. Bu husumet, devrim güçlerinin kurtuluş hareketine daha sıkı bir biçimde sarılmalarından başka bir sonuç doğurmadı. İdeolojide katılık ve uzlaşmazlık, kendi başına büyük bir güç olduğunu kesin olarak kanıtladı. Savunduğu devrimci düşünceler uğruna sayısız kurbanlar vermeyi göze alan PKK hareketi, halk kitlelerini yeni bir dünya yaratma kavgasında kendi önderliği etrafında birleştirmesini ve Türk egemenlik sistemine karşı eyleme kaldırmasını bildi.

Serxwebûn'un yayın yaşamına adım attığı ve PKK'nin yerine birkaç sözcükle devrimci mücadele arenasına girdiği Kürdistan koşulları ile Kürdistan'daki kurtuluş mücadelesinin ulaştığı bugünkü gelişme düzeyi karşılaştırıldığında, ülkemizde ortaya çıkan muazzam değişimin boyutları çok daha iyi anlaşılacaktır. Başlangıçta Kürt bireyi ve Kürdistan halkı kendi öz çıkarlarının bilincinde değildi, kendi ülke ve ulus gerçekliğinden habersizdi, kendi ulusal değerlerine yabancılaştırılmış ve insanlığın dışına atılmıştı. Bugünün Kürdistan'ında kendi öz çıkarlarının bilincine ulaşmış, kendi kimliğine ve ulusal değerlerine bağnazca sahip çıkan, Türk sömürgeci egemenlik sistemini yargılayan ve bu egemenliği yıkmanın ardıcıl çabası içinde bulunan bir halk gerçekliği yaratılmıştır. Başlangıçta Kürdistan'da ürküntü verici bir durgunluk ve suskunluk ortamı hüküm sürüyordu; Türk sömürgeci egemenliği, sonsuza dek sürecekmiş gibi tam bir güven içinde hükmünü icra ediyordu. Şimdi Kürdistan, kesintisiz olarak yükselen halk savaşı ve ülkenin hemen her köşesinde patlak veren serîhildanlarla çalkalanmaktadır. Düşman, Kürdistan üzerindeki siyasal denetimini yitirmiştir, düşmanın askeri alanda devam eden egemenliği eski gücünden muazzam ölçüde uzaklaştırmıştır. Bugün Kürdistan'da ateşin bacayı sardığını ve Kürdistan halkının topyekün bir ayaklanma hazırlığı içinde bulunduğunu itiraf eden, düşmanın kendisidir. Dün Kürdistan gerçekliğinin üzerine adeta ölü toprağı serpilmişti; Kürdistan sorunu bilinmiyor, kimse Kürt ulusal gerçekliğinden söz etmiyordu. Bugün Kürdistan sorunu temel önemdeki bir sorun olarak uluslararası politik gündemin başlıca maddelerinden biri haline gelmiştir. Dün bir sömürge askerinin istediği biçimde hizaya getirip yönettiği Kürt halkı, şimdi kendi öz yönetim organlarına kavuşmuştur ve kendi halk hükümetini kurmanın yoğun hazırlıklarını sürdürmektedir. Bugün tam bir devrim ocağı haline gelen Kürdistan, Türkiye halkı başta olmak üzere bütün Ortadoğu halkları için emperyalizme ve gerici bölge rejimlerine karşı mücadelede sağlam bir üs alanı olarak ortaya çıkmaktadır. Evet, bunlar çok önemli gelişmelerdir. **Serxwebûn,** Kürdistan'da yaşanan bu gelişmelerin sesi olmuş, Kürdistan halkı tarihinde ilk defa kendisini özgün bir biçimde **Serxwebûn**'da dile getirmiş, **Serxwebûn**'da kendi öz dili ve düşüncesine kavuşmuştur.

Kürdistan'da mücadele gelişip güçlendikçe, **Serxwebûn** da gelişme kaydetmiştir ve edecektir. **Serxwebûn**'un, devrimci bir yayın organı ve yoğun sömürgeci ve emperyalist saldırılar altında gelişen bir mücadelenin sesi olarak, yurtdışında bu denli uzun bir süre yayınını sürdürebilmiş olması, onun halkımızın gerçekliğiyle bütünleştiğinin ve gücünü buradan aldığının kanıtıdır. Bu gerçek olmasaydı, **Serxwebûn** yaşayamazdı.

Yurtdışında düzenli yayın hayatına başlayıp sürdürdüğü 10 yıl içinde **Serxwebûn** toplam 138 sayı yayınlanmıştır. Bunun 120 sayısı aylık periyodik gazete, 18 sayısı ise özel sayı olarak gerçekleştirilmiştir. Ayrıca bugüne kadar **Weşanên Serxwebûn** kapsamında 51 adet kitap kamuoyuna sunulmuştur.

Önümüzdeki dönemde **Serxwebûn,** 10 yılın derslerinden aldığı güçle daha yetkin bir yayın olma yolunda güçlü adımlar atacaktır. Mevcut eksikliklerini hızla aşacak, güçlü içeriğini çok daha zenginleştirmek için yoğun çaba harcayacaktır. Sosyalizmin sorunlarını irdeleme ve çözüm yolları geliştirmenin yanısıra, Kürdistan devriminin özgül sorunlarını ele alma, teorik çözümler üretme ve gelişmesini kamuoyuna yansıtma konusunda da bugüne kadar oynadığı rolünü daha da yetkince oynamaya çalışacaktır. Özellikle öncünün gelişme sorunlarına, gerilla ve serîhildanların kaydettiği gelişmelere sayfalarında yer verecek, gelişmelerin daha da büyümesinde rolünü oynamayı hedefleyecektir. Ülkemizde yıkılmakta olan sömürgeci egemenliğin yerine geçecek halk iktidarının kuruluş sorunları da **Serxwebûn**'da daha yoğun olarak ele alınacaktır. Aynı şekilde **Serxwebûn** genelde Ortadoğu, özelde ise Türkiye zeminindeki gelişmeleri irdeleyecek, devrimin bölge çapında gelişmesi konusundaki enternasyonalist dayanışmasını sergilemeyi sürdürecektir. Gazetemiz, okuyucuya daha düzenli ve gecikmeden ulaşmanın etkin tedbirlerini geliştirecektir.

Bu temelde 1992 yılı yayın hayatına adım atarken, mücadelemizin genelde kaydettiği gelişmelerden güç alan ve 10 yıllık deneylerden beslenen bir yayın organı olarak güçlü, umutlu ve iddialıyız.

Serxwebûn'un 11. mücadele ve yayın yılı tüm halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

SERXWEBÛN

Yurtdışında yayınlanmaya başlanmasının üzerinden 10, ülke zemininde ilk kez yayınlanışının üzerinden ise 14 yıl geçen **Serxwebûn**'un ilk sayısı olan **Kürdistan Devriminin Yolu (Manifesto)**'nda yer alan ve yayın ilkelerini ortaya koyan "Çıkarken" başlıklı yazıyı, bugüne de ışık tuttuğu inancıyla sunuyoruz:

Kürdistan Devriminin Yolu

Çıkarken

Toplumun sahip olduğu maddi yaşam koşulları, tüm bir üst yapıyı, bu arada düşünce yapısını da belirleyen gerçek nedenlerdir. Bireyler, sınıflar ve uluslar nasıl bir maddi yaşam tarzına sahipseler, düşünce hayatları da daha çok bu maddi yaşam tarzını korumaya ve geliştirmeye hizmet eder. Düşüncenin tüm amacı, içinde oluştuğu maddi hayatı korumak ve geliştirmektir. Birey, sınıf ve ulusların maddi koşullarından kopuk ve bu koşullara hizmet etmeyen, genelde bir üst yapı, özelde bir düşünce yapısı düşünülemez. Maddi yaşam koşullarına egemen olanlar, düşünce yapısına da egemen olurlar. En ilkel maddi yaşam koşulları, çok ilkel bir düşünce hayatının yansımasına yol açarken, gelişmiş maddi yaşam koşulları da daha gelişmiş ve bilimsel bir düşünce yapısının doğmasına yol açar.

Kürdistan'da maddi yaşam koşulları fazla gelişmemiştir. Var olan maddi yaşam koşullarının büyük bir bölümü üzerinde de Türk sömürgeciliği tekel kurmuştur. Bu durum, Kürdistan'ın düşünce hayatına da yansımaktadır. Kürdistan halkını emeğine, ulusal değerlerine ve insanlığına karşı yabancılaştıran ve düşüncesizleştiren maddi yaşam koşullarının yabancı egemenliğindeki yoğunlaşması gerçeği, aynı zamanda yabancı egemenliğin ulusal çıkarlarına hizmet eden bir düşünce sisteminin de Kürdistan'ın düşünce hayatına egemen olmasının gerçek nedenidir. Kürt bireyi, Kürt halkı, Kürt ulusu; yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla, sınai, ticari ve mali hayatıyla başka bir ulusun egemenliği altında olan ülkesi için düşünememektedir. Veya bu alanlarda hakimiyetini kuran kemalist burjuvazinin ulusal çıkarları, yani kemalist düşünce doğrultusunda düşünmektedir. Kemalist milliyetçiliğin imbiğinden geçmeyen bir düşünce meşrulaşamaz. Maddi yaşam alanında Türk sömürgeciliğine aşırı bağımlılık, düşünce alanında da bu sömürgeciliğin ideolojik çerçevesini oluşturan kemalist ideolojiye bağımlılığı doğurmaktadır.

Kürdistan kurtuluş hareketi, ulusal varlığını yok etmek amacında olan bu düşünce yapısını parçalamak zorundadır. Şimdiye kadar Türk ulusçuluğunu Kürdistan'da geliştiren sömürgeci kemalist ideoloji, uşak ve teslimiyetçi bir aydın-gençlik yetiştirmekle kalmamakta, tüm Kürt ulusal değerlerini, Türk ulusal değerlerine kesin olarak dönüştürmek kararındadır. Sömürgeci egemenlik altında kalındıkça ve bu duruma karşı ses çıkarılmadıkça, düşünce alanındaki uyduluğa bir dereceye kadar katlanmaları yığınlar için mazur görülebilir. Ama ulusal kurtuluşa kalkmış güçler için, düşünce alanındaki bağımlılığın zerresi, ulusal ihanetle özdeştir. Düşünce alanında kendilerini bağımsızlaştıramayanların, mücadelesini vermeye hazırlandığı ülke çıkarlarına göre düşünce üretemeyenlerin, Kürdistan kurtuluş hareketinde yeri olamaz. Kemalizmi, sosyal-şovenizmi, burjuva ve küçük-burjuva reformizmini ve teslimiyetçiliğini Kürdistan kurtuluş hareketine taşıyan herkes, düşüncede ve eylemde amansız düşmanlarımızdır. İhtilalci mücadelemiz, daha çok düşünce alanında bunları yok etmeyi, ideolojik mücadelenin en belirgin amacı sayar.

Bu amaçla, Kürdistan yurtseverliğine, ülke ve dünya gerçekleri ışığında, bağımsız düşünce ve eylem ruhunu aşılamak, yayın politikamızın yol gösterici ilkesidir. Bu doğrultuda, revizyonizme ve oportünizme karşı Marksizm-Leninizmi, teslimiyetçi ve reformist burjuva milliyetçiliğine karşı proleter yurtseverliğini öne çıkarmak ve hakim kılmak, temel görevimizdir.

Bugüne kadar ülkemizde; ülke somutumuzdan kaynaklanmayan, daha çok Türkiye koşullarının bir ürünü olarak ortaya çıkan sosyal-şoven yayın organlarıyla, Kürdistan için siyasi ve devrimci bir programı olmayan, dergi ve dernek etrafında isim yapmaya çalışan Kürt burjuva ve küçük-burjuva teslimiyetçilerin, reformistlerin yayın organları legal olarak yayınlandı. Kürdistan'ın somut siyasi ve ekonomik muhtevasını vermekten, legal ve siyasi örgütsüz yapıları nedeniyle sürekli kaçınan veya bu konularda düşünce üretemeyecek kadar zavallılaşan bu yayın organları, özünde sömürgeci burjuvazinin yayın organlarından pek farklı değillerdir. Bir farkları vardır, ki o da sol adına, "sosyalizm" adına yola çıktıklarını söylemeleridir. Farklı olan bu yanları, aynı zamanda Kürdistan için en tehlikeli yanlarıdır.

Bu tip yayınlara ve yayın politikacılığına karşılık bizim yayın politikamız, ülkenin ve dünyanın somutundan kaynaklanan bir siyasi programı ve bu programı uygulamaya çalışan bir örgütlemeyi kendine temel alır. Yayın organımız, programda ifade edilen ilkeleri açıklayacak ve daha çok siyasi örgütlenme içinde olan kadrolara hitap edecektir. Program dışı görüşlere yer vermeyecek ve gereksiz polemiklerden ısrarla kaçınacaktır. Bir ihtilalin teorik yayın organı olarak ciddi ve seviyeli kalmayı başarabilecektir. Sık sık yayın faaliyeti yerine, zorunlu ve temel sorunlarda kadrolara ideolojik önderlik etmek için yayınlanmayı esas alacaktır.

İlk sayıda, Kürdistan proleter devrimcileri için bir **Manifesto** değerinde olan teorik görüşlerimizi, sistemli bir bütünlük içinde, özet olarak vermeye çalıştık. Hemen hemen tüm ülke ve dünya sorunları hakkındaki görüşlerimizi, bu ilk sayıda bulmak mümkündür. Teorik formülasyonlar, aynı zamanda siyasi programımızın da ilk ciddi ve toplu bir açıklamasıdır.

- Marksizm-Leninizme, halka ve ülkenin kurtuluşuna olan inancımız, görevimizi başarmada gerçek güç kaynağımızdır!

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Partimizin 14. savaş ve zafer yılı ordulaşma ve ulusal ayaklanma için yeni bir dönemdir

Baştarafı 1. sayfada

zayıf tutumların başarıyı getirdiği görülmemiştir.

Düşman her zaman bize yenilgiyi tattırmak ister. Ama bizim görevimiz de düşmanın bütün çabalarını boşa çıkarmaktır. Bu da yeterli hazırlık ve görevlere başarı derecesinde yaklaşmakla mümkündür. Devrimcilik günü kurtarmak demek değildir. Sizin yaklaşımlarınızda bugünü veya yarını kurtarmak gibi dar bir hesapçılık vardır. Oysa bir devrimcinin hesabı ne kendini eskiye yatırmak, ne de bugünü veya yarını kurtarmaktır. Devrimci, kendi çalışmalarında sonuca ulaşma özverisine sahip, öngörüsüyle zaferi güvence altına alan, hem de bunu özde ve biçimde kapsamlı bir tarzda yaratan kişidir. Bu, bir devrimcinin tutturması gereken ve herhangi bir gerekçeyle ertelenemeyecek bir husustur. Ancak hala kendininkinin en iyisi olduğuna inanan ve "Benim oğlum okur paşa olur" diye kendini avutanlar vardır. Arkadaşlar, içine girilen bu tavrın devrime ne kadar elvereceği ve neyi kurtarabileceği sorgusu içinde değildir. Bu tutumların kişiyi devrimcileştiremeyeceği açıktır.

Bu bağlamda kısaca son siyasal gelişmelere bakılırsa, yalnız PKK açısından değil, solculukla, muhalefetle ve hatta iktidarla geçinen çevrelerin yarattığımız gelişmelerin etkisi altında oldukları görülecektir. Biz bu önemli gelişmeleri tek başımıza yarattık. Taktikleri tek başımıza yönlendiriyoruz. Herkes kendi açısından buna ulaşmaya çalışıyor. Böylesi bir durumda bazılarının yetersiz ve zayıf tutumları yüzünden taktiği mi değiştireceğim, yaşamı mı durduracağım? Düşmana tanımadığım fırsatı bunlara mı tanıyacağım? Hayır, bunu yapmayalım. Siyasal gelişmelerden ve verilen savaşımdan sonuç çıkaramamak ve yaşamı yazboz tahtasına çevirmek, bir devrimcinin tanımında bulunmayan olumsuz hususlardır. "Burası Türkiye'dir, burada her şey biraz böyle yapılmıştır" derseniz, biz de bu gerçeğin kabul görmeyeceğini söyleriz.

Politika giderek daha çok netleşiyor. Düşmanın gelecekte daha inceltilmiş bir imha politikası uygulaması söz konusudur. TC, eski kaba inkarcılık ve imha siyaseti yerine uluslararası kamuoyunu aldatmayı esas alan, halkımızı tarihten silmenin çok sinsi ve ince yollarını hesaplayan bir yaklaşım ve PKK'yi baş hedef seçen bir yönelişle bize yönelik saldırılarına devam edecektir. Bu kez öldürücü vurmayı deneyecektir. Bunları anlamanız gerekir. Bundan sonra zindanlara hazırlıksız düştüğünüzü ve düşmanın sizi hazırlıksız vurduğunu söyleyemezsiniz. Karşımızdaki düşman vurur, işkencenin de alasını yapar. Biraz kendinize gelin.

Sizi biraz kendi başınıza bıraktığımızda kendinizi koyveriyor, ölüm anları yaklaştığında bile tınmıyorsunuz. Bu arada başka hesaplar peşinde koşanlar da az değildir. Bu, gafil bir yaşam tarzıdır. Bunu kabul edemeyiz. Birtakım olanaklar sunmuş bulunuyoruz. Bu olanaklar üzerinde bakanlık hesaplarından tutun ikbal avcılığına kadar çeşitli bireysel hesaplar yapma durumu yaygınca yaşanmaktadır. Oysa bizim yarattığımız değerler ve bu doğrultudaki çabalarımız olmasa, gerçekte bunlar çöpçü bile olamazlar. Faşist Türk devleti gururunuzla oynuyor. Onun önünde bile duramıyorsunuz. Bu bitmez tükenmez emek gücümüzün savaşla ilişkisi vardır. Bunu dikkate almak gerekir. Bunu anlamadıklarını, oyunlarına ve hesaplarına devam edeceklerini söyleyenler bir yere varamazlar.

Türkiye'de bugün yeni hükümet kuruluyor. Hükümet hangi politikalarla karşımıza çıkacaktır? Kuşkusuz düşman son kitle deformasyonlarını da arkasına alarak, belirli çabalar içine girecektir. Bir yandan şiddet kullanmayı sürdürürken, öbür yandan kandırma, oyalama ve yeni güçleri devreye sokma gibi politikaları dayatacaktır. Politika, taktik demektir. Bu dönemde hiç olmazsa bir kaç aylığına bile olsa sağlam bir öngörüyü tutturmaya, ölüme fırsat tanımamaya veya çok olumsuz bir gelişmeyi durdurmaya çalışın. Stratejiyi geliştiremediniz diyelim, ama hiç olmazsa bireysel taktikler sizi yaşatsın. Siyasal gelişmelere aşiret usulüyle yaklaşmayın. Taktiksel çabalar da örgütle olur. Bireysel çabalarla hiç bir şey kurtarılamaz. Örgütün kesinlikle gerekli olduğunu anlamalısınız.

Adamlar devrim gibi bir demokrasi programı açtıklarını söylüyorlar. Bunu gazete manşetlerine çıkarmışlar. Gerçekte Türkiye'de demokrasi ortamını biraz biz geliştirdik. Demirel ve ötekiler üzerindeki ölü toprağını silkeleyen de biz olduk. En amansız düşmanlarımız olan Ecevit'i, Erbakan'ı ve Türkeş'i biz politikaya döndürdük ve parlamentoya doldurduk. Türk solculuğunu da ayağa kaldırdık. Bunların on iki yıllık uykudan yeni uyanmış gibi bir halleri vardır. "Bu gelişmeler doğru mu?" diye soruyorlar. Bütün bunlara rağmen bizi beğenmiyor, 12 Eylül faşizminin amansız saldırılarına nasıl karşı konulduğunu bile anlamıyorlar. Hepsi kendini sahte pehlivan yerine koyuyor. Demirel büyük savaş verdiklerini iddia ediyor. Ecevit'in çalımından geçilmiyor. Erbakan ve Türkeş şaha kalkıyor. Türkiye'de sol hareket canlanıyor.

1980 öncesindeki durumunuzu ele alalım: O zaman hazırlıksızdınız ve yutuldunuz. Yaşamı ileri alamayışınız bundandı. Yaşamla ilgili sorunları çözümleyemediğiniz için, yaşam sizin için bir yük haline geldi. Yaşamı olumsuzluklardan ibaret saydınız ve bunun için ciddi hatalar yaptınız. Bu yaklaşımlarınız hala devam ediyor. Kendinizi özgürlük olayına tamamen oturtamıyorsunuz. Yaşamınızın esasını tesadüfi gelişmeler oluşturuyor. Bunu yırtın. Bunu başarmanın yolu gerçeklere hakkıyla karşılık vermektir. Aslında bunun için fırsat sunduk, ama değerlendiremediniz. Tesadüfler üzerine kurulu yaşamı savunmaya devam ediyorsunuz.

Biz yenilmemek ve devrimcilerin kanını yerde bırakmamak için kendimize yön verdik. Ancak acımasız koşullarda yaşayanlar da dahil, hala işin özüne varamamayı marifet sayanlar vardır. Biz eğitim de verdik. Artık yeter, otuz beş yaşında çocukluk olamaz. Yaşamın herhangi bir alanında herhangi bir doğruya ve herhangi bir göreve doğru yapışın. Kendinizi doğru değerlendirin. Yeni dönemde güçlü başlangıçlar yapmalısınız. Yeni dönem iyi bir hazırlık ister. Düşman devrim gibi bir demokratik açılımdan söz ediyor. Bundan yararlanın. TC tekrar bizi esas hedef haline getirecektir. Ama militanlar için siyasal çalışmalarda ve savaşta muazzam elverişli bir çalışma ortamı yaratılmıştır. Tabii bu yollar kolay açılmamıştır. Devrim gibi bir demokratik açılımdan söz etmekle burjuvazi sıkışan durumunu kurtarmak için prim vermektedir. Taktikten söz ediyorsanız, bunun hazırlığı ve çalışması içine girmeniz gerekir. Burjuvaziye yaptıklarını devrimle ödettirme şansımız çok yüksektir. Burjuvazinin ve emperyalizmin kurtulmasına engel olmak, böylesi anlamlı devrim seçeneğimizi dayatmak ve güçlü bir biçimde yerine oturtmak için devrimci görevler üzerinde yoğunlaşın. Bunu defalarca dile getirdik. Devrimde iddialı olanlar derinliğine yoğunlaşabilirler.

Türkiye'de kurulan yeni hükümet, devrimci demokrasi güçleri ve halkın içindeki gelişmeler mücadelemizin yan ürünü olarak ortaya çıkıyor. Türk solcusu da artık bu durumu kavramalı ve saygılı davranmalıdır. Bunların üzerine daha sert gideceğiz, bazılarını sarsacağız; "Yeter artık, halkınızı aldatmayın" diyeceğiz. Mafya türü örgütler, burjuva ahlakından bile yoksun çalışmalar ve değme despotlara taş çıkartacak despotluklar devrimcilerin tarzı değildir. Onlara bunu anlatacağız. Israrla yaramazlık yapar ve provokasyona yönelirlerse, PKK kendilerine daha ezici biçimde yönelecektir. Yan ürünler de olsa, biz kendi emeğimizle yarattığımız değerlere sahip çıkmasını biliriz. Bunlar bizim yarattığımız ve yan ürün olarak ortaya çıkan değerlerimizi halkın çıkarları için değerlendirmesini bileceklerdir. Eğer değerlendiremezlerse, biz yeni yöntemler geliştireceğiz. Yirmi yıllık öfkemizle bazı anlayışlar ve tutumların üzerine gideceğiz. Devrimcilerin anısına ihanet eden en iğrenç tutum ve davranışları dayatanları açığa çıkaracağız. Bu güçler kendilerini yenileme şansını kullanabilirler, bu şansı kullanmazlarsa ezilip geçileceklerdir.

Köhnemiş Türk egemenlik sistemini, TC'nin düzenini bu duruma getirenler artık bölünmemek üzere sol solucanlığı kökten kesip atmak zorundadırlar. Kaldı ki halklarımıza karşı saygılı olmanın birinci koşulu da budur. Dolaylı olarak PKK'den yararlanmak isteyenler buna dikkat edeceklerdir. Biz uyarımızı yapıyoruz. Sözümüzü zamanında söylüyoruz. Buna karşılık vermeyen kimdir? Süreçleri kavramayan biz değiliz. Süreçlerin nasıl yaratıldığını çok iyi biliyoruz. Emeklerin neye yol açtığını ve bunun olası sonuçlarını kudretli bir biçimde değerlendirebilecek durumdayız. Türkiye sol hareketinde de direnenler oldu, çalışanlar da oldu. Ancak önemli olan sonuçtur. Sonucu kim aldı? Direnci kırılmış ve yenilmiş, kendini kurtaramamış ve boğulmuş! Ne denli görkemli olsa da, direnişçilik tek başına günü kurtaramaz ve pahalıya malolur. Bizim direnişçiliğimiz yenilmedi ve sonuç aldık. Birkaç eylem yapmak başarı değildir. Ancak başarıya giden yol ve yöntemler yan ürünleri doğurabilirler. Bizim yürüttüğümüz savaş Türkiye'de fazlasıyla yan ürünler doğurmuştur. Bu yönlü çalışmaları daha da kapsamlı yapacağız.

İktidarın "demokrasi programı" nedir ve nasıl oluşturulmuştur? Buna karşı dayatılması gereken halk demokrasisi nedir? Halkın demokratik seçeneği için devrimciler ne yapmalı, devrimcilerin programı ne olmalıdır? Bunun da ötesinde, bir cephe olarak organizasyona nasıl gidilir? Biz bu güçlere çok somut olanaklar sunmuşuz ve sunacağız. Buna karşılık kendilerinden sınırlı da olsa dürüstlük ve sorumluluk isteyecğiz. Yirmi yılın her türlü olumsuzluğunu bize maletmek devrimci politikacılık ve sosyalistlik değildir. Devrimciliğin ve demokrasinin namusunu soluk soluğa biz kurtardık. Direnmek ve ölmek yalnız başına yetmiyor. Kazanmak için çaba, mevzi ve savaş gerekiyor. Gerçek basit ve sadedir ve sadece halk için politika yapmaya elverir. Bu konularda daha sonuç alıcı davranacağız. Değerlere saygılı olan herkes onlara doğru karşılık vermelidir.

Düzen kendi içinde durumunu kurtarma çabasındadır. Egemen güçler şaşkındır, kendilerine güvenleri son derece zayıflamıştır, yönetebilme güçleri sınırlıdır. Türkiye'de hükümetlerin ömrü aylarla veya yarım yılla sınırlanmaktadır. Dolayısıyla devrimci sorumluluk bu durumu iyi değerlendiren bir öz taşımalıdır. Sol güçler hiç olmazsa bundan sonra bunu yapabilmelidir. Bu güçler 1970'te kötü yenildiler, 1980'de de kötü bir yenilgiye uğradılar. Aynı güçler 1990'larda da kötü bir yenilgiye uğramamak için geçmişten ders çıkarmalı ve yaratıcı bir tarzda görevlerin üzerine giderek şimdiden önlemlerini almalıdır. Bu üçüncü dönemde başarıya gidilebilir. Ancak üçüncü tokatta da yere serileceklerini söyleyenler, sahneyi terketmek üzere yenilirler. Devrimci kuşağın son kalıntıları başarılı olamaz ve üçüncü bir yenilgi alırlarsa, bunun sonu ikibin yılı olacaktır. İkibin yılında da artık yeni bir hamlenin olanağı yoktur. İkibin yılı mezarda biten bir yıl olacaktır. Bu açıdan herkesin Türkiye için bu dönemin başarı olanaklarını iyi değerlendirmesi gerekir. Bu kez alınacak yenilgi veya devrime yaraşır olmayan bir durum tamamen bitiş ve tükeniş demektir.

Bu nedenle üçüncü dönemin sorunlarına ve görevlerine çok özlü bir biçimde yaklaşmak gerekir. Bazıları, "Bizim emeklerimiz otuz yıllıktır" diyebilirler. Bu doğru olabilir. Bu emeklere saygılı olmanın tek yolu veya seçeneği halkı iktidara getirmek veya halkın en azından iktidardaki egemenler kadar söz sahibi olmasını sağlamaktır. Bu üçüncü dönemin Türkiye çalışmalarına özen göstereceğiz. Yoldaşça ve dostça gereken her türlü çabayı harcayacağız. Bu dönemde çalışmalarımıza karşılık verileceğini umarız.

Türkiye'deki sol güçler seçim taktiğimize çok yüklendiler, çok sahte bir tarzda taktiğimizi suçlama konusu yaptılar. Oysa bu taktikle kendilerine Cumhuriyet tarihinin en önemli çıkışı yaptırıldı, özellikle İsmet Paşa'nın oğluna yaptırıldı. Bir halkı toptan yutmanın yetmiş yıllık hesabı biraz görüldü. Bizim için bu büyük bir gelişmedir, bir şereftir. Bir gazetede Erdal İnönü'nün resmine baktım. Mustafa Kemal'in büyük taarruza giderken Kocatepe'de düşündüğü gibi düşünüyordu. Resim altında, "Parlamento bahçesinde Kürt sorununu düşünüyor" diye yazılmıştı. Doğrudur, babasının has oğludur, düşünür; küçümsememek gerekir. Bu kez Doğu'daki bir savaşıma hazırlanıyor. Bunlar devletçidir, baş sorunları devleti kurtarmaktır. Birinci sorunun Kürt sorunu olduğunu söylüyor ve derin derin düşünüyorlar. Bu durum Mustafa Kemal'in kurtuluş savaşındaki önlemlerine benziyor.

Mustafa Kemal Kürt sorununda önceleri ince ve esnek bir yaklaşım gösterdi. Şeyhlerin, seyitlerin ve aşiret reislerinin ellerini bile öptü. Onları yanına çağırdı, parlamentoya soktu, bazılarını Meclis Başkanı bile yaptı. Kendilerine hediyeler sundu. Bunlar Heyet-i Temsiliye'de ağırlıktaydı. Erzurum ve Sivas Kongrelerinde siyasal çerçeve bunlarla oluşturuldu. Mustafa Kemal bilinen savaşa bu temelde hazırlandı. İnönü'nün yaptığı da bundan farklı bir şey değildir. Türk egemen güçleri bugün Kürdistan'da Yunan savaşından daha tehlikeli bir savaşla karşı karşıyadır. İnönü bunun bilincindedir, bu nedenle kara kara düşünmektedir.

Çankaya'da birlik andı içildi, ama umdukları sonuca ulaşamadıkları ve durumu kurtaramadıkları anlaşıldı. Özal, özel savaşın ve kontr-gerillanın iyi bir elemanıydı, özel savaşın ustasıydı. Her şeyini ortaya koydu. Durumu kurtarmak için inanılmaz bir biçimde ailesinden tutun elindeki her şeyi haraç mezat satışa çıkardı. Günlük gazetelerde ve mizah dergilerinde geçen olaylar, hanedanlık vb. türünden sorunlar tamamen özel savaşa göre ayarlanmıştı. Bunların hepsi bir taktikti. Özal büyük atraksiyonlar yaptı. Şaşırtıcı davranışlar içine girdi. ABD'yi ve Bush'u kullandı, Avrupa'yı yıllarca oyaladı. Arap şeyhlerini kandırmaya çalıştı. Kürt aşiretlerini, ağalarını, şeyhlerini, seyitlerini ve burjuvalarını kullandı. Ama bütün bunlar savaşımızı durdurmaya yetmedi. 1991 yılı faaliyetlerimizin değerlendirilmesinde de görüleceği gibi, hızlı gelişmeler

Biz yenilmemek ve devrimcilerin kanını yerde bırakmamak için kendimize yön verdik. Ancak acımasız koşullarda yaşayanlar da dahil, hala işin özüne varamamayı marifet sayanlar vardır. Biz eğitim de verdik. Artık yeter, otuz beş yaşında çocukluk olamaz. Yaşamın herhangi bir alanında herhangi bir doğruya ve herhangi bir göreve doğru yapışın. Kendinizi doğru değerlendirin. Yeni dönemde güçlü başlangıçlar yapmalısınız. Yeni dönem iyi bir hazırlık ister. Düşman devrim gibi bir demokratik açılımdan söz ediyor. Bundan yararlanın. TC tekrar bizi esas hedef haline getirecektir. Ama militanlar için siyasal çalışmalarda ve savaşta muazzam elverişli bir çalışma ortamı yaratılmıştır. Tabii bu yollar kolay açılmamıştır.

yaşandı. Bu yılda taktik üstüne taktik geliştirdik.

Bahar atılımına girişmeden önce, PKK içinde ve dışında neler oldu? Şimdi kısaca bunlara değinelim. Güney Kürdistan'daki Kürt işbirlikçileri Ankara'ya çağrıldı. Partimize içerdeki provokasyona dayalı sahte bir liberal reformcu çalışma dayatıldı. Bu bana kadar yansıtılmak istendi. "Apo'yu bile affedebiliriz" denildi. Biraz zaaflı ve zayıf biri olsaydım, bütün gelişmeler tersyüz olabilirdi. Bazıları serbest politika yapılabileceğini söylüyorlardı. Bu bir mesajdı. Ama onların da bir koşulu vardı: Gerilladan, silahlı savaşımdan ve devrimden vazgeçmemizi istiyorlardı. Daha önce de bu tür mesajlar ve sinyaller veriyorlardı. Biz bundan bir tek sonuç çıkardık, o da şuydu: Özel savaş biraz daha sinsileşiyordu. TC özellikle 1988'den itibaren provokasyon üstüne provokasyon geliştirdi. Bizi tamamen boşa çıkarmaya çalıştı. Ama biz de yaşamımızın en büyük ve en yoğun çabasını ortaya koyduk. TC'nin hazırladığı tuzaklara düşmemek için amansız bir savaş verdik. Dakikası dakikasına başarıya ulaşma çabasını gösterdik. 1988, '89 ve '90 yıllarını büyük bir taktik savaşımla kurtarmaya çalıştık. Bu yılların kazanılması temelinde 1991 yılına girdik; bunu büyük bir inat, sabır ve önderlik çabasıyla sağladık. 1991 yılı 12 Eylül faşizmi ve özellikle Özal için son bir yıldı. Onlar için bu yılı kurtarmak yaşamsal bir sorundu. Bunun farkında oldukları için, bildikleri bütün yöntemleri kullanarak üzerimize geldiler. Bu az bir baskı değildi.

Düzen kendi içinde durumunu kurtarma çabasındadır. Egemen güçler şaşkındır, kendilerine güvenleri son derece zayıflamıştır, yönetebilme güçleri sınırlıdır. Türkiye'de hükümetlerin ömrü aylarla veya yarım yılla sınırlanmaktadır. Dolayısıyla devrimci sorumluluk bu durumu iyi değerlendiren bir öz taşımalıdır. Sol güçler hiç olmazsa bundan sonra bunu yapabilmelidir. Bu güçler 1970'te kötü yenildiler, 1980'de de kötü bir yenilgiye uğradılar. Aynı güçler 1990'larda da kötü bir yenilgiye uğramamak için geçmişten ders çıkarmalı ve yaratıcı bir tarzda görevlerin üzerine giderek şimdiden önlemlerini almalıdır. Bu üçüncü dönemde başarıya gidilebilir.

Son olarak Güney Kürdistanlı işbirlikçiler devreye sokuldu. Güneyli işbirlikçilerin uluslararası bağlantıları vardır. Bunların sözde komünistinden dincisine kadar çeşitli bağlantıları bulunmaktadır. Bunlar belli devletlere bağlıdır. Bu işbirlikçiler de bu ilişkilerin taşıyıcı güçleridir. Yani Kürdistan'ı bağlayan emperyalizmin ve sömürgeciliğin otonom güçleridir, denetim güçleridir. Halk üzerinde böylesi marifetlere sahip olan güçleri bize dayattılar. Kendilerini Ankara'ya çağırdılar. Buna Özal'ın yeni politikası denildi, Özal'ın 70 yıllık statükoyu aştığı söylendi. Hayır, bu özel savaşın taktik bir hamlesiydi. Güneyli işbirlikçileri hedeflerimizin önünü kesmek, ABD'nin Ortadoğu'ya ve Irak'a dayattığı "yeni düzen"in bir aracı olarak değerlendirmek ve bu temelde kendilerinden yararlanmak amacıyla Türkiye'ye çağırdılar. Bu bize ve halkımıza karşı yapılmış haince bir çağrıydı. Birbirlerine olanak da sundular. Bu çok büyük bir sahtekarlıktır. Ama birbirlerine muhtaç oldukları da kesindir veya bizim Türkiye'ye dayattığımız savaş bunu zorunlu kılmaktadır.

1991 Mart'ında burada birkaç günlük bir gözaltı sürecini yaşadık. Türkiye'de Dışişleri Bakanı ayağa fırlamıştı. Buradan da iktidarın zamanı nasıl değerlendirmek istediği açığa çıkmaktadır. Özal, federasyon dahil çeşitli çözüm biçimlerini tartışmaya hazır olduklarını söyledi. Hayır, bu doğru değildir. Bizim bir hamleyi başlattığımız iyi bilinmektedir. Bu hamlenin önü birazcık kesilebilse, Türk egemenlik sistemi Özal'ın kişiliğinde bir çıkış yapacaktır. Hikaye buydu. Yoksa Kürtlük aşkına veya liberalizm adına yaptıkları namuslu işler değildi. Hileli, tehlikeli ve özellikle bizim önderliğimizin üzerinde oynanan bir oyundu. Bugünlerde, "Apo hariç, hepsini affederiz" denildi. Bu basına da yansıdı. Hatta hükümet Apo'yu affetmeyeceğini açıkladı. Özal da, "Düşünülebilir" diyordu. Bunlar en üst düzeyde yapılan tartışmalardı. Burada sorun benim kişiliğim, Özal'ın veya başbakanın kendisi değildir; sorun sembolik de olsa bir siyasal çatışma düzeyinin kendisini açığa vurmasıdır.

Güneyli işbirlikçi güçlere parti kurdurtulmak ve böylece Kuzey Kürdistan'ın denetimi kendilerine verilmek istendi. Biz bunlarla mücadele ettik. Kendilerine karşı taktik savaşım verdik. Güneyli işbirlikçilerin gücü öyle kendilerinde varolan veya halktan aldıkları bir güç değildir. Uluslararası ajanlık kurumlarından aldıkları bir güç olduğu için tehlikelidir. Bu büyük bir duyarlılık ve esneklik gerektirir. Biz onları bu durumdan kurtarmaya çalıştık.

Bize dayattıkları başka bir şey de, af sorunu ve en önemlisi de cezaevlerine dayalı provokasyondu. Güneyli işbirlikçilerin provokasyonundan daha tehlikeli bir provokasyon içimizde geliştirilmek istendi. Son provokatörün üzerimize nasıl geldiğini iyi gördünüz. Size bunların bildirilerini ve mektuplarını okudum. Zindana dayalı provokasyon sadece cezaevlerini değil, dışarıyı da etkisi altına alacak ölçüde şahlandırılmak istenmişti. Ben burada, zindandan gelen arkadaşlara, doğru savaşımın anlamını ve önemini kavratmak için akla karayı seçtim. Zindandan çıkan arkadaşlar dürüsttürler, ama inançları ve amaçlarıyla 180 derece ters düşen bir politik ve pratik yaşamları söz konusudur. Amaçları ve inançlarında PKK vardır, ama pratik yaşamları bunun tam zıddıdır. Aslında bu muazzam bir çelişkidir. Eğer bu çelişki karşısında dikkatli ve duyarlı davranmazsak, kendi başına direnişi yerle bir etmeye yetecektir. Bu arkadaşların hepsi inançlı ve kararlıdır, tuhaflık da zaten buradadır. Dağ direnişçiliği, her türlü direnişçilik tepeden tırnağa bilinçsiz durumları yaşıyor. Hepsi öfkelidir, hepsi bir şeyler dayatma peşindedir. Dikkatli ve duyarlı bir yönlendirme olmasa, hepsi birbirine diken gibi batacaktır. İnanç ve amaç kadar pratik yaşam da düzenlenemezse, en büyük ihanetler ve parçalanmalar yaşanabilir.

Henüz bahar hamlemiz başlamadan, Mart ayı başlarında gerillayı boşa çıkarmak için çılgınca çabalara girişildi. 1-3 Ocak sürecinde (Dördüncü Kongre'nin tamamlanması süreci) gerillayı gözden düşürmenin bütün manevraları sergilendi. Kudretli bir biçimde kendi savaş sorunları üzerinde duran bir arkadaş çıkmadı. Ben burada iyi niyetli savaşçılara ve militanlara bir şey demiyorum. Benim sözüm strateji ve taktiği iyi yönlendiremeyenleredir. Direnenler ve savaşçılar bütün güçlerini ortaya koyuyor ve ellerinden geleni yapıyorlar. Bir gün önce saflarımıza katılanlar bile her şeyi sunmaya hazırdır. Ama oluşan aşağılık bir tabaka bizim için ölüm fermanları hazırlıyor. Önemli bir dönemin önünün doğru açılması ve ciddi bir taktik hatanın kurbanı olunmaması için her an yönlendirmek ve geliştirmek durumundayız. Bu yılın ilk aylarını ve hatta ilk haftalarını yeniden inceleyip değerlendirirseniz, bu konuda ne kadar haklı olduğumuzu daha iyi anlarsınız.

Mart ve Nisan aylarında ortaya çıkan provokasyon aslında içimizde duran bir bombaydı. Bunun karşısında önlemler almamış olsaydık, geriye ne kalırdı? Gerçekten büyük bir infilak malzemesi ta içimize kadar yerleştirilmişti. Provokasyonun son bildirilerini gördünüz. Burada birini size okudum. Zindandaki arkadaşlar bu bombanın parçaları haline getirilmişti. Bomba patladığında bombanın parçaları olarak siz de yer alacaktınız. Böyle bir durumda siz de eriyip gidecektiniz. Bu bildirilerin ve mektupların açıklanması ve yorumlanması başka türlü nasıl olabilir? Siz bunları sadece okuyup geçiyorsunuz. Bu ucuz sözleri ve edebiyatı bir yana bırakalım. Bu ucuz edebiyatı terkedelim. Biz büyük bir önlemle bu bombayı alıp açtık ve etkisiz hale getirdik. Baş provokatör bunun mekanizmasıydı; herkesi parça parça bir yere yerleştirmişti. Biz daha sonra usulca bu bombanın parçasını teker teker aldık. Şimdi bu biçimde TC'den binlerce mayın söküp topluyor ve bizim için kurulan mekanizmayı işlemez hale getiriyoruz. Elverişli malzemeyi tekrar patlayıcı haline getirerek, onu imha etmekte kullanıyoruz. Size yönelik politikamız da bir anlamda böyle oldu. Bir mayın gibi patlayarak bizi vurmamanız için, direnişçiliğinizi aldık. Demir iyidir, eğer bu partinin mayınlaması biçimine dönüştürülürse mükemmel olur. Bizim yaptığımız da budur. Hayatımda hiç göstermediğim bir sabırla baş provokatörü bile kurtarmak istedim. Ancak o müthiş kurulmuş bir bombaydı, tam bir infilak malzemesiydi. Patlamaması için bir yıl boyunca elimde tutmak istedim. Olmadı, ama esas kurtarılması gerekenler kurtarıldı.

Kürt gerçeğinde bu tür durumlar vardır. Bazı tarihsel örneklerle size bunu açıklamak isterim. Bütün direniş tarihini inceleyin. Bir Bedirxan Bey isyanında devlet isyanın liderinin akraba çevresini harekete geçiriyor, birini öbürüne karşı kullanıyor ve birkaç gün içinde on bin kişilik silahlı direniş gücünün sonunu getirebiliyor. Bazı aşiret ve kabile çelişkilerini iyi kullanıyor. Şeyh Sait isyanında da bu böyledir. Devlet her an infilak etmeye hazır patlayıcıları isyancıların saflarına yerleştiriyor. İsyancılar bunları ayıklayamıyor. Sonuçta bir-iki hafta içinde binlerce insan yokolup gidiyor. Bu hareketlerde amca yeğene, yeğen amcaya karşı çıkarılıyor. En büyük Kürt isyanlarında; Bedirxan Bey, Şeyh Sait ve Seyit Rıza'nın önderlik ettikleri hareketlerde durum budur. Öteki hareketlerin durumu da bunlardan farklı değildir. Biz bilimsel temele dayalı politika yaptığımız ve tarihten dersler çıkarmasını bildiğimiz için, tarihi yeniden hortlatmadık. İçimizdeki bombayı 30 Nisan'da infilak ettirdik. İnfilak ettirmeden önce, bombanın parçalarını sökmüş ve hatta barutunu çıkarmıştık. Patlayan sadece fünye oldu. Yani bombayı sadece kendisini yaralayan bir duruma getirmiştik. Ama çok tehlikeliydi. Bu bomba on yıl, belki de daha uzun bir süre önce kurulmuş ve muazzam örgütlendirilmişti. Bunun değerlendirmesini ilerde yaparsınız.

Benim büyük tecrübem vardır. TC'ye ve onun egemenlik sistemine karşı mayınlama hareketini nasıl yaptığımızı iyi biliyorum. Her insanımızı bir direniş odağı haline getirmek benim sanatımdır. Ama en az benimki kadar büyük bir ustalıkla bu mayınlama hareketi içinizde geliştirilmek istendi. Biz tecrübeli olduğumuz için bunu farkettik. Maalesef içerde ve dışardaki arkadaşlardan tek bir kişi bile bunu farkedemedi. İyi niyetlisiniz. Ama yiğit direnişçilere bu yakışır mı? İyi niyetinizi ve direnişçiliğinizi bir yana bırakın. Nasıl kurulmuşsunuz, hangi demir parçasısınız? Buna cevap arayın. Böyle siyaset mi olur? On yıldan beri örgütlenmeye karşı en iyi savaşanlar, sözümona en sorumlu düzeyi tutturması gerekenler oluyor. "Eksik kaldı, yanlış oldu" gibi tutumlarla bize geliyorlar. Bu doğru bir yöntem değildir. Biz bunları yıllarca önce büyük bir sabır ve çabayla hatırlattık ve söyledik. Doğruyu görüp yaşayalım diye yıllarca dil döktük. Her şey elden gitmedi, ama ucu ucuna kurtarıldı.

Söylediklerim ucuz anlaşılmamalı, ucuz yorumlanmamalıdır. Politik temeldeki yaklaşımlarınız artık biraz gelişim göstermelidir. Bireyciliği mutlaka ve kesin olarak aşmalısınız. Benlik savunmasını bir kenara bırakmalısınız. Kendiniz için değil, halk ve parti için tarihsel temelde düşünmelisiniz. Parti içinde ve dışında bize karşı dayatmalar oldu. Bu son provokatör kendisini Lenin yerine koymuştu. Öbürü, Kürtlerin en büyük diplomatı havasında idi. İddiaları hala öyledir. Düşmanın elindeki oyuncak mayın belası biraz ayıldı. Eğer bugün biraz sağ ve sağlamsanız, bu bizim çabalarımız sonucunda olmuştur. Bu tuzakların kaldırılmasından sonradır ki, bazı eylemler gelişebildi. Savaşımımız biraz daha iyi açıldı. Gerillada ve kitle hareketinde tarihimizin en güçlü hamlelerinden birinin içine girdik. Henüz yazın ortalarına varmadan, ölü Diyarbakır kendi tarihinin en büyük serîhildanına girişti. Yeterince örgütlülükten yoksun olsa da, halk nezdinde bu böyledir. Gerilla eylemleri nitelik olarak da gelişti. Düşman elli savaş uçağını kaldırdığı saldırılarda bulundu. Ama günümüze gelinceye kadar eylemler durmadı. Son olarak, düşmanın en çok güvendiği alanlara bile güçlü eylemler dayattık. Bu anlamda Pervari ve Şirvan eylemleri özel savaşın kendisini güçlü gördüğü alanları sarsan eylemlerdi. Böylece düşmanın bu alanı kullanarak Botan'ı adeta bir kemer gibi bağlamayı ve Kuzey'le Güney'i birbirinden koparmayı amaçlayan çabalarını boşa çıkarmış olduk.

Şimdi bu biçimde TC'den binlerce mayın söküp topluyor ve bizim için kurulan mekanizmayı işlemez hale getiriyoruz. Elverişli malzemeyi tekrar patlayıcı haline getirerek, onu imha etmekte kullanıyoruz. Size yönelik politikamız da bir anlamda böyle oldu. Bir mayın gibi patlayarak bizi vurmamanız için, direnişçiliğinizi aldık. Demir iyidir, eğer bu partinin mayınlaması biçimine dönüştürülürse mükemmel olur. Bizim yaptığımız da budur.

Özel savaşın her türlü terörist dayatmalarına rağmen, devrimci eylemliliğimiz mesafe aldı ve seçimlere gidildi. Alelacele seçimlere gitmenin temel nedenlerini açıklamıştık. Bizim kitle etkinliğimiz tarihte ilk defa siyasal anlamda ve legalitede de kendisini gösterme ve sonuç alma durumunu yaşayacaktır. Bu konuda HEP biraz öne çıkarılmak isteniyordu. Düzen bunu farketti. HEP başlangıçta hiç de iyi olmayan niyetlerle kurulmuştu. Düzen hemen bu partiye el attı. Onu SHP'yi zayıflatmanın bir aracı olarak düşündü. Bunun için maddi planda bile yeni yasalar çıkararak HEP'i desteklemek istedi. Düzenin kolları uzundu ve kendisine güveniyordu. Bunları kontrol altına aldığını düşünüyordu. Yoksa neden bu partiye milyarlık yardım yapsın? Ardından biz biraz el atmaya çalıştık ve sonuçta etkili olmaya başladık. Bizim etkili olmaya başladığımız, düzen tarafından fark edilir edilmez, derhal seçimlere gitmek için önlemler alındı ve yasa çıkarıldı. Seçimlerin 20 Ekim'e alınmasının temel nedeni HEP'i tasfiye etmekti. Dolayısıyla bizim kitle temelimiz etkisizleştirilmek isteniyordu. Bu, düzen açısından çok önemli bir taktikti, askeri terör taktikleri kadar önemli siyasal bir taktikti. Bu taktiği bizzat Özal hazırladı. Biz de buna karşılık ortaya çıkan bu küçük olanağı değerlendirmeye çalıştık.

Özal HEP'i tasfiye etme kararını alırken, SHP de bir yanlışlık yaptığını ve ayrılanları tekrar saflarına alacağını söyledi. Bu tam bir taktikti. Özal bastırıyor, İnönü kapısını açıyordu. Zindandaki veya polis soruşturmasındaki düşman taktiği gibi. Buralarda yanyana yeralan iki görevli vardır. Biri sürekli işkenceyi dayatırken, öbürü tünelin ucunu açık bırakır, "iyi polis" rolünü oynar. Burada da aynı taktik izlendi. Biz İnönü'nün bu taktiğine de el attık. HEP'lilerin SHP'ye dönmelerine karşı çıkmadık. MİT'in bile beklemediği bir hızla taktiğimize yöneldik. Tabii hepsi şaşırdı. Akılları sonradan başlarına geldi, ama olan olmuştu. Parlamentodaki son çılgınlıkları da bu yüzdendi. Gerçekten de bu tam bir taktik savaşıydı ve bu savaşı biz kazandık.

Ben, "SHP'ye girin" dediğim halde, birçok eyalet ters bir çalışma yapmıştı. Bazıları bu yönlendirmenin bizim tarafımızdan yapıldığını bildikleri halde, "Bu taktik gelişmeyi nasıl kullanalım?" diye düşünüyorlar. Biraz dürüst olunmalı; insanlar kendi hatalarını görebilmelidir. Eğer gerilla birçok alanda rolünü tam oynasaydı, bu taktik daha fazla başarıya ulaşacaktı. Biz bu taktiği yarı yarıya bizimkilerin muhalefetiyle hayata geçirdik. Sınırlı bir başarı sağlandı, ama özellikle TC parlamentosunda bir çatlaklığa yol açtı, onu lekeli hale getirdi. Zaten bir insan lekelendikten sonra zor kurtulur. Parlamentodakilerin bildiğimiz o şovenist duyguları bu temelde doğdu. Ancak yara almaktan kurtulamadılar. Politikadan biraz anlayanlar bilirler, artık kolay kolay kendilerine gelemeyeceklerdir. Parlamentoya giren Kürt temsilcilerini idam etseler bile, ki bu olanaksızdır, olan olmuştur. Bunu sinelerine oturtmak

zorundadırlar. Bunları kendileri mi ihraç ederler, yoksa bu temsilciler istifa mı eder, bu hiç sorun değildir. Bunlar birer taktiktir. İstediğimiz sonuç yaratıldı. Şimdi bunun büyük tartışması vardır. Oğul İnönü'nün SHP'si, CHP ve baba İnönü'nün geleneğini kullandı. O da Kürtleri böyle idare etmeye çalışıyordu. Sonuçta onları kullanan biz olduk. Halk adına mükemmel bir sonuç ortaya çıkardık.

Görülüyor ki çok yoğun taktik savaşı yaşanıyor. Düzenin taktikleri örgütlü, planlı ve şiddetlidir. Taktiklerin hedefinde yine biz varız. Düzen bizimle savaşmak için bunları yapıyor. Bütün bunlar demokrasinin biz dayatacağız. Yan ürün olarak ortaya çıkan bu reformları Türkiye halkının devrimi için kullanacağız.

Biz daha ince bir biçimde Kürdistan'a dayatılan bu yeni Kürt programına karşı devrimi güçlendirme programıyla karşılık vereceğiz. Politikamızı doğru yürüterek daha fazla ve daha hızlı sonuca gideceğiz. Devrimin kazanma şansı 12 Eylül darbesi sonrasına göre daha hızlı ve daha güçlü olacaktır. 1970'ler ve 1980'lerden sonra devrimciler için bir başaşağı gidiş vardı. Ama biz 1970'li yıllarda bile bu başaşağı gidişi biraz olsun yukarıya tırmandıran bir hareketiz. Sol içinde 1970'lerin ortalarından itibaren devrimi Türkiye'de oturması ve Kürdistan'da reformların uygulanması için yapılmamaktadır. Düzen yoğunlaşan baskılar nedeniyle ortaya çıkabilecek tepkileri alt etmek ve Kürdistan'da topyekün bir ayaklanmayı önlemek için çok sahte, sinsi ve ince bir reform denemesi yapmak ve bununla PKK'yi anormal bir biçimde amansızca bastırmak istemektedir. Bu hafta bu politikayı şekillendireceklerdir. Durum ana yönleriyle böyledir. Reformları yasalaştıracaklar, bir de PKK'ye karşı terör uygulayacaklardır.

Benim büyük tecrübem vardır. TC'ye ve onun egemenlik sistemine karşı mayınlama hareketini nasıl yaptığımızı iyi biliyorum. Her insanımızı bir direniş odağı haline getirmek benim sanatımdır. Ama en az benimki kadar büyük bir ustalıkla bu mayınlama hareketi içinizde geliştirilmek istendi. Biz tecrübeli olduğumuz için bunu farkettik. Maalesef içerde ve dışardaki arkadaşlardan tek bir kişi bile bunu farkedemedi. İyi niyetlisiniz. Ama yiğit direnişçilere bu yakışır mı? İyi niyetinizi ve direnişçiliğinizi bir yana bırakın. Nasıl kurulmuşsunuz, hangi demir parçasısınız? Buna cevap arayın.

Bu amansız terörle ne yapabilirler? Bulunduğumuz bu alanı hedefleyebilirler; savaş uçaklarını kullanabilirler. İşbirlikçilerin gücünü kullanmayı aşırı bir biçimde dayatabilirler. İşbirlikçilerin belli kapasiteleri vardır, kendilerini aşırı zorlayamazlar. Bunların bize karşı başarı şansları azdır. Bizimkiler aşırı hatalar yapmazlarsa ve özellikle Güney'e yönelik taktiklerimiz oturtulursa, TC'nin yönelimlerini boşa çıkarırız. Bunun için tedbirli ve kararlıyız. Zaten provokasyon yerle bir edildiği için, zindandakiler de tam bir devrimcileşme içine girdi. Yani, zindanlara dayalı reformistleştirme ve liberalleştirme çabası da boşa çıktı. Bu nedenle Eskişehir tipi son hücre uygulamasını ve işkenceleri tırmandırdılar. Zindan devrimci rolünü daha iyi oturttuğu için bu baskıları yoğunlaştırdılar. Bu da gelişmeyi gösterir. Gelen son haberlere göre dağlarımız savaş uçaklarıyla bombalanıyor. Ama bu uçaklar özel timler ve köy korucuları kadar bile başarılı olamaz. Korucular çözüldü. Özel savaşın öyle etkili olmadığı da ortaya çıktı. Savaş uçaklarının etkisi de sınırlı olacaktır. Reform denemeleri belki işbirlikçilere biraz yol açabilir. Ama biz bunları da çok kullanacağız. Kürt Enstitüsü'nün en iyisini biz kuracağız. Müzik ve folklor yapmakta hepsinden daha fazla iddialıyız. Parti konusunda da iddialıyız. Demek istiyorum ki, kendi tecrübelerimizle biz bu reformların en iyi biçimde devrime hizmet etmelerini sağlayacağız. Ancak bu alana yönelik çalışmalarımızı devrimle bağlantılı olarak yürütmezsek, bu sahte reform denemesi devrimin aleyhine olabilir. Ama başında da söylediğim gibi, Türkiye'ye devrimi tırmandıran yine biz olduk. En azından başaşağı gidişi engelledik. 1990'larda gerçekten çok hızlı bir devrimci tırmanış söz konusu olacaktır. Hem Türkiye'de ve hem de önder güç olarak Kürdistan'da bu böyle olacaktır.

Kürdistan tarihinde ve hatta bölgesel çapta devrimci bir tırmanışa yol aldırıyoruz. Bu bir gerçektir. Son gelişmeler de bunu göstermektedir. Bugün Ortadoğu'da ABD emperyalizminin "yeni düzen"inin tutturulmasında ciddi gelişmeler vardır. Bu konuda Madrid Konferansı çok önemli bir başlangıçtır. Bu, Araplar arasında büyük çelişkilere yol açıyor. Ürdün'de hükümet bu yüzden istifa etti. Zaten İran, Hizbullah'ı devreye sokarak karşılık veriyor. Suriye hedeftir, Libya'yı da hizaya getirmek istiyorlar. Sonuç olarak şu ortaya çıkıyor: Kendisini en iyi devrime hazırlayan örgüt olarak ortaya çıkan, PKK oluyor. PKK, eskiden teorik olarak ifade ettiğimiz Ortadoğu'da iddialı bir devrimci rol üstlenme durumunu önümüzdeki dönemde pratikte daha iyi yerine getirebilir. Kaddafi'nin bize yazdığı bir mektup vardı. Amacı ne olursa olsun, bu iyi bir mektuptur. Libya'nın emperyalistler tarafından sıkıştırıldığı açıktır. TC'nin en azından İsrail kadar tehlikeli olduğunu Kaddafi iyi bilmektedir. Kaddafi, Ortadoğu bölgesinin en tehlikeli iki gücü olarak İsrail ve Türkiye'nin rol üstlendiğinin bilincindedir ve sıranın kendisine geldiğini iyi fark etmektedir. Bu esnada bize değerli bir mektup gönderdi. Libya bizi temel direniş güçlerinden biri olarak değerlendirmektedir. Zaten Türkiye devrimci güçleri için de, Güney Kürdistan halkı için de bu durum tamamen böyledir. Kısacası bölge çapında devrimci bir etkiyi temsil etme durumumuz vardır. Bu rolü daha iyi oynamak istiyoruz. Bölge tehlikelerle doludur, ama iyi bir devrimci rol üstlenmeye değerdir.

Bir de işbirlikçilerin bize gönderdikleri bir mektup vardı. Bu mektubu siz de okudunuz. Bize açıkça şunları söylüyorlar: Sizin üzerinize bir çarpı işareti konulmuş, ikincisi de hemen çizilmek üzeredir! Bu bir tehdittir. Bize göre, bu çarpı işareti çoktan konulmuştu. Bu bir blöf de olabilir. Batı hiç bir zaman bizi anlamak ve kavramak istemedi. Tersine, var gücüyle Türk imha politikasını destekledi. Bu açıdan çarpı işaretleri fazla bir anlam ifade etmez. Yine de bu, dikkat ettiklerini gösteriyor. Daha çok da bize, "Bu Türk reformculuğuna iyi yaklaşın" demeye getiriyorlar.

Çok önemli bir taktik aşamanın içinde olduğumuz görülüyor. Bu devre sonuçlandı. Biz partinin güçlerini hızla ve yeniden mevzilendirmek istiyoruz. Düzen, özellikle teröre yönelik olarak yeni kararlar geliştirebilir. Bunu unutmamalı ve soluk soluğa duymalıyız. Hiç olmazsa bundan sonrasını devrimci bir tarzda kurtarmaya çalışalım. Düşmanın Genelkurmayı bile, "müthiş çökertici" darbelerden söz ediyor. Bu darbeler neler olabilir? Olsa olsa bizim için bu alanı hedefleyebilirler. Daha çok bizim konumumuz açısından düşünebilirler. Asgari de olsa diğer alanlar için geliştirdiğimiz önlemlere bakılırsa, fazla çökertici darbeler söz konusu olamaz. Ama bu yine de ciddi bir iddiadır. Üzerinde durmak ve kesin önlemler almak gerekir. Bu anlayışla önümüzdeki günleri yoğunca değerlendiriyoruz. Hızla önlemlerimizi alıyoruz. Yine gelişmeleri karşılayacak bir biçimde ülkedeki yasaları hızla geliştiriyoruz. Hem komuta ve hem de siyasal görev alanında eski hastalıkları ısrarla yaşayanları bir gün bile görev içinde tutmayacağız. Hala disiplinle oynayanlara, ikide bir hastalık numaraları ve bozgunculukla bizi uğraştıranlara kesinlikle fırsat vermeyeceğiz. Böylelerini dinlemeyeceğiz. Bunlara eleştiri ve özeleştiri hakkını tanımayacağız. Özellikle eski kalıntıların, eski tutum ve davranışların partiyi tutan ve taktiğe fazla yaklaştırmayan etkilerini bertaraf edeceğiz.

Hızla yeniye yol açmaya, daha çok da ulusal ordulaşmaya ve ulusal ayaklanmaya doğru gitmek istiyoruz. Bunlar geçmişin de şiarlarıdır. MİT çok akıllıdır, her ikisini de işlemiştir; PKK'nin ulusal ordu kurmakta olduğunu ve ulusal ayaklanmaya hazırlandığını belirtmektedir. Belki de bunu genel gelişmelerden çıkarmaktadır. Yalnız Kenan Evren bunun öyle kolay olmadığını belirtmektedir. Hiç kuşkusuz bu bizim çalışmalarımıza bağlıdır. İyi ayaklanmacılar ve iyi ayaklanma komiteleri olsa, ulusal ayaklanmamız Türkiye'yi ve Güney Kürdistan'ı da etkisine alacak biçimde gelişecektir. Ulusal ayaklanma için birçok hazırlık yapılmış, ilk adımlar atılmıştır. İlk denemeler yaptırılmıştır. Ortam çok uygun hale gelmiştir. Yeni hükümetin yönetebilme yeteneği bunu durdurmaya yetmeyeceği gibi, devrimci ayaklanma taktiği onu çok hızlı bir biçimde yıpratacağı için büyük bir hızla kazanabilir. Bizdeki ulusal ayaklanma taktiği, içinden geçtiğimiz süreçte büyük gelişmeler yaratabilir. Eyaletlerin silahlı gücü ayaklanmayı hazırlayacak kadar yetkinleşmiştir.

Ulusal ayaklanma için gerilla şarttır, özellikle halkın uyanışı ve bilinçlenmesi için gerilla şarttır. Birkaç denemeyle bu da yapıldı. Şimdi Demirel'in tüyleri diken diken oluyor. Bunların hepsi gerçektir. Geriye teknik örgütlenme sorunu kalıyor. Zaten örgütlenme çabaları da yoğunlaşıyor. Teknik araç ve gereçler yerleştirilmiştir. Önümüzdeki dönemde ayaklanma komitelerini daha iyi yoğunlaştıracağız. Şehir ve köy grupları kırsal alan ayaklanması için daha iyi hazırlanacaktır. Bütün bunlar gerillanın yönetiminde ve denetiminde yürüyecektir. Yurt dışı da bu konuda rolünü iyi oynuyor. Dışardan ve uzaktan kumanda öyle basit bir kumanda değildir. Mustafa Kemal ulusal kurtuluş savaşını telgrafla yürütmüştür. Telgraf çok geri bir tekniktir. Bugün telefon ve telsiz vardır. Bunlar bir ayaklanma için mükemmel araçlardır. Düzen bunları en ücra köşelere kadar ulaştırdı, ama şimdi bunları kullanan devrim olacaktır. Zaten biz başından beri bütün karşı-devrimci yöntemleri devrimin yöntemleri haline getirdik.

Ayaklanma mahalli düzeyden kent düzeyine ulaştı. Sınırlı da olsa bu böyledir. Ayaklanma 1990'da biraz mahalliydi, 1991'de ulusal düzeye yükseldi ve güneyden kuzeye kadar uzandı. Amed serîhildanı bunun en son provasıydı. Nereden bakılırsa bakılsın, 1992'de ülke çapında bir ulusal ayaklanma düzenlenebilir. Bunda tamamen gerçekçiyiz. Gerçekçi olduğumuz kadar da günbegün bunun hazırlığı içindeyiz. Gerisini tamamlamak tamamen örgütçülerin ve militanların kendi görevlerini başarıyla yerine getirmelerine bağlıdır. Ayaklanmacı nasıldır? Militanın artık ayaklanma ve ayaklanma komiteleri sorunları konularında yoğunlaşması gerekir. Şehir ayaklanması, gösterileri ve eylemleri, şehirde silahlı gerilla gücünün çalıştırılması, bunun için legal ve illegal aygıtlar oluşturulması bütünüyle önümüzdeki dönemin yakıcı görevleridir. Çok yakıcı bir biçimde bu görevlerin üzerine gitmek gerekecektir. Ayaklanma ile oynanmaz. Ayaklanma çok ateşli bir kavga biçimidir; çok büyük bir sorumlulukla, çok ustaca ve duyarlı bir gizli çalışmayla, ama aynı zamanda legal olanakların bile yetkince kullanımıyla hazırlanan bir eylem biçimidir. Bu yönlü görevlerimize amansızca sarılacağız.

Ama en önemlisi, gerilla ordulaşmasıdır. Gerilla birimleri artık bir ulusal ordulaşma düzeyine ulaşabilir, ulusal ordulaşma biçiminde bir büyümeye kavuşabilir. Ulusal ordulaşma, insan ve coğrafya itibarıyla ülkenin ezici bölümünün etki altına alınmasıdır. Hem alan ve hem de halk kitleleri itibarıyla daha şimdiden ülkemizin yarıdan fazlasını ordulaşmanın etkisi altına almış bulunuyoruz. Gerillanın otoritesi gelişiyor, bunun sonucunda saflara akın akın bir kayış vardır. Ordulaşma artık halkın benimsediği tarihsel bir olgudur. Halk rahatlıkla evlatlarını gerillaya gönderme fedakarlığını gösterebilmektedir. Bize düşen görev, daha iyi nizamnamelerle bunu sağlamak ve geliştirmektir. Bu aşamada bazı yeni kararlar ve nizamnameler geliştirilebilir. Halk ordusuna her aileden bir genç alınabilir. Halk bunu artık gönüllü yapmalıdır. Her aile ulusal ve vatani bir görev olarak bir gencini orduya sunabilmelidir. Bunu bizzat teşvik etmeli ve yardımcı olmalıdır. Askerlik yasası artık belli bir gönüllülük ve meşruluk temelinde somutlaşmalıdır. Gerillaya katılan gençler için, "Aileden kaçtılar" denilmemelidir. Aileler, "Bu bir vatan görevidir, bu nedenle evladımı verdim" diyebilmelidir. Bunu meşrulaştırmalıyız.

Gerilla birimleri artık bir ulusal ordulaşma düzeyine ulaşabilir, ulusal ordulaşma biçiminde bir büyümeye kavuşabilir. Ulusal ordulaşma, insan ve coğrafya itibarıyla ülkenin ezici bölümünün etki altına alınmasıdır. Hem alan ve hem de halk kitleleri itibarıyla daha şimdiden ülkemizin yarıdan fazlasını ordulaşmanın etkisi altına almış bulunuyoruz. Gerillanın otoritesi gelişiyor, bunun sonucunda saflara akın akın bir kayış vardır. Ordulaşma artık halkın benimsediği tarihsel bir olgudur. Halk rahatlıkla evlatlarını gerillaya gönderme fedakarlığını gösterebilmektedir. Bize düşen görev, daha iyi nizamnamelerle bunu sağlamak ve geliştirmektir.

Ordulaşmak demek eğitim demektir. Kürt insanı gibi en eğitimsiz insandan ordulaşmak büyük bir çaba ve muazzam eğitim ister. Hem de savaşırken eğitim ister. Savaşın içinde mutlaka eğitim verilmesi gerekir. Bu da kadro görevidir. Kadroların bir yandan savaşırken, öbür yandan eğitim gibi çift yönlü görevlere muazzam bir biçimde sarılmaları mümkündür. Komuta sorunu şu anda ulusal ordulaşmanın canalıcı sorunudur. Komutanlaşmaya gelememek, ordulaşmaya gelememek demektir. Ordulaşmaya gelememek de halkın bir tarihsel karar seçeneğine ihanet etmek demektir. Bu da en ağır suçtur. Çoğunuz komutan adaylarısınız. Hatta parti adına silahlı mücadeleye katılanların büyük bir bölümü komutan adayı durumundadır. Zaten takım komutanlığından aşağı alınmamaktadır. O zaman ciddi olarak düşünelim ve hiç olmazsa bundan sonra bu görevin hakkını verelim.

Burada eğitim gördünüz ve deneyim edindiniz. Yanındaki iki arkadaşı doğru dürüst idare edememek ve kendilerini her gün çekiştirmek, çok çirkin bir biçimde komutanlıkla oynamak demektir. "Biz Kürdüz, böyle gelmişiz böyle gideriz" demeyelim. Gelenler köylülerimizdir, eğitip yönlendirelim. Köylü gençlerin hepsi savaşmak istiyor. Kaldı ki bunların çoğu aydın, anlayışlı ve savaşçı insanlardır. Size eğitimle ilgili biraz tecrübe verdik. Ama bunu kendinize saklayın veya nam salmak için kullanın diye vermedik. Verdiğimiz eğitim ve bilgiler çok gereklidir. Bazıları katil gibi konuşuyorlar. Eğitim ve komuta görevlerine o denli ters yaklaşıldı ki, parti, tarih ve halk bunu affedebilir mi, bilmiyorum. Yaptıklarınız doğru değildir. Komutayla oynanmaz. Bazılarının hoşuna gidiyor, bakıyorum da herkes komutanlık istiyor. Hem de adam yeni katıldığı ve savaşıp savaşamayacağı belli olmadığı halde böylesi istemlerde bulunuyor. Keçi mi güdecek, insanları mı yönetecek, orasını kestiremiyor. Taş gibi adam: "Bir gerilla birimine komutanlık yapmak istiyorum" diyor. Oysa bir gerilla birimine çok özen gösterilmelidir. Eğer bu konuda gereken yapılmazsa, çok tehlikeli sonuçlar doğar. TC ordusunda arkadaşların istediği takım komutanlığı teğmene denk düşer. Bir teğmen takım komutanlığı görevine gelebilmek için tam yirmi yıllık bir eğitimden geçer. Ayrıca bunun bir de staj devresi vardır. Bizimki dağda çobanlık yapmıştır; yönetme ve yönetilme sanatının ne olduğunu doğru dürüst bilmemektedir, bu sözcüklerin ifade ettikleri anlamın bile bilincinde değildir. Buna rağmen aradan bir hafta bile geçmeden takım komutanlığı istemektedir. Biraz anlayış ve sorumluluk sahibi olalım.

Ben parti için yirmi yıl çalıştım. Dost bir gazeteci bu duruma, "Yirmi yıllık engelli maraton koşusu" diyordu. Halkımızın evlatlarını buraya

çektik ve silaha ulaştırdık. Mevzileri ve dağın yolunu açtık. Bunlar çok büyük ve yoğun çabalarla oldu. Bu yıllara böyle yaklaşacaksınız ve değerini bileceksiniz. Burada ölümüne eğitim yapıldı. Burada savaşma yürekliliğini yaratmaktan tutun, kararlılık üstüne kararlılık geliştirmeye kadar her gün yoğun bir çabayla halkın ölüm fermanını yırtmak istiyoruz. Bazıları ise gözünü komutanlığa dikiyor. "Ben şu bölgeyi iyi tanırım, şu marifetim var" diyerek, hızla gaspetme yoluna giriyor. Bunun ne denli tehlikeli bir hastalık olduğunu geçmişte yapılan eleştirilerden biliyorsunuz. Bu, iyi bir komutan çalışması mıdır? Hayır. Bu olanaklar böyle değerlendirilmek için mi sunuldu? Oysa biz halkın ölüm fermanını ve kefenini yırtmak için herşeyimizi ortaya koyduk. Ben burada soluk bile alamıyorum. Bizimki birlik üzerinde keyif çatıyor. Birliğini altı ay çalıştırmamaktan tutun da, vaktini yeme içme işleriyle harcamaya kadar her türlü olumsuzluğu sergiliyor. Bu çalışmalar bunun için yapılmadı. Sizler bunun için hazırlanmadınız.

Bundan böyle sorumluların bu eski tutumlarını kabul etmeyeceğim. Ben sorumluluğuma müdrik bir insanım, ne yaptığımı bilirim. Şimdiye kadar size her türlü olanağı ve desteği sunduk. Öyle ulaşamaz ve yetişemez durumda da değilim. Yaptığım işlere egemenim. Size değer veriyorum. Ama alttan alta eski tutumlarınızı sürdürürseniz öfkem daha da artar. Bir defa benim öfkem vardır ve bunu iyi anlayacaksınız. Bu noktaya kadar geldikten sora ölmeniz veya sağ kalmanız o kadar önemli değildir. Ben çocuk değilim. Sizin bazı özlemlerinizi tatmin etmek için de devrimi yürütmüyorum. Despotluk yapmak için yetkileri kullanmanıza ve bazılarının ağalık güdülerinin tatmin edilmesine çalışabilir miyim? Buna imkan var mı?

Bundan sonra, "Bilmedim, eskinin etkisiydi" türünden sözleri hem safça bulacağız, hem de bu sözler iğrençtir diyeceğiz. Komutan deyip geçmeyelim. Sizlere İslam tarihini, Bolşeviklerin tarihini, herhangi bir devrimi veya gözünüzün önündeki Türk ordusunun geleneklerini mi hatırlatayım? Yaptığınız nerede görülmüştür? Biraz kendinize gelin. Silahı omuzuna alan ve askeri elbiseler giyen siz değil misiniz? Yine her gün görev istediğini söyleyenler siz değil misiniz? O zaman bunun ne anlama geldiğini kestirmelisiniz. Yeter artık, "toplumsal ve kültürel yapımız böyle" edebiyatıyla kendimizi kandırmayalım. Ağzınızdan doğru dürüst iki sözcük çıkaramazsanız, yoldaşça saygı temennisini geliştiremezsiniz. En azından sigaranıza gösterdiğiniz ilgiyi yüce görevlere gösteremezseniz, size kimsiniz diye sormayacak mıyım? Ben suratınıza tokatı yapıştırmadım. Ama yarın tokattan daha sert şeyler suratınızda patlamaz mı?

Ordu, disiplin demektir. Öz belirlendikten sonra, her şeyi disiplin belirler. Siz de belirli kararlar verdikten sonra ancak disiplinle her şeyi kurtarabilir, koruyabilir ve geliştirebilirsiniz. Disiplini tartışmasız uygulayacaksınız. İster er ister komutan olsun, ordulaşmaya var olduğunu ve ordulaşmaya adım attığını söyleyen hiç kimse bahane ileri süremez. Komutaya, ordulaşmaya, örgütlenmeye ve eyleme gelememek suçtur. Suçun ne demek olduğunu anlayacaksınız. Ordulaşmak için siz karar verdiniz. Ben mi size zorla askeri elbise giydirdim? Ben mi elinize zorla silah verdim? Hayır. O zaman ordulaşmanın yasalarına uyalım. Genelde militanlık yasalarına, özelde askeri ordulaşmamıza doğru karşılık verelim. Türk ordusuna gidecek ve dört dörtlük mehmetçik olacaksınız, benim yanımda ise sallapati ve ne olduğu belli olmayan pozisyonda görünüp gideceksiniz: Bu bize hakaret değil midir? Orası ordu da burası pazar yeri midir? Halk ordusu, ulusal ordulaşma alanıdır. Bir misafirliğe ve davete giderken giyinip kuşanırsınız; ama halk ordusu içinde bir bozguncu ve zavallı gibi davranmanız yakışık alır mı? Yaşadığınız pratiğe bakın. Ben bunların hem yakışmayan ve hem de suç oluşturan durumlar olduğunu vurguluyorum.

Ulusal ordulaşma kararı iyidir. Ama bunun yasaları, kişiliği, üslubu ve görkemliliği vardır. Elinizde istediğiniz kadar insan, silah ve araç-gereç mevcuttur. Buna rağmen takım komutanlığını yiyecek ve içecek ihtiyaçlarınızı karşılamak için kullanırsanız, görevlerden uzaklaşır ve kendinizi takımın eğitimine vermezseniz, bunun cezası son derece ağır olacaktır. Bundan sonra idam cezası yalnızca kaçanlara ve bilinçli olarak gidip düşmana sığınanlara yakalandıklarında uygulanacak bir ceza olmayacaktır. Bu ceza, birimi veya takımı boş işlerle uğraştıran ve eğitmeyen komutanlara da uygulanacak bir ceza haline gelebilir. Komutansan, birimini ateş gibi yapacaksın. Komutan en iyi örgütleyen, eylem planlarını en iyi yapan, biriminе en büyük coşkuyu ve ruhu veren adamdır. Takımını en iyi eğiten, saldırıya geçmesini ve sonuç almasını bilen adamdır. Özcesi komutan, ordulaşmayı sağlar. Bölge askeri yöneticisi olmak, beş-on birimin sorumluluğunu üstlenmek demektir, tabur ve alay komutanlığı düzeyinde rol oynamak demektir. Bölge askeri yöneticisi sadece takımın işleyişini yürütmekle kalmaz; takımın halkla ilişkilerini düzenler, düşmanla savaşımını ve dağla ilişkisini örgütler, ilişkilerin tamamına hükmeder.

Bazı bölge komutanlarını gördük. Adamın altı ay boyunca ne bir eğitimi, ne irtibatı, ne de yönlendirmesi vardır. Toplantı yapmıyor, talimat sunmuyor, eylem planlamıyor. Yani adeta ayakta uyuyan bir örgüt üyesi gibi davranıyor. Moralinizi bozmak için söylemiyorum, görev üstlenmeyin de demiyorum. Ama insaf edin. Görevlerle bu kadar oynanmaz ki! Halk için kullanılırsa, güç ve otorite sahibi olmak iyidir. Ama çoğunluk ordulaşmaya böyle olumsuz yaklaşıyor. Belki iyi niyetlisiniz, ama sorun bu değildir. Sizi daha fazla sıkıştırmamak için beş-on yıl boyunca sabrettim. Bundan sonra sabretmek neye yarar? Düşman gelip sizi vuracaktır. Yerinizi tespit edecek, her türlü teknik donanımla saldıracak ve kül edecektir. Komuta anlayışınız kaç gün dayanabilir? Bundan sonra kurtarabilir misiniz? Gençsiniz, isterseniz yapabilirsiniz. Verdiğimiz görevler öyle altından kalkılmayacak görevler değildir. Ama görevlere doğru yaklaşım önemlidir. Görevlere doğru yaklaşım ruhuyla, onun sorumluluk duygusu, düşünce ve çalışma gücüyle bazı geri ve olumsuz tutumlar giderilebilir.

Çocuklar gibi kendinizi tatmin etmek, yetki ve otorite kazanmak için görevlere yaklaşmayın. Ben bile kendimi affedemiyorum. Bu kadar çalışmaya rağmen, bu işe ne ölçüde layık olduğuma yeterince emin değilim. Aslında benim olanaklarım azdır. Birim komutanları kadar dolaşabilseydim ve hareket alanım fazla sakıncalı olmasaydı, müthiş şeyler yapardım. Ben çalışmadan bıkmam. Bu kadar görkemli görevlere karşılık vermememiz mümkün olabilir mi? Ancak bazıları işi nereye götürdüklerinin farkında değildir. En değme ağaların bile içine giremeyeceği alçaklıkları yapanları da gördük. Bunlardan bazılarını yargılayıp cezalandırdık. Bunların ne denli insan olduklarını bilmiyorum. Ölmek bile bunlar için fazla bir değer ifade etmiyor. Öldürmek bile bunlar için fazladır. Kendine karşı edepli olmayanlar, kendine karşı sağlam olmayanlar bu halka nasıl ulaşsınlar?

Ordulaşma söz konusu olunca, ateş sanatını iyi yönlendiremezsen, dakikası dakikasına insan yakarsın; halkını yakarsın, suçsuzu yakarsın; hedefini bile iyi seçemezsen, ikinci dereceden insanları yakarsın. Bizim için suçlu birinci, ikinci ve üçüncü derecededir; eylemler birinci, ikinci ve üçüncü derece biçiminde sıralamaya tabi tutulur. Daha önce de belirttiğim gibi, bir militan yaratmak yirmi düşmanı öldürmekten daha değerlidir. Oysa birçok kişinin birimi bir enkaz birimi haline getirilmiştir. Eğer genel parti yetkisi olmasa, genel savaş ve gelişme durumumuz olmasa, bu birim dağılacaktır. Hem de yirmidört saat içinde dağılıp gidecektir. Buna rağmen birim komutanı, "Ben varım" demektedir. Bu, büyük bir gaflettir. Böylesi ordulaşma ve komutanlaşma suç durumunu ifade eder ve en üst düzeyde yargılanmayı gerektirir.

Benim kötü bir anlaşılma durumum vardır. Önderlik olayının doğru değerlendirilememesi durumu beni müthiş rahatsız ediyor. Beni yanlış değerlendirmekten ötürü ortada çok kötü hesaplar vardır. Hem karasevda, hem de en kara ihanet biçimindel Bunları aşmak istiyoruz ve bu çok gereklidir. Benim durumum şu anda önemli bir sorun haline gelmiştir. Artık sadece Kürdistan için değil, birçok alan için bu böyledir. Doğru çözümleme yapamazsak, büyük zarar vermiş olacağız. Benim de bütün gücüm çözümleme ve onu düzenlemeye alıştırmaktır. Kendi kişiliğimde bin yıllık çelişkileri ve düzensizlikleri çözmeye çalışıyorum. İsterdim ki kudretli merkez ve militan oluşsun. Bunun için az mı destek sunuldu? Yapamıyorlar. Yine kendime yükleniyor, kendimi çözmeye çalışıyorum. Kendimi çözerek sonucu en başarılı biçimde halka ulaştırmaya çalışıyorum. Bunun ne denli yakıcı bir görev olduğunu söylemeye gerek var mı? Ben kendimi sorun haline getirmek istemiyorum. Halkımız açısından tarihin en çözücü gücü olduk; ama yine kendimi affetmiyorum. Kendimi yetersizlik sınırında tutmam, sizin gibi yaşamı tasfiye hareketi içine almam yarar getirmez. Şimdi ölüye can veriyoruz. İki laf etmesini bilmeyen kişiyi teorisyen yapıyoruz. Yolda yürümesini bile bilmeyenleri komutan haline getiriyoruz. Bıçak göstermesini bilmeyenlere şimdi her türlü silahı veriyoruz. Dün jandarmaya bakmasını bilmeyenlerden jandarma bugün kaçacak delik arıyor. -Zaten jandarma görevden alınıyor.- Bütün bunları sıfırdan başlayarak biz yarattık ve yönlendirdik.

Şimdi hepiniz çalıştığınızı söyleyeceksiniz. Çalıştığınız doğrudur, ama çalışmadan çalışmaya fark vardır. Kürdistan halkı da çok çalışıyor, ama kimin için? Halkımız dünyalığını ya kurtarıyor ya kurtaramıyor.

Halkımızın ülkesi, onuru, namusu, her şeyi düşmanın işgali altındadır. O da yaşıyor, hem de ölümüne yaşıyor. Ama kimin için? Bir devrimcinin "yaşıyorum" demesi, başarıyı güvenceye bağlaması demektir. Devrimci bunun dışında yaşayamaz.

Hepimiz dürüst insanlarız. PKK'liler oldukça dürüst, fedakar ve cesur insanlardır. Bütün bunların anlam ifade edebilmesi için, bu söylediklerimin somutluk kazanması gerekir. Dürüstlüğünüzü iyi kullanın. Yaşamınızı ortaya koymuşsunuz. Peki, ordulaşmaya ve komutaya neden doğru yaklaşmayacaksınız? Gittiğiniz yere bakmasını, ilk adımı atmayı, ilk düzenlemeyi yapmayı neden yapmayacaksınız? Koruyucu ve geliştirici komutan bu değil midir? Tarihimizde ilk kez ordulaşma tutuyor: Hem de savaşan ve başaran bir ordu! Geçmişte nasıl "mehmetçik" olduğunuzu anlatmayı bırakın. Bilirsiniz, köylüler gülerek anlatırlar. Bu, şerefsizliktir. Siz de oradan geliyorsunuz, onun için hatırlatıyorum. Ordulaşma çok şerefli bir olaydır. Bu anlamda ordu çalışmaları kutsaldır. Muazzam bir disiplin ve tedbir geliştirmeyi esas alır. Her kurşunu ve bir parça ekmeği korumayı ister. Her savaşçıya değerli bir varlık gözüyle yaklaşmayı ister.

Pratik içinde olanlara soruyorum: Siz böyle misiniz? Düşünelim: Tarihsel görevlere böyle mi yaklaşılır? Siz diken gibi batıyorsunuz. Çalışmalarda barut gibi sözler ve tavırlar eksik değildir. Onlarca insanı bu yüzden kaçırtmadınız mı? Ordulaşma bunları kabul etmez. Kürt halkı adına ordusunun oluşup oluşamayacağı sorusu, soruyu soranların bu temelde ele alınıp çözülmesine bağlıdır. Ben yine çalışmalarıma ve eleştirilerime devam ederim, ama çok açık ki bu her şey anlamına gelmez. Güç verelim diyor ve veriyoruz. Fazlası var eksiği yoktur. Artık militanlar ve kadroların da kendi görevlerine sahip çıkmaları gerekir.

"Disipline gelmedi, eğitemedim" türünden sözcükler komutanın sözlüğünde yoktur. Komutan sadece ve sadece, "Ele alıp değerlendirdim, gerekeni layıkıyla yerine getirdim, sonuç başarılıdır" demelidir. Komutan bunun dışında bir şey söylediğinde, yapılacak ilk iş kendisinin görevden alınmasıdır. Bazı komutanlara bakıyorum. Takımında yirmi kişi varsa, yirmisi de komutanını eleştiriyor. Komutanın kendisi de eleştiriyor ve kendi üslubunu dayatıyor. Komutan olduğu halde adam kaçırtıyor, birliği avareler gibi dolaşıyor. Ama yine de bu komutan görevinde kalıyor. Bu olur mu? Kendimize saygımız varsa, böyle komutan olmaz der ve gerekeni yaparız. Bana da eleştiri yöneltin. Kusurlarım varsa kendimi un eder, ekmek haline getirip yediririm. Yirmi yıllık çalışmam böyledir. Ama görev ve komuta alanlarına bakalım: Eleştiri yerine çekiştirme ve boşa çıkarma dolu dizgin gidiyor. Komutan oralı bile olmuyor. Böyle komutan olmaz. Böyleleri hemen görevden alınmalıdır.

Söz veriyor ve görev istiyorsunuz, ama gittiğiniz yerde sorun çıkarıyorsunuz. Bu, söze ihanettir. İhanetin cezası da ağırdır. Gidenlerin çoğu da böyle yaptı. Hani söz vermiştin, hani komutandın? Yapmayın. Görkemli dağlarımızda her şeyini ortaya koyan savaşçıların ortamındasınız. Çeşitli kahramanlıkların sergilendiği savaş ortamında çaresizliğe kapılmak ve birliği çözümsüz bırakmak doğru mudur? Düşmanın korkuyla gezdiği alanlardasınız. Buralar bizim ülkemiz, bizim topraklarımızdır. Her şeyden önce bu ortama saygılı olmasını bileceksiniz. Bu özü gösterirseniz bu iş yürür, gösteremezseniz bundan sonra idare edemeyiz. Ben de sorumlu olarak yaşadığım sürece yakanızı sert bir biçimde tutacağım. Şaşırmayın, "Her türlü hastalığımız ve yanılgımızla bizi idare etmiyor muydun? Şimdi sana ne oldu?" deyip de yanılgı içine girmeyin. Aslında ben değişmiş değilim. O dönemde neysem şimdi de öyleyim. Kimse beni yanlış değerlendirerek tenezzül etmesin. Sorun başlangıçta da size bir adım attırmaktı. Şimdi de size yeni bir adım attırmak istiyoruz. Hem de bunu amansız bir çabayla yapıyoruz. Bu durum böyle anlaşılmalıdır.

Doğruyu söylemeniz ve yapmanız için neyiniz vardır? Hangi haklı gerekçelere sahipsiniz? Şimdi, "Kürdüz, böyle alışmışız, böyle gideriz" derseniz, ben de bunun aşağılık bir Kürtlük olduğunu söylerim. Bu benim karşımda ileri sürülecek bir iddia olamaz. Aramızda hiç kimse köleliğe özgürlük ve yaşama şansı tanınmasını isteyemez. Doğru özgürlük ancak gelişmeye, soylulaşmaya, yüceleşmeye, bunun tutku ve düşüncesine tanınabilir. Düşmeye, düşürmeye ve köleleşmeye özgürlük tanınamaz. "Yaralıyız" edebiyatını bırakalım. Bu kimin edebiyatıdır? Bununla şimdiye kadar ne kurtarılabilmiştir? Biliyoruz, hastalık kanser hastalığı, tedavi yöntemleri de bizim yöntemlerimizdir. Kimse bize hastalığı yaşam diye yutturmaya kalkışmasın. Ben yaşama saygılı bir insanım; olağanüstü, yaşama gerçekten kendimden daha fazla saygılıyım. Soyut bir kavram ve somut bir gelişme olarak, bizim de bir kararlılığımız vardır ve bunu kesinlikle çiğnetmeyiz diyoruz.

Sonuç olarak, bundan sonra ordulaşmaya doğru yaklaşacaksınız. Er, komutan ve militan olarak, bütün düzeylerde ordu düzenine geçeceksiniz. Lojistik sorunlarından en üst eylemsel, yönetsel, örgütsel ve eğitsel sorunlara kadar bütün sorunlar karşısında büyük bir güç ve kudretle inisiyatif gücü, çözüm gücü ve kurucu güç olacağız. Her zamankinden daha fazla ordulaşma olanaklarımız vardır. Bunu iyi kullanacağız. Halkımız yüreğini açmış, yaşlısı ve genciyle bize ulaşıyor. Silahlarımız ve maddi gücümüz vardır. Hem şeref hem de onur vardır. Bütün bunlar gökten düşmedi. Hepsi emeklerimizin eseridir. Halkımızın beynini ve yüreğini biz açtık. Gençliğimizi biz ayağa kaldırdık. Parayı ve silahı amansız bir çabayla biz kazandık. Size eğitmek için savaşçı verdik. Savaşmanız için silah ve mermi verdik. Bunlara iyi sahip çıkın ve iyi kullanın. Birliğinizin eğitimi eksik kalmışsa, bunu yirmidört saat içinde giderin. Kararınız eksikse tamamlayın. Perspektifleriniz oluşmamışsa oluşturun. Ulusal ordu ve ulusal ayaklanma için son hazırlıklarınızı yapın. Zaferi böyle yakalamak istiyoruz. Bu da hepinizi bekleyen son derece coşkulu, şerefli ve her şeye değer niteliktedir. Yaşamımızın en anlamlı savaş ve çalışma dönemidir. Her anı sadece mutluluk verir. Özellikle komutanlara, sorumlulara ve savaşçılara sesleniyorum: Yüklenin, kazanacağız!

17 Kasım 1991

Ordulaşmak demek eğitim demektir. Kürt insanı gibi en eğitimsiz insandan ordulaşmak büyük bir çaba ve muazzam eğitim ister. Hem de savaşırken eğitim ister. Savaşın içinde mutlaka eğitim verilmesi gerekir. Bu da kadro görevidir. Kadroların bir yandan savaşırken, öbür yandan eğitim gibi çift yönlü görevlere muazzam bir biçimde sarılmaları mümkündür. Komuta sorunu şu anda ulusal ordulaşmanın canalıcı sorunudur. Komutanlaşmaya gelememek, ordulaşmaya gelememek demektir. Ordulaşmaya gelememek de halkın bir tarihsel karar seçeneğine ihanet etmek demektir. Bu da en ağır suçtur.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yeni yıl mesajı

"Yeni yılda hedefimiz, halkımızın irade ve ulusal birliğinin ifadesi olan Ulusal Meclis kuruluşunu gerçekleştirmektir!"

Baştarafı 1. sayfada

yaşamının hiç bir değerinin olmadığı, sonuç alamadığı iyi biliniyor.

Parti topluluğumuz, kendisini bir olgu olarak daha da yetkinleştiriyor. Varlığını kalıcı kılmak, kurumlaştırmak, hatta yenilmez kılmak için, çabalarını eksiksiz veya gittikçe eksiksiz geliştirmeye çalışıyor. Öyle anlaşılıyor ki, bizim hareketimizin bu konuda insanlık kadar eski olan çok önemli değerlerin günümüzde yıkım ve tahribatla karşılaşmasına ve kaybolmasına doğru olumsuz yönde sürüp giden karşı-devrimin bütün çöktürücü, cüceleştirici, hatta tiksindirici etkilerine karşı bu denli varlığını sürdürmesi, adına devrim değerleri dediğimiz, özgürlük ve kahramanlık değerleri dediğimiz yüce değerleri esas alması ve bunları büyük bir inatla savunması, günün genel ölçülerine veya gelişmelerine baktığımızda evrensel düzeyde bir anlama da bürünebiliyor. Veya öyle bir anlama gelebileceği, gelmesi gerektiği anlaşılıyor. Dolayısıyla içte ve dışta parti hareketine yönelik dayatmaların anlamı hayli kapsamlı olduğu gibi, değerlerin savunulmasının anlamı da o denli büyük olmaktadır. Salt bir ulusal kurtuluş öncüsü olmaktan da öteye, evrensel değerlerin de öncüsü olmanın gereği, dolaylı olarak bu değerlerin de kurtuluşunda ileri düzeyde bir rol oynamaktan kendini kurtaramayacağı daha iyi anlaşılıyor. Dolayısıyla, çalışmalarımızda geleneksel siyasi çerçeveler ve basma-kalıpçı yaklaşımlar yerine, gerek bilinçli hazırladığımız ve gerekse dolaylı olarak, bizi içten ve dıştan etkileyen her olguya daha bir derinliğine anlam vermeye ve bilimsel bir temelde sürekli çıkış yollarını aramaya daha zengince bakacağız.

İnsanlık kadar eski köklere dayanmak, ama bir o kadar da kendini dogmalardan sıyırmak, günümüzün gerek ulusal-geleneksel çerçeveleri olsun, gerekse uluslararası hukuki, siyasi, hatta askeri, ahlaki ve kültürel çerçeveleri olsun, tüm bu etkenlerden gelebilecek zincirlemeleri de tanımayarak, bir özgürlük hareketi olmak büyük bir önem taşıyor. O temelde düşünceyi geliştirmek ve davranışa kadar götürmek sanıldığından daha fazla zordur. Bu, görev ve savaştan da öteye, anlamlı çabalar istiyor. Bunun nedeni de, dediğim gibi, karşı-devrim çok yönlü sonuç almaya çalışırken, tüm insanlık değerleri üzerinde bir yıkım veya kendine göre bir düzen tutturmaya çalışırken, adına devrim denilen olgunun da sürekli koruyup geliştirdiği değerleri en az onun kadar yaman savunmak zorunda olmasıdır. Karşı-devrim karşısında bu denli zayıf kalınıyor, değerler tahrip edilebiliyor ve çoğunuz güçsüz kalabiliyorsa, bunun anlamı üzerinde de çok durmak ve devrim adına kurtarılacak ve hatta geliştirilecek ne varsa kurtarıp geliştirebilmek, devrimci sorumluluk taşıyan her militanın en başta yerine getirmesi gereken bir görev olmaktadır. Aksi halde, kendisiyle oynama, devrimin bir serserisi olma ve dolayısıyla kendi başına bela olmaktan öteye gitmeyen bir durumun yaşanacağı çok açıktır. Bundan öteye, bu kafayla ve bu kişilikle hiçbir yere varılmaz. Böylesi tipler saflarımızda sanıldığından çok daha fazladır. Şimdi biz, ne o resmi, uluslararası, ulusal, geleneksel bütün etkileme yollarını çok aşılmaz, önünde her şart altında boyun eğilir gibi karşılamak durumundayız ve ne de "devrimciyiz", "gelişiyoruz" adı altında kendini kandıran ama kendi haline bırakıldığında rahatlıkla sorun olabileceklerin sözümona özgürlükçü tutumlarına prim verebiliriz.

İşler ciddi, yaşamak çok ciddi bir hal almış bulunuyor. Yetmiş beş yıl sonra bugün, bir Ekim Devrimi'nin özüne, sözüne, kendisine dayatılanları gözönüne getirdiğimizde, pek de öyle "devrim adına" edebiyat yaparak, hem de bunun sonsuzluğuna inanarak, iddia edildiği ve sanıldığı gibi başarılı olunamayacağını iyi görüyoruz. Demek istediğim; bir dönemler, bu tip devrimler adına büyük sözler, büyük iddialar ileri

> **Başta şehitler olmak üzere, geçen yılların en soylu değerlerine verilecek bağlılık andı, hiç olmazsa büyük insan olma konumunu tutturmaktır. İddia daha fazla ise, önderlik tarzına doğru yol almaktır. Başka türlü kendimizi allayıp-pullamanın, başka türlü göstermenin yeri yoktur. Gerçekten o, karşı-devrimin bir tarzı olur ve moloz yığını biçiminde ortaya yığılma, süprüntü olma anlamına gelir ki, bunun da iyi bir şey olduğunu kimse savunamaz.**

sürüldü. Ama sonuçta en azından görünüşte de olsa, geçici de olsa saldırılara karşı koyamadıkları görüldü. Bütün bunlar, bizim devrim konusunda da daha kapsamlı ve hatta yeni düşüncelere ihtiyacımızın olduğunu gösteriyor. Bu tip oluşumların değerlendirmelerine ister dogma biçiminde ve isterse çeşitli doğrularına inandığımız ilkeler biçiminde olsun, bel bağlamakla da işleri tam kurtaramayacağımızı görüyoruz. Ama bu böyledir diye, orta yerdeki iğrenç karşı-devrimin dayatmalarına sığınacak kadar da alçalamayız veya bu tip alçalmaları her şart altında reddetmek gerektiğinin bilincindeyiz ve savaşmalıyız. Ama dediğim gibi, bunlar yetmiyor. Karşı-devrime karşı salt direnmek veya dogmatik temelde devrimi sürdürmek yetmiyor. Daha fazla yapılması gerekenler var. İşte bizim de partimizin önünde son yılların o büyük oluşumlarının böylesine değerlendirilmesi gereği vardır. Bu nedenle, kendimizi daha da ilerletmemiz veya gelişmeyi esas kılan bir konuma getirmenin çabası içinde olmamız gerektiği açıktır. Ki, eskiden sınırlı da olsa sağlanan bu yönlü bir gelişmeyi daha da keskinleştirmeyi, sonuç alıcı kılmayı ve hatta yaşanılabilir bir devrimci yaşam düzeyine yükseltmeyi dönemin partisi olarak başarmak istiyorsak, gereklerini de yerine getirmeliyiz.

Sizler hiç şüphesiz bu temelde parti faaliyetleri içindesiniz. Zorlu koşullarda yaşamınızı sanırım bu çerçevede sorgulamaya çalışıyorsunuz. Madem yaşam bu kadar zordur ve bazı temel ilkeler uğruna inşa oluyor, o halde bunu sonuca götürmeyi bileceğiz. Kendinizi, "kellesi uçurulacak mahkumlar" olarak görmeyin. Korkak bir yaşama, "haydan gelen huya gider" anlayışına terketmeyin veya bir macera kurbanının durumuna düşürmeyin. Bugün ortaya çıkıyor ki, günü hayli kapsamlı değerlendirmek gerekiyor; günü standart, alışılmış kalıpların dışında değerlendirmek, buna güç getirmek gerekiyor. Eğer bu esas alınırsa, kişiliğinizde önemli gelişmeler olabilir. Aksi halde işiniz çok zor. Biz çözümlemeleri çok yönlü ve daha da derinleştirerek geliştirmeye devam edeceğiz. Kesinlikle var olanla yetinmeye niyetimiz yok. İç bağlantıları daha köklü yakalamaya, yıkılması gerekeni yıkmaya, parçalanması gerekeni parçalamaya, zayıf kılınması gerekeni zayıflatmaya, güçlü kılınması gerekeni güçlü kılmaya ve yenilenmesi gerekeni yenilemeye çalışacağız.

Gün üzerine, yıl üzerine biraz daha böyle kapsamlı olmaya çalışırken, çabalarımızın elbette eylemle bütünleştirilmesi halinde ancak bir anlam ifade edeceğini bileceğiz ve bizim topluluğun, eylemden kopma gibi bir durumunun asla olamayacağı gerçeğini de göreceğiz. Tam bir savaş eylemi içinde yaşandığı biliniyor. Savaş, en yüksek eylem biçimidir. Dolayısıyla savaşımımızın çok yönlü sorunlarını böylesine kapsamlı bir teorik gelişmeyle bağlantılı ele alacağımızı hiç unutmamalıyız veya gözardı etmemeliyiz. Eylemin kendisi de en yüksek düşüncedir veya hayat bulmuş düşünceler sistemidir. Savaşı geliştiren beyin ve yürek düşüncede de, moralde de o denli gelişmeyi ifade eder. Kesinlikle, "kendiliğinden savaş", "kendiliğinden eylem" diye bir olgudan bahsedemeyiz. Savaş, en soylu düşüncelerin ürünüdür. Devrimci savaşa karşı faşist çığlıkların atıldığı günümüzde, hele de bu savaş Kürdistan gibi, kendi başına yaprağın bile kıpırdamayacağı kadar terörle susturulmuş bir ülkede gelişiyorsa, bileceğiz ki böylesine bir ülkede, böylesine bir uluslararası gerçeklik içinde devam etmekte olan devrimci savaş, en yoğunlaşmış düşünce ve beyin gücü kadar, yürek gücünün de ifadesidir. Dolayısıyla ona rastgele yaklaşmak, basit bir teknik mesele gibi ele almak, içine girilebilecek en yetmez yaklaşımlardan birisidir. Bunu kendi pratiğimde de çok yoğun yaşıyor, düşünce ve moral açısından olduğu kadar, eylemsel açıdan da en üst sorumluluk düzeyinde ifadesi olmaya, amansız kılmaya çalışıyorum. Demek ki, eylemin kendisine düşünceyle, vazgeçilmez moralle ve büyük bir bağlılık temelinde yaklaşacağız. Ve hatta eylemimizi bundan daha ağırlıklı olarak değerlendireceğiz. İşin özü böyle. Buna ne kadar varsınız, ne kadar güç getiriyorsunuz? Eğer kendinizi bir eğitim adayı olarak veya bir sorumlu olarak görüyorsanız, sorunları halletmeyi bilmek için kendinizi biraz harekete geçirmek, gerekirse bütün gücünüzü ayaklandırarak bunlara ulaşabilmek, bu işin kuralı gereğidir. Roller var, gereklerini ifa etmek içindir. Kişiler ancak kendilerini role uygun hale getirirlerse bir anlam ifade ederler. Yoksa, rolleri kendilerine uydururlarsa en kötüsünü yaparlar. Kesinlikle gerçekler konusunda yine yanıltmamaya büyük özen göstereceğiz. Ve bazı ayrıntılar üzerinde durduğumuzda göreceğiz ki, kendini kandırmacı anlayışlar hayli etkili. En çok kendini kandırmanın, dolayısıyla "kazanıyorum, iyi yürüyorum" diyenin, en hızlı kaybedenin de ta kendisi olduğunu çok daha iyi göstereceğiz. Bu tutumda olanların bütün ince kurnazlıklarına rağmen, gelişmeye ve yaşama fazla güç getiremeyeceklerini örnekleyeceğiz. Dikkat edilirse çıkarılması gereken sonuç, PKK'deki özgürlük hamlesidir. Bu, dikkate alınması gereken belirgin bir husustur. PKK'de sosyalizmin ne dogmatik bir temelde ele alınarak sakatlanması ve ne de ulusal, geleneksel çerçeveyle kendisini sınırlaması söz konusudur. PKK bunları dikkate almakla birlikte, özgürlüğün özünü yakalayabilmiş ve onu varlık haline getirebilmiştir. Güncellik içinde özgürlüğün özünü böyle ayakta tutmak büyük önem taşıyor.

Bizim için bir gün, bir ay, bir yıl çok anlamlı olmaktadır. Esasta bunu yakalamalısınız. Bu güçle özgürlüğe böyle yaklaşmayı becermelisiniz. Gençsiniz, bence yapabilirsiniz. İşin esas yüzü budur. Özlem ve umutlarınızın, düşünce ve inançlarınızın esas yoğunlaşması, bir öze kavuşması gereken yan burasıdır. Buna ulaşırsanız, adadığınız yaşamın bir anlamı olur. Yoksa gerçekten iflas etmiş, yenilmiş olmaktan kurtulamazsınız. Biz bu temelde değerlere sadakatle bağlı olmaya devam edeceğiz. Başta şehitlerimiz olmak üzere, işkenceyle yaşamı yoğrulanların özlem, inanç ve düşünce değerlerine bağlılığı esas alacağız. Yalnız ulusal çerçevede değil, bütün uluslararası çerçevede bu temelde olacaktır diyoruz. Tabii ki bu, gücümüz oranında olacaktır ve dolayısıyla yürütmekte olduğumuz hareketin, hiç bir yanlış anlama yer vermeden, nerede nasıl icra edilmesi gerektiğini daha somut olarak göstereceğiz; hem de daha iddialı, daha güçlü olarak bunu yapacağız. Bu temelde diyoruz ki, bu önümüzdeki yıl, süreci daha inisiyatifli ve hamleli karşılamaya çalışacağız.

Adına ne dersek diyelim, özünde ne birikmiş olursa olsun, başlangıçta inanılmaz gelen ve kimsenin de asla değer vermediği veya iyi bakmadığı vuruş tarzımızın, şimdi daha iyi görülen, görmeden de öteye, ondan etkilenilen, ona karşı koyma veya katılma biçiminde saflaşmayı netleştiren bir konuma geçtiği çok açıktır. Düzeni karşımızda yoğunlaştırdık, çünkü kendimizi yoğunlaştırdık. Düzen ortak bir beyin gibi çalışıyor. Buna karşılık bizim de bu denli beyin ve yürek gücümüz ortaya çıkıyor. Bu, iyi bir karşılama biçimidir. TC'nin hükümeti, parlamentosu ve Milli Güvenlik Kurulu gibi organları, esas itibariyle daha önce hiç ağızlarına almadıkları, ama şimdi telaffuz etmeye çalıştıkları, tabii ki yüreklerinin derinliğine kadar duydukları, ancak beyinlerine sığdırmaya güç getiremedikleri Kürdistan sorunu karşısında tedbir üstüne tedbir almaya çalışıyorlar. Karanlıkta, toz-duman içinde göstermeye çalıştıkları hareket için şimdi, "Daha iyi anlayalım, kavrayalım" diyorlar. Bu, iyi bir savaş saflaşması demek oluyor. Düşmanla böyle karşılaşmak iyidir. Toz-duman içinde ve çoğunlukla, "özgür yaşıyorum, namuslu yaşıyorum" adı altında iliklerine kadar düşman değerlerini yaşamak soysuzluktur. Kişi olarak gelişmemenin, cücelikte ısrar etmenin temel nedeni de bu oluyor. Yaşam konusundaki iddiasızlığınız ve yoksulluğunuz temelde buna dayanır. Moral, kültürel, maddi-manevi her düzeydeki yoksulluğunuz, düşmanla saflaşmayı tarihi temelde, siyasi, ulusal ve sınıfsal düzeyde sağlamayı içinizde başaramayışınız, cüceliğinizin gerçek nedeni oluyor. Görkemli olamıyorsunuz, sonuç alamıyorsunuz, kolay yakalanıyorsunuz, çok dövülüyorsunuz, hakarete uğruyorsunuz, tek kalıyorsunuz, örgütlenemiyorsunuz; bu ne demektir? Bu, sizin çoğunlukla, size dayatılan düşmanın değer yargılarını, onun siyasetini, yaşam tarzını, onun neredeyse iliklere kadar nüfuz etmiş gücünü kıramadığınızı gösterir. Her devrimin en ciddi işinin, dost-düşman ayrımı olduğu veya düşmanla ayrımını net yapması gerektiği açıktır. Şimdiye kadar işlere gereken gücü vermemenizin, veremeyişinizin nedenlerinin başında, düşmanla ayrımı net yapamayışınız gelir. Şimdi saflaşmanın zamanıdır. Bu anlamda gelişmeniz, gerçek büyümeniz için bir şanstır. Bu, savaşın önemli başarıları kadar, sizin için de başarılı bir durumu ifade eder. Bunca düşüp kalktıktan sonra, halen savaşı saflaşma düzeyinde tutturamayışınız kabul edilemez. Bu, bize hakaret olur. Hiç bir işe gücünüz yetmiyorsa bile, hiç değilse sağlam duruşu, sağlam yürüyüşü, sağlam ayakta kalışı bilmek gerekiyor - ki, bu erdemli insanın mutlaka tutturması gereken düzeydir. İyi bir komutan, iyi bir önder olamazsanız dahi, iyi bir insan olmalısınız. İyi bir insan olmadan da iyi bir komutan ve önder olunamaz. Dolayısıyla karşımızdaki enkazların süpürülmesi gerekiyor. "Edemiyorum, ulaşamıyorum, beceremiyorum" diyenlere, "Sen ne oluyorsun, neyi yaşıyorsun?" diyeceğiz; basitliklere, kişinin kendisini dayatmasına, "Hayır!" diyeceğiz; buna izin vermeyeceğiz. Eğer insana inanıyorsak, kabul edilmesi gereken yaşamı kabul edeceğiz. Bu yaşam ayırdına sahipsek, biraz dürüstsek veya en azından onuru kurtaracak kadar bir namusluluk dü-

zeyimiz varsa, yapılması gerekenleri yapacağız. Bunun dışındaki tutumları, bunalım teorilerini, çarpık ve soysuz bazı anlayışları bize ısrarla dayatmanın hiçbir anlamı yoktur. Bunlar ancak "nahır"da kendisini bulabilir; saflarımızda asla! Bunca olumsuz değerleri yaşadıktan sonra "yürek sahibiyim" dememeli; bazı hususlara hala ulaşamamanın, kişi için ölüm kadar kötü bir şey olduğu artık bilinmelidir. Dolayısıyla başta şehitler olmak üzere, geçen yılların en soylu değerlerine verilecek bağlılık andı, hiç olmazsa büyük insan olma konumunu tutturmaktır. İddia daha fazla ise, önderlik tarzına doğru yol almaktır. Başka türlü kendimizi allayıp-pullamanın, başka türlü göstermenin yeri yoktur. Gerçekten o, karşı-devrimin bir tarzı olur ve moloz yığını biçiminde ortaya yığılma, süprüntü olma anlamına gelir ki, bunun da iyi bir şey olduğunu kimse savunamaz. Dikkat edilirse, söylediklerim, altından çıkılamayacak, ulaşılamayacak hususlar değildir. Bu, gücü ve yetenekleri oranında, dürüst insan olmaktan, en sonuç alıcı kumanda konumlarını tutturmaya kadar herkese bir pay biçmek, bir rol biçmek anlamına gelmektedir. Güne saygılı yaklaşmak, yıla saygılı yaklaşmak ancak böyle yaklaşmakla mümkündür. Hele PKK içindeysek, onun havasından, yaşamından birşeyler kapmış isek, başka yaklaşıma yürek el vermez. Kararlı bir topluluk olmak, bu temelde hem özlenir ve hem de başka seçeneği olmayan bir yol olarak önümüze dikilmektedir. Derdi büyük olanın, sorunları büyük olanın, sıkıntısı büyük olanın yapması gereken tam da budur. Başka türlüsünü anlamak bize zor geliyor. Bunun, doğru düşünce tarzı olduğuna inanıyoruz.

Kürdistan halkı artık bir yığın olmaktan çıkıp, iradeli, kararlı, bilinçli, örgütlü bir durum arzedecektir. Bu, en genel anlamıyla **Halk Meclisi** dediğimiz bir oluşuma daha bir güç getirme biçiminde ortaya çıkacaktır. Halkımızın sınırlı deneyimleriyle geldiği aşama ve özellikle TC parlamentosundaki son rezaletler, halkımızın kendi öz meclisine doğru yol alması gerektiğini ortaya çıkarıyor. Kendi öz meclisine yol almak demek, aslında kimliğini kazanmak, özgür yaşamaya niyet etmek, rezilliğe ve köleliğe son vermek, gurura bu temelde ulaşmak, kendisi için bir düşünce gücü, bir siyasi güç olmak demektir. Bu, eğer yaşamda iddiası varsa, bu konuda "artık kararlıyım" diyorsa, şartlar ne olursa olsun, en sınırlı imkanı bile çok yerinde ve amansızca kullanarak hiç ertelemeksizin ulaşılması gereken bir sonuçtur.

Ben size her zaman şunu da söyledim: Belirtilen hususlar üzerinde tartışma hakkınız vardır. Eğer birileri kalkıp bunu başarırsa, bravo deriz. Özel savaşın her türlü biçimi biliniyor; ister bunun adına, ister dolaylı olarak kendi adına yapsın, başarırsa bu bir savaş demektir. Fakat onun da kuralları, kaideleri vardır. Birşeyler yapmak isteyenler bu kural ve kaidelere uyar. Yalnız, kişi, yürüttüğü her faaliyetin hesabını, kitabını da iyi yapmak zorundadır. Buna sessiz kalma, onay verme istenemeyeceği gibi, karşılıksız yol alma da istenmemelidir. Aksi halde, teslim alınmış yaşam, zindana tutulmuş yaşam, çürümeye terkedilmiş yaşam denilen olayı yaşarız ki, bu da bizim özgürlük özümüzle asla bağdaşmaz; mücadelenin bütün sözleriyle çelişir, saygıyla karşılanması gereken her şeyle çelişir. Tabii ki, bu tip tutum ve davranışlara karşı anlayışlı olmak mümkün olmuyor.

Bir görevimiz daha var: Biz kendimizi yeniden eğitmek, amaçlarımız kadar özgür kılmak ve onunla çelişir olmaktan çıkarmak zorundayız. Bireyci ilke dediğimiz ve aslında gerçekten teslim alınmış, hem de ne anlama geldiği bilinmeyen, her anlama gelebilen, ucu-bucağı belli olmayan, herkesin ezip geçtiği, her şeye onay veren, ilkesiz ve bir anlamda da hırsız dediğimiz -ki bu bizim ülkemizde hakim olan yaşam tarzıdır veya düşmanın hakim kılmaya çalıştığı yaşam tarzıdır- kalıntıları yaşamak, bunların yaşanmasına özgürlük istemek, iddia, ispat veya ifade tarzı olarak ileri sürmek, özgürlük savaşımımızla çelişir. Bu konularda da mesafeyi daha iyi açacağız, ortamı daha iyi netleştireceğiz ve toplumumuzun yürüme seyrini, yürüme netliğini, kesinliğini her zamankinden daha fazla kudretli ve saygın kılacağız. Daha somut ifade edersek, PKK'nin varolan düzeyinde önümüzdeki dönem itibarıyla uç verecek veya daha iyi bir ilerleme, daha iyi bir gelişme anlamına gelecek taktik adımlar söz konusu olacaktır. Geleneksel çalışma ve mücadele taktikleri kadar, daha da somutluk kazanacak taktikler söz konusu olacaktır. Bunlardan en önemlisi, halkın artık kendi öz kimliğiyle daha fazla gün yüzüne çıkması, kendi meşruiyetini, kendi tutkularını, kendi özlem ve çıkarlarını ifadeye kavuşturması, onun gücünü oluşturması, onun örgütünü kurması söz konusudur.

Kürdistan halkı artık bir yığın olmaktan çıkıp, iradeli, kararlı, bilinçli, örgütlü bir durum arzedecektir. Bu, en genel anlamıyla **Halk Meclisi** dediğimiz bir oluşuma daha bir güç getirme biçiminde ortaya çıkacaktır. Halkımızın sınırlı deneyimleriyle geldiği aşama ve özellikle TC parlamentosundaki son rezaletler, halkımızın kendi öz meclisine doğru yol alması gerektiğini ortaya çıkarıyor. Kendi öz meclisine yol almak demek, aslında kimliğini kazanmak, özgür yaşamaya niyet etmek, rezilliğe ve köleliğe son vermek, gurura bu temelde ulaşmak, kendisi için bir düşünce gücü, bir siyasi güç olmak demektir. Bu, eğer yaşamda iddiası varsa, bu konuda "artık kararlıyım" diyorsa, şartlar ne olursa olsun, en sınırlı imkanı bile çok yerinde ve amansızca kullanarak hiç ertelemeksizin ulaşılması gereken bir sonuçtur. Öte yandan şunu da hemen belirtelim ki, parti ancak ve ancak halk için birşey ifade ediyorsa, bu konuda yerine getireceği görevlerle bir halkın partisi olduğunu kanıtlamış olacaktır. O, halk için böyle bir görevi başardığı oranda onun umutlarına, özlemlerine, çıkarlarına bağlı bir parti olduğunu kanıtlayabilecektir. Dolayısıyla partimizin de önündeki en temel görevlerinden birisi, halka verdiği sözün doğru bir sonucu ve ona bağlılığın bir gereği olarak, kurtuluş gücünün sorumlu bir temsilcisi olarak, halkın doğal bir talebi, mutlaka ulaşılması gereken bir pozisyonu, bir eylem ve örgütlenme düzeyi olan meclisine, onun özgür kurumlaşmasına, kendisini kararlaştırma durumuna imkan hazırlamaktır. Partinin varlık nedeni budur, kendisini başka türlü nitelendiremez.

İşte bunun için diyoruz ki, bu yıl mücadelenin de doğal bir sonucu olarak, bir gerçekleşme yılı halinde değerlendirilecektir. Yerel meclislerden bir ulusal meclise doğru yol almak, gerçekleşmesi gereken en temel bir görev oluyor. Bu göreve sıkı sıkıya bağlı kalmak, ona gerçeklik kazandırmak her sorumlu parti görevlisinin gözeteceği, gerçekleştireceği bir iştir. Halkımızı, "propagandayla ve eylemle kendini örgütle, kendi meclisine doğru yol al, mahalli düzeyden ulusal düzeye doğru tırman" komutu altında yürümeye davet ederek ona öncülük etmek, önündeki engelleri temizlemek, onu öncüye yaraşır bir irade ve karar gücüyle sürüklemek, göz-kulak olmak, başarılması gereken bir görevdir.

Hemen belirtelim: Daha da geliştirilecek olan gerilla savaşımımız, en başta bir halk gerçeğini kimlik düzeyinde -ki bu başarılmıştır-, özgür kurumlaşması düzeyinde geliştirmekle yükümlüdür. Gerilla halktan kopuk, halka rağmen, hatta kendisini halka dayatacak bir yaşatma örgütü olamaz. Bu, çapulculuk olur. Ve sıkça da görüldüğü gibi, halka karşı temel görevlerini yerine getiremeyen bir silahlı hareket, halkın başına bela olan bir harekettir. Kuruluşundan 70 yıl sonra kocaman bir Sovyet ordusunun bile bugün kendi başına bela olduğu gözönüne getirilirse, bizim böylesi temel görevlerden dıştalanmış bir silahlı gelişmeyi normal göremeyeceğimiz, gerillanın ancak halka karşı görevlerini yerine getirerek anlam bulabileceği, meşruiyet kazanacağı açıktır. Nitekim, gelişecek olan gerillanın gelişecek olan halk olduğu, kurumlaşan gerillanın kurumlaşan halk olduğu, ulusal düzeye yayılan gerillanın ulusal düzeye yayılan bir halk gücü olduğu ve bunun da somut ifadesinin gerçekten halkın meclislerini -ki buna sovyetler denilir-, halkın sovyetlerini gerçekleştirmek olduğu iyi bilinmelidir.

Son uluslararası deneyimlerden de çıkardığımız derslerle, tamamen halkın üstünde bir parti gücü değil, halkın hizmetinde bir parti gücü; işlevsiz bir meclis değil, işlevi olan ve herşeyi belirleyen bir halk meclisi deneyimi, sosyalizme karşı da bizim yerine getireceğimiz en temel veya ayırdedici bir görevimiz oluyor. Bu konuda sağlayacağımız başarı, aynı zamanda sosyalizmin de başarısı olacaktır.

Öncü için de aynı şeyler söylenebilir. Parti içinde yetkiyle oynama, hızla bürokratikleşme ve dolayısıyla buna dayanarak kendisini yaşatmanın birçok emarelerine tanık olmaktayız. Biraz yetki, biraz imkan kazanan her sorumlunun neredeyse bir günde bürokrat kesildiği çok açık şekilde gözlerimizin önündeyken, öncü konusundaki teori ve pratiğimizi son uluslararası gelişmelerin de ışığında yeniden gözden geçirmek gerektiği, partinin bir hizmet örgütü olduğu, kademeleşmeyi ve terfiyi inkar etmemekle birlikte bunun esas ölçütünün de fazla başarı, sınıf ve halk için daha yerinde hizmet olduğu, bunun dışında hiçbir ölçünün sağlam esas olarak kabul edilemeyeceği, bu düzeye gelmiş olanın veya böyle bir hizmet yaklaşımı içinde olanın ancak bu temelde kademeleşmede, kariyerde bir anlam ifade edebileceği, aksi halde parti adına ilerlemelerin veya kariyerlerin kabul edilemeyeceği çok iyi anlaşılmaktadır. Birçok oluşumlarda bu nedenle ortaya çıkan olumsuzlukları biz daha şimdiden fazla yaşatmadık, bundan sonra da partimiz içinde yaşatmamaya büyük özen göstereceğiz. Kısacası, halkın üstünde, sınıfın üstünde bir öncü teorisine, pratiğine yer yoktur. Ölçü hizmet düzeyidir, kabul eden gelsin, bürokratlaşmaya niyeti olan ise gitsin, bunu başka yerde arasın. Kariyerle durumu kurtarmaya çalışanlar, kendine veya kendi anlayışına geçerlilik kazandırmak isteyenler, bunu bizim partimizde değil, gitsin başka yerde yapsınlar, bir devlete memur olsunlar ve orada sağlasınlar.

Demek ki, her zamankinden daha fazla, öncü anlamında biz, verilmesi gereken hizmetin niteliğine bağlı kalacağız. Nitekim, burada birleşik emek, devrim emeği vardır. Yine son derece dikkatle değerlendirilmesi gereken şehit kanı vardır. Bunların bileşkesi olma anlamında, militanın hizmetine veya böyle değerleri kendisinde sentezleyene, biriktirene büyük değer biçeceğiz. Fakat, emeklerle oynayanlara, üzerinde kişisel kariyer yapmak isteyenlere de kesinlikle müsaade etmeyeceğiz. Çünkü çok nadir de olsa, PKK'deki militanlaşmanın etkisine dayanarak kişi çok büyük bir kariyerist kesilebilir, çok geniş imkanları kontrol altına alabilir, şimdi olmazsa bile, önümüzdeki dönemlerde buna daha fazla hızla ulaşılabilir; işte, olanaklara gözükara bir biçimde yaklaşıldı mı, bunun ne denli tehlikeli olacağı gözönüne getirildiğinde, biz militanımızın nasıl bir hizmet militanı olması gerektiği üzerinde daha bir özenle duracak, militanı böyle hazırlayacağız. Tırmanmanın büyük bir hizmetle mümkün olacağını bilerek, değerleri kendisinde yoğunlaştırmak kadar, değer üstüne değer katmayı da hizmette ilerleyen bir militanın veya kariyer kazanan bir militanın esas ilerleme ölçüsü olarak değerlendireceğiz. Militan görevli, geçmiş hizmetlerin bileşkesi ve özlü ifadesi olabilmiş midir, ilerlemek istiyor mu, kendisinden birşeyler katabiliyor mu? İşte bunu esas alacağız. Yine, eğer olanakları azami verimlilikle kullanarak, kendini zorlayarak, kendinden geleni esirgemeden görevlerini yapmışsa, biz o militanın yükselişine evet diyeceğiz; bu ölçülere sıkı sıkıya bağlı kalacağız. Bu ölçüleri yerine getirdiğimizde öncü güç esas olarak rolünü oynayacaktır. Demek ki, halkın öncü güçleri -silahlı veya silahsız- ona ilk heceleri, ilk kelimeleri söyletmekten tutalım, büyük bir irade gücü haline gelmesine kadar, onun hizmetinde olan, onun koruyucu güçleridir. Dolayısıyla halkın üstünde ve halka rağmen bir güç değildir; tepeden tırnağa veya başlangıçtan sona kadar halk için, halkın gücünün ortaya çıkarılması için, halkın savunması ve halkın siyasi gücünün gelişimi için vardır. Bu temelde de, bütün eksiklikleri ve yetmezlikleri buna bağlı olarak değerlendiriyor ve mutlaka giderilmesi gerektiğini söylüyoruz. Halkın üstünde ve halka rağmen bir otorite, halka kendini anlamsızca dayatan bir güç olarak asla kendimizi düşünemeyiz. Buna yönelenin tamamen bir ilke ihlali içinde olduğunu, halkın çıkarlarına ters düştüğünü ve bunun da yerinin ancak düşmanın yanı olacağını belirtip, ona göre silahlı savaşımımıza bir nizam veririz, halka bağlılığın ve tamamen onun hizmetinde olmanın esasını egemen kılarız.

Bazı otonomiciler var; ulusal bağımsızlık ve özgürlük amaçları yok, işbirlikçiliğin sınırını aşmıyorlar. Diyorlar ki, uluslararası düzey ve halkımızın içinde bulunduğu durum bizi ulusal bağımsızlıktan ve özgürlükten men ediyor. Bu büyük bir yalan, o yüzyıllık işbirlikçiliklerini maskelemek için bunu söylüyorlar. Bizzat düşmana diyorlar ki, "Biz, en has uşağınız olabiliriz." Onun için otonomiciliği bir kader olarak, temel bir ilke olarak dayatıyorlar. Halklarla, uluslarla birleşmenin birçok biçimi vardır; özgür ve eşit biçimleri vardır. Dünya şimdi bunun uğruna çalkalanıp duruyor ve sen halen bu çağda, bu günlerde bile, "Uşaklık tek yoldur" diyorsun! Otonomicilik ve teslimiyet bunların programıdır, amacıdır. Çok açıktır ki, biz bunu elimizin tersiyle iteceğiz. Biz, ulusal bağımsızlığın, eşitlik ve özgürlüğün çok çeşitli federasyonlar yoluyla da gerçekleştirilebileceğine inanıyoruz.

Evet, sınırlı da olsa yerine getirilen ve aynı zamanda daha da geliştirilerek yerine getirilmesi gereken görev budur. Uluslararası düzey vardır, bütün uluslar en yüksek karar organlarına sahiptirler. Sovyetler Birliği tasfiye edildiğinde bile, en son kararı Sovyet Meclisi verdi. En dev emperyalist ülke olan ABD'nin parlamentosu, kongresi her şeye muktedirdir. Ve irili-ufaklı birçok ulustan kimisi kongre der, kimisi parlamento der, kimisi meclis der, ama bunların hepsi aynı kapıya çıkar. Dolayısıyla uluslar bir ulusu tanımak isterlerse, onun meclisini ve parlamentosunu ararlar. Şimdi neden Kürtler diplomaside layıkıyla temsil edilemiyorlar? Çünkü diplomasi bazı siyasal kurumlar düzeyinde cereyan eder. Devlet olsun veya olmasın, meclis düzeyinde muhatap alınır, Örneğin, Kürtler için, "Madem otuz milyonu aşkın bir ulustur, o zaman hani bunların temsilcileri" denilir. "İyi, yardımcı olalım, destek verelim, fakat otuz milyonun temsilcisi kim? Bu otuz milyonun ulusal çıkarı nerede, uluslararası çıkarları nedir? Temsil eden güç kim?" Haklı olarak bu soruları sorarlar. Ve tabii ki otuz milyonun her ferdine, her partisine de yardım yapılmaz. Ulusun gerçek temsil gücü, demek ki uluslararası dostluk ilişkileri geliştirmek, uluslararası camianın desteğini almak ve hatta onun gücüne güç katmak istiyorsa, kendini meşru uluslararası düzeye bir muhatap olarak dayatabilmelidir. Elbette ki, bahsettiğimiz bu durum da, ulusal meclis haline gelinirse mümkündür. Dolayısıyla günümüz için son derece önemli olan uluslararası destek için, uluslararası camiada yer yapmak için, ulusal meclis çok gerekli bir kurumdur. Ulus için o yüzyılların fosilleşmiş sahte aşiret, kabile ve ağa türü temsilcilikleri yerle bir edelim, bunların yerine ulusal çıkara tepeden tırnağa bağlı yeni halk temsilcilerini, önderlerini ortaya çıkaralım. Bunlar, ulusal düzeyi mükemmel bir şekilde temsil etsinler; şunu düşünsünler: Ülkemizin ve halkımızın tarihinden neler gelip geçti; en eski tarihi değerlerden tutalım coğrafyasına, akarsularından tutalım havasına, hayvancılığından tutalım tarımcılığına ve yeraltı madenle-

rine kadar herşey varken, halkımız bundan ne kadar yararlanıyor? Bunların derin bilinci ile dolup taşmak ve tüm duygularla yaşamak gereklidir. En önemlisi, "Ticaret, sanayi, herşey bizim için olmalıdır" diye düşünülmelidir. Ve bütün bunlara sahip olmak için kendimizi hazırlamalıyız. Ama nasıl? İşgalci var, istilacı var, sömürgeci var; bu düşman güç devrilmeden, bu mümkün mü? Ahtapot gibi her şeye yapışmış, yüreğine ve ruhuna kadar tutmuştur. Bu yük aşılmadan, yıkılmadan biz nasıl tarihimize, coğrafyamıza, her türlü ulusal zenginliğimize sahip çıkabiliriz? Asla mümkün değil. Özellikle ticarete, sanayiye -ki, hepsi ellerinde- sahip çıkamayız. O halde, ne gerekiyor? Devrim! Bir ulusal kurtuluş devrimi gerekiyor. Demek ki, uluslararası alandan destek almak, ulusal düzeyde ise tüm bu değerlerimize sahip çıkmak ve işgalciye karşı direnerek onu bu kadar sınırsız bir saldırı ve işgal konumundan çıkarmak istiyorsak, buna ihtiyaç vardır. Ve bunu başarmak için, devrimci faaliyetlere, devrimin örgütlenmesine ve böylece geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Dolayısıyla ulusal meclis ne anlama geliyor? Bir ulusal devrim meclisi anlamına geliyor. Yani meclisimizin ilk işi, ulusal devrime ilişkin söz söyleme, karar verme, takip etme ve onu denetlemedir. Devrim için de böyle bir meclise ihtiyaç vardır.

Belli ki, bunların taşıdığı niyetler iyi değil, konferans ve kongre gibi girişimleri tutarlı değil. Bunlara söyleyeceğimiz tek şey şudur: Amansız bir savaşımla, halkın tarihi kararlılığı ve iradesine, bunun bir üst aşaması olan, halkın ulusal meclisine doğru yol alırken, düşmanı, onun iradesini arkanıza alarak üzerimize gelmeyin! Demokrasi adına, barış adına bu sahtekarlıklardan vazgeçin! Ne bilimde ve ne de inançta bunun yeri olabilir. Kendinizle çok oynamış olabilirsiniz, fakat gerçeklerle oynamayın! Kendinizi aldatmış olabilirsiniz, ama bu halkı aldatmaya çalışmayın! Bir kez daha tekrarlıyoruz: İstiyorsanız kahramanların eylemleriyle düzenlenen halkın yüce iradesine teslim olun, düşmanın icazetine değil. Evet, gelirlerse bu temelde gelebilirler. Bunların bahsettiği demokrasi, barış büyük bir yalandır, insan hakları konferansı gibi girişimlerin hepsi büyük bir yalandır. Ulusun olmayan hakkı, ulusun olmayan adı, halkın olmayan hakkı, olmayan adı, birey için de olamaz.

PKK, parti olarak şimdiye kadar devrim için çok şehit verdi. Devrimin örgütlenmesi, propagandası ve eylemini yaptı, parti olarak daha da yapacaktır. Ama artık halk devreye girmeli diyoruz. Şimdi, dikkat edelim: Halkın arayış içinde olduğunu, halkın temsilcilerinin her taraftan arayıp sorduklarını söylüyorsunuz. Birçok soruna çözüm arıyorlar. Bu ne anlama geliyor? Devrime ilişkin çok şey yapmak istiyor da, kurumlaşması yok. Örneğin daha şimdiden vergi vermeyen hemen hemen yok. Devletten daha fazla ve istediğin gibi vergiye bağlayabilirsin. Bunun için yapılması gerekenler açıktır. Bu, ulusal bir kurumun yapabileceği bir iştir, halk buna da açıktır. Partinin şimdi yaptığı işi tabii ki bir ulusal kurum çok daha rahatlıkla yapabilir. O halde, devrim için meclis faydalı bir organ olabilir ve parti bütünüyle kendisini böyle bir ulusal organ yerine de koymamalıdır. Yani dar bir topluluk, ancak ideolojik, siyasal, örgütsel birliği gerçekleştirebilir. Biz bütün bir ulusu bir parti birliği içine alamayız. Halkımızın büyük bir kısmı okur-yazar değildir. "Hepsi PKK'li olsun!" demek mümkün değildir ve buna gerek de yoktur. Ama yine de bir irade birliğine, bir ulusal birliğe ihtiyaç vardır. Partinin gerçekleştirmekle yükümlü olduğu devrimin çıkarı ve zaferi için gereken ulusal birlik tek başına parti içinde gerçekleşemez. Parti bir öncü güçtür, kurmay güçtür. Bunun dışında da bir güce ihtiyaç vardır. Halkın ulusal birliğini sağlayacak kurum, halkın en iyi söz söyleme, en iyi karara bağlama, denetleme alanıdır - ki, bu da halkın meclisidir. Demek ki, ulusal çıkarlar ancak devrimle sağlanabilir, devrim de ancak halkın böylesine bir irade ve ulusal birliğiyle gerçekleştirilebilir. Bu açıdan parti her zamankinden daha fazla devrimci değerlere öncelik tanıyacaktır. Ve her zaman söylediğimiz gibi, bu devrimin değerleri, ulusun değerleridir. Yine devrimin çıkarları da ulusun çıkarlarıdır, halkın çıkarlarıdır. Bu gerçekliği bir adım daha ilerletmek istersek, bu devrimin başarısında ülkemizin bütün çıkarları düğümleniyor. Devrimin başarısı da gelip halkın ulusal birliğine dayanıyor. Herşeyin kurtuluşu ülkenin, halkın, onurun, emeğin ve bütün hayati çıkarların kurtuluşu bir devrimde saklıdır. Bu devrim ne kadar partiye ihtiyaç gösterirse o kadar da halkın birliğine ihtiyaç gösterir. Bu birlik de ulusun en yüce, en bilinçli, en cesur ve en fedakar ögelerinin birleştiği bir organdır - ki, ona da işte meclis veya parlamento deniliyor.

Eğer halkımız da biraz kendini tanımışsa, biraz çıkarını görmeye başlamışsa, ona diyeceğiz ki, işte böyle adamlarını seç! Parti yine öncülük yapsın, parti yine bir organ olarak ideolojinin, politikanın, taktiğin merkezi olsun ama, onun gücü sınırlıdır, sen milyonlarcasın, milyonlar adına sana birlik lazımdır. Bu birlik olmadan devrimde başarı olmuyor, başarı olmadı mı hiçbir şey elde edemezsin. Düşmanın parlamentosunda sana ölüm fermanı, düşman ordusunda sana işgal ve imha, ağandan, reisinden sana ihanet var. Bu bir kader değil. O halde, en iyi temsilcilerini sen seç, bütün ulusu temsil edebilecek nitelikteki insanlarımızı ortaya çıkar! Veya varsa Kürdistan'da böyle bir avuç namuslu insan, biz onları bulup ortaya çıkarmalıyız. Gerekirse yaratmalıyız. Madem ki, bu kadar hayati çıkarlar ve muazzam gerekçelerle bu işin artık vazgeçilmezliğiyle karşı karşıyayız, o halde bazı namuslu insanlar da çıkar. Ölüm her zaman var, nitekim hergün herhangi bir yaratık gibi ölünüyor sokaklarda, hem de düşman için. Bir tane namuslu çıkıp da, "Ölüm zaten her zaman var, ben namuslu bir biçimde, halkımın yüce çıkarları için, ulusal çıkarları için, insanlık adına varım" demeyecek mi? Otuz milyonu aşkın insan içinden böyleleri çıkamayacak mı? İnanıyorum ki, kesin çıkar. Bizim gibi en zorda olan, bu işi en yapamaz durumda olan biri bile bu kadar konuşuyor! Söyleyeyim, ben ulus adına da, her türlü sınıf ve tabaka adına da konuşabildim. Böylece de kendimden başlattım. Ben böyle yapabiliyorum da, otuz milyonu aşkın insan içinden niye başkaları da çıkmasın? Çıkar. Daha fazla, daha güçlü çıkar. Çıkarmasını bilmemiz gerekiyor. Bu konuda halkın bütün fertlerinin zorlanması gerekiyor.

Herşeyden, ekmek ve sudan da önce, üzerinde düşünülmesi gereken, ulusun işlerinin nasıl olduğu, ulusun işleri üzerinde kimlerin çalıştığı, bu işlerde kimlere yer verilip, kimlerin aşılması gerektiğidir. En yakınından biri de olsa, evin içindeki reis de olsa, bir kişi engel midir, yardımcı mıdır? Yardımcı ise kabul, değilse, kim olursa olsun -ağası, paşası vb.- eğer engelse bir tarafa atacağız. "En iyi ben varım" diyene hep önü açacağız. Biz partiyi bu temelde kullanacağız, gerillayı da kullanacağız. İyi kullanmamız durumunda, inanıyoruz ki, halkın temsilcileri bu temelde ortaya çıkacaktır. Daha pratik olarak ne yapılabilir? Bu tarihi temel gerçekler ışığında hemen bir tartışmayı halkımızın bağrına taşıralım. Halkımız bu temel tarihi gerçeklerin ışığında yoğun bir tartışmanın içine girmeli; köyde olsun, kentte olsun yediden yetmişe her sınıf ve tabakadan insan buna dahil edilmelidir. Fitne-fesat yapılacağına, tarihi temel gerçekler konuşulmalı. Belki biz yabancıyız buna, ama unutmayalım ki, dünya halkları yüzyıllardan beri bunu çok iyi halletmişler. Bizim bu doğrultuya yeni girmemiz, yabancı olmamız işin gerçeğini, çağdaşlığını değiştirmediği gibi, tam tersine ayıp konumda olanın, çok geride kalanın, kabul edilemez bir yaşantı içinde olanın biz olduğumuz gerçeğini ortaya koyuyor. Bundan da çıkaracağımız sonuç vardır: Mademki gecikmişiz, mademki yaşantımız çok ayıplıdır, mademki çok çağ dışındayız, o halde bütün gücümüzü bu durumun ortadan kaldırılması için kullanalım. Aldatıldık, bastırıldık ve sonuçta böyle bir duruma geldik. O halde aldatılmayalım, bastırılmayalım ve büyük ulusal tartışmayı, ulusal çıkar, ulusal irade, ulusal temsilcilik ve ulusal meclis tartışmasını bütün gücümüzle geliştirelim. Köyde, kentte, kendine en çok güvenen her kim ise onu teşvik edelim. "Sen olamaz mısın", "Senin cesaretin daha iyi", "Sen biraz daha zekisin, gayret et arkandayız, bütün partililer, gerillalar da senin arkandadır" şeklinde teşvik edelim, bizzat içine girelim, gerekirse kendimizi aday olarak koyalım. Böylece büyük bir tartışmayı ortaya çıkarıp sonuçlarını gördüğümüzde, gerçekten diyeceğiz ki, şimdiye kadar yanılmıştık, aldatılmıştık ve korkutulmuştuk.

Evet, ulusal çıkar, her türlü çıkardan önce gelir; aşiretin de, kabilenin de, çoluğun da, çocuğun da çıkarından önce gelir. Bu çıkarlara öncelik verilmezse yaşam olmaz. Buna inanacağız ve böyle olduğunu da göstereceğiz. Ondan sonra da bu çıkarları kim şahsında doğru temellerde temsil edebilirse onu arayacağız, böyle insanları bulamazsak, yaratmaya çalışacağız. Bu, yeni bir tartışma, yeni bir seçimdir. Çok gecikmiş de olsa, bu, mutlaka yapmamız gereken bir tartışma ve yaratmadır. Bunu daha da somutlaştırabiliriz: Programımız ne olacak, hangi program ve hangi amaçlar temelinde biz bu işlere başlayacağız? Partimizin programı, ulusal demokratik bir programdır. Nedir bu? Ulusal kurtuluş, bağımsızlık, halka özgürlük ve demokrasidir. Siyasi düzeyde böyle olduğu gibi, ekonomide de halkın menfaati temelinde milli ticaret, milli iktisadi çıkarlardır. Ayrıca, milli kültürdür. Bunlar bütün ulusun çıkarlarıdır ve amaçlarımızdır. Daha da detaylandırılabilir. Halk için nasıl bir ekonomi, nasıl bir siyasi temsil gerçekleştirilecektir? Zor değil bu ve çoğunlukla da işlenmiştir. Ulusal meclisin amaçları açıktır ve bizce öyle fazla tartışmayı gerektirmiyor.

Bazı otonomiciler var; ulusal bağımsızlık ve özgürlük amaçları yok, işbirlikçiliğin sınırını aşmıyorlar. Diyorlar ki, uluslararası düzey ve halkımızın içinde bulunduğu durum bizi ulusal bağımsızlıktan ve özgürlükten men ediyor. Bu büyük bir yalan, o yüzyıllık işbirlikçiliklerini maskelemek için bunu söylüyorlar. Bizzat düşmana diyorlar ki, "Biz, en has uşağınız olabiliriz." Onun için otonomiciliği bir kader olarak, temel bir ilke olarak dayatıyorlar. Halklarla, uluslarla birleşmenin birçok biçimi vardır; özgür ve eşit biçimleri vardır. Dünya şimdi bunun uğruna çalkalanıp duruyor ve sen halen bu çağda, bu günlerde bile, "Uşaklık tek yoldur" diyorsun! Otonomicilik ve teslimiyet bunların programıdır, amacıdır. Çok açıktır ki, biz bunu elimizin tersiyle iteceğiz. Biz, ulusal bağımsızlığın, eşitlik ve özgürlüğün çok çeşitli federasyonlar yoluyla da gerçekleştirilebileceğine inanıyoruz. Bunun biçimlerini de arayıp bulmak zor değildir. Devletleşmenin bağımsızlıkla ilişkisini çok çeşitli düzeylerde düzenleyebiliriz. Eğer açık olsaydı, Türk sistemi içinde de biz bunu oturtabilirdik. Birleşik kurumlarda, bağımsızlık-özgürlük temsil edilebilir. Bunun da yolu, yöntemi araştırılırsa bulunur; fakat bunlar, bütün bunlardan habersizdirler veya iliklerine kadar bir işbirlikçilik işlenmiştir. Bu, halkın yolu olamaz, halkın temsili de olamaz. Zaten bunların halkın temsili yolunda bir çalışmaları da yoktur. Onlarca, yüzlerce yıldır vardırlar; eskileri, yenileri var, ancak hep meclisten kaçarlar. Bunlar için bireysel hanedan menfaati vardır, her şeyleri bunun içindir, gerisi sahtekarlıktır. Belki içlerinden dürüst olanları çıkabilir. Çıkarsa böyleleri, gelirler halkın ulusal meclisine. Fakat eğer düşmana hizmet eden amaçlarda ısrar ederlerse, amaç da değil, düşmanın amaçlarına böyle alet olurlarsa, elbette ki bunları hain ilan etmekten ve ulusun dışına atmaktan başka bir çaremiz de olamaz.

Halkımızın bağrında tarihi kişilikler vardır, sökün ediyorlar adeta şimdi. Yeni önder tip, halkın yeni militan tipi, arayanlar için çoktur. Partililer, gerilla komutanlıkları, bu konuda sağı-solu yoklasalar sayısız halk temsilcisi ile karşı karşıya geleceklerdir. Dolayısıyla bunları ulusal kurumlar düzeyinde temsile götürmek zor olmayacaktır. Görülüyor ki, önümüzdeki aşamada yeniden uluslaşma, uyum düzeyinde belli bir aşamaya gelmişken ve artık halk dayanılmaz bir arzusunu, "Biz, bizi temsil eden güçler istiyoruz, kurtuluş istiyoruz" şeklinde dile getiriyorken, bunun için her şeyini ortaya koymanın da işaretleri ortaya çıkmışken, yapılması gereken, her düzeyde bir ulusal kurumlaşmayı dayatmaktır; her şeye bir ulusal renk verirken, bunu halkın ezici demokratik temsili temelinde yapmaktır. Bu, Kürdistan halkının şimdiye kadar göremediği, ama günümüzde bizzat kendi eliyle kendinden başlatarak gerçekleştireceği tarihi görev oluyor.

Kendilerine başka amaç çizenler var mı? Otonomi, Kürt feodal burjuvalarının yıllardan beri amaç belledıği bir siyasi akımdır. Çok eleştirisini yaptık. Bunun kurtuluş yolu olmadığını gösterdik. Katliamdan ve Kürdistan'ı boşaltmaktan öteye bir sonuca gitmediğini ve Güney Kürdistan halkının yüzbinlerce şehit vermesine mal olan politikalarının ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi gördük. Köy kalmadı, kent kalmadı. Eğer uluslararası durum olmasaydı, gerçekten otonomiciliğin sorumluluğunda, bir vatan parçası elden gitmiş olacaktı. Bunlar eğer doğruyu kabul edip kendilerine gelmezlerse, halkın ulusal kurtuluş hamlesi geliştiğinde teşhir ve tecritleri kesinleşir. Çok aşırı amaçlar beklemiyoruz.

Ulusal bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyen, siyasi, askeri, ekonomik ve kültürel düzeydeki savaşımız diğer halkların ulusal çıkarlarıyla asla çelişki teşkil etmiyor. Gerçekte bu, Türk halkı başta olmak üzere, bütün Ortadoğu halklarının çıkarlarına daha uygundur ve bir birlikteliği ifade ediyor. Türk işbirlikçi egemen sınıfı, uluslararası gericiliğin, emperyalizmin, siyonizmin ve her türlü ulusal çıkara karşıt çevrelerin emrindedir. Türk halkının veya ulusunun gerçek çıkarlarıyla bu sınıfın çıkarlarını bir tutmak büyük hatadır. Dolayısıyla, kendi ulusal kurtuluş, bağımsızlık, özgürlük ve demokratik taleplerimizi diğer halkların çıkarlarıyla uyuşturmak zor değildir. İlkeli yürütülecek bir politika, diğer halkların amaçlarına daha bir işlerlik, geçerlilik kazandırır. Evet, amaçlarımız aşırı değildir, tam yerindedir ve komşu halkların da ulusal çıkarlarınadır. Bir avuç işbirlikçinin, uluslararası tekelin ve soygun çetesinin çıkarlarını halkların veya ulusların çıkarları olarak kabul etmek mümkün olmadığı gibi, hatta faşizm bu konudaki politikasıyla halkların da başına en büyük beladır. Dolayısıyla bizim ulusal kurtuluş, bağımsızlık ve özgürlük talebimizi hayata geçirmemiz, komşu halklara da verebileceğimiz en büyük destek ve onlarla dayanışmadır. Bu, onların gerçek çıkarlarının dile getirilişidir.

Bazıları başka şeyler yapmak istiyormuş. Başka partiler de varmış, başka türden ulusal konferanslardan bahsetmek isteyenler varmış. Ulus için parti olmak ve konferans düzenlemek iyidir, fakat bu iş, seni zorla imha etmek isteyen güce bir fiske olsun vurmakla mümkündür. Tarihine, günceline, ekonomisine ve her türlü insani değerlerine bu kadar saldıran bir gücü, bir zorbayı karşına almayacaksın, ona "dur"

bile demeyeceksin, üstelik verdiği izin için "teşekkürler" deyip konferans yolları aralayacaksın, ama diğer taraftan da Kürdistan halkının temsilcisi olarak hareket edeceksin!.. İşte, bazı alçaklar, ulusal konferans adı altında, böyle hainane girişimler içinde bulunuyorlar. Bu konferans taktiğinin nemenem bir taktik olduğunu, otonomi taktiğine bakarak anlayalım! Avrupa'da sızmışlar, metropolde sızmışlar, iliklerine kadar her türlü düşkünlüğe bulaşmışlar, ama kalkıp da ulusal kurtuluşun amansız savaşımının açmış olduğu bir ortamı istismara yelteniyorlar. Bunun için de demokrasinin varlığından söz ediyorlar. Oysa gerçekten düşman sıkışmıştır. Düşman bir taktik yapmak istiyor; "Doğru, bizim eski inkar politikamız iflas etti, fakat PKK'nin önderlik ettiği bu kurtuluş mücadelesi kabul edeceğimiz bir mücadele değil, onun yerine ehli Kürtler lazım bize, evcilleştirilmiş Kürtler lazım" diyor. Ki, bunlar yıllardan beridir iğrenç mi iğrenç, alçak mı alçak, hain mi hain, korkak mı korkak bir biçimde her şeyi kabullenmiş kişiliklerdir. Devlet de yeşil ışık yakıyor mu, Avrupa da destekliyor mu, Amerika'sı da arkasında mı; "O halde, buna soyunalım, ne de olsa PKK ezilebilir, onun gerillası, onun halk serihildanları fazla devam edemez, hazırlık yapalım" diyorlar. Bunun için önce Avrupa konferansları, daha sonra Türkiye konferansı, Ankara, Diyarbakır görüşmeleri ve Kürt partisi geliştiriliyor! Tek bir damla kan olmayacak, son derece barışçıl ve demokratik olacak! Bu ahmaklara sormak gerekir -ki, aralarında bazı dürüstler de olabilir-, siz tarihin mantığını bu kadar çarpık mı anlıyorsunuz? Siz sömürgeden de öteye bir toplumu, bir çözülüşü bu kadar geliştiren bir yıkım gücünü, bu kadar saf ve gafil mi ele alıyorsunuz? Ve eğer böyleyseniz, siz nemenem insansınız, hangi zihniyette bir varlık ve ucubesiniz ki, kendinizi aldatmakla kalmıyorsunuz, çevrenizi de aldatmaya çalışıyorsunuz! Bu kadar gerçek dışılığı, bu kadar gerçeklerle oynama gücünü nereden alıyorsunuz? Anladık Amerika'sını, Türk zorbasını, ama size ne oluyor? Bu işlerin bu kadar kolay olacağına eminseniz, daha önceleri nerelerdeydiniz, niye yapmadınız? Her birinizin yaşı 50-60'tır. Niye bir girişimi şimdiye kadar başlatmadınız da, günümüzde TC'nin imdadına yetişmek üzere harekete geçtiniz? Belli ki, bunların taşıdığı niyetler iyi değil, konferans ve kongre gibi girişimleri tutarlı değil. Bunlara söyleyeceğimiz tek şey şudur: Amansız bir savaşımla, halkın tarihi kararlılığı ve iradesine, bunun bir üst aşaması olan, halkın ulusal meclisine doğru yol alırken, düşmanı, onun iradesini arkanıza alarak üzerimize gelmeyin! Demokrasi adına, barış adına bu sahtekarlıklardan vazgeçin! Ne bilimde ve ne de inançta bunun yeri olabilir. Kendinizle çok oynamış olabilirsiniz, fakat gerçeklerle oynamayın! Kendinizi aldatmış olabilirsiniz, ama bu halkı aldatmaya çalışmayın! Bir kez daha tekrarlıyoruz: İstiyorsanız kahramanların eylemleriyle düzenlenen halkın yüce iradesine teslim olun, düşmanın icazetine değil. Evet, gelirlerse bu temelde gelebilirler. Bunların bahsettiği demokrasi, barış büyük bir yalandır, insan hakları konferansı gibi girişimlerin hepsi büyük bir yalandır. Ulusun olmayan hakkı, ulusun olmayan adı, halkın olmayan hakkı, olmayan adı, birey için de olamaz. Bilimle de oynamayalım. Varsa ulus için, halk için bir değer, birey için de olur. Birey halktan, ulustan dıştalanamaz. Birey, ulus ve halk içinde yer tutmadıktan sonra, kendi başına asla yer tutamaz. Ulusun, halkın büyük gücü doğmadıktan sonra, bireyin hiçbir gücü olamaz. Bu gerçeği de bunlara iyi kavratmak ve hiç olmazsa dürüstlerini halkın iradesine tabi olmaya çağırmak gerekir.

Ulusal meclis kuruluşunun teknik düzenlenmesi, nizamı fazla kafa karıştırıcı nitelikte olamaz. Genelin temsil ilkeleri, nizamı, yönetmeliği burası için de geçerlidir. Örnek verirsek, en çok oyu alan temsilciliğe hak kazanır. Temsil düzeyi geniş tutulmalıdır. Bütün ulusal sınıf ve tabakalara yayılmalıdır. Geniş bir tartışma, tabandan büyük bir tartışma ve kararlaştırma biçiminde olmalıdır. En çok oy alan aday temsilci olmalıdır. Teknik olarak nüfus başına köy temsilciliği veya büyük-küçük köy ayrımına göre ve yine büyük-küçük kent ayrımına göre sayısal tespitler demokrasinin bir gereğidir. Ulusal meclisin kapsamı çağdaş örneklere baktığımızda kestirilebilir. Kendi ulusal çerçevemize -parçalanmışlık da dahil-, uyanmışlık düzeyimize ve dolayısıyla iredemizi ifade etme durumumuza baktığımızda, 500 civarında bir temsil gücü düşünülebilir. Ulusal meclisin yekünu bu biçimde tesbit edilirken, köyler ve kazalar için de birer temsilci çıkarılabilir. Kazaların temsil düzeyi yine nüfuslarına göre ayarlanabilir. Her kazadan beş temsilci olarak, bu yerleşim birimlerinin temsilciliği de vilayet veya bölge temsilciliği biçiminde bir paya kavuşabilir. Büyüklüğüne göre her vilayetten on-onbeş temsilci seçilebilir.

Bunlar teknik düzenlemelerdir. Hiç şüphesiz, kaza ve kent meclislerinin de çok önemli görevleri olacaktır. Kent çapında, kır ile gerekirse birleşerek -ki, köy topluluklarının da meclisi olabilir, kentlerin de meclisi olabilir- meclis oluşturulabilir. Bunlar somut duruma göre kararlaştırılacak hususlardır. Yörenin, mahallenin ulusal kurtuluşa, yine halkın çok çeşitli düzeylerdeki devrime katılışı, önemli örgütsel ve eylemsel kararlarla gerçekleştirilebilir. Mahalli organların, döneme göre böylesine görevlendirilmeleri, görev saptamaları zor değildir. Halkı temsil ediyorlar. Baş görev devrim ise, devrim için karar çıkarır; devrim için bölgesel karar çıkarır; devrim için maliye, askerlik, halkın savaş ekonomisinin düzenlenmesi, halkın demokratik işlerinin düzenlenmesi vb. gibi görevleri kararlaştırabilir. Biz de artık köy ulusal meclisini, halk meclisi düzeyinde örgütleriz. Bugün düşman bunu muhtarlık düzeyinde, köy ihtiyar heyetleri düzeyinde yapıyor. Artık muhtarlık da, ihtiyar heyeti de, köyde ulusu temsil meclistir veya halkın meclisidir diyeceğiz. Böyle bir anlam vereceğiz. Düşmanın dayattığı biçimleri, kurumlaşmaları ya içine girerek ya da bozarak halkın meclisine ve temsiline dönüştüreceğiz.

Burada görülüyor ki, önemli olan, işin amaç kısmıdır. Amaçlar bizde oldukça iyi çizilmiştir. Kurumlaşmalar bir araçtır. Büyük bir noksanlık vardır. Kürdistan'da gerçekten şimdiye kadar ulusal nitelikli kurumlaşmalar yok denecek kadar azdır. Bazı parti tipi kuruluşlar vardır, ama bunların da ulusu temsil etme düzeyi sınırlıdır. Dolayısıyla ulusal kurumlaşmalar dönemini açmak gerekiyor. Başta en yüce karar organı olarak ulusal meclis ve onun alt organları biçiminde örgütlenmeyle, böyle dile getirilen halkın ulusal meclisi temelinde diğer ulusal kurumlaşmalara da geniş bir işlerlik alanı doğar. Yani, ulusal meclis kurumlaştıktan sonra, kültürel, ekonomik, sosyal vb. gibi kurumlardan var olanlar ulusallaştırılır, demokratikleştirilir, olmayanlar ise oluşturulur. Ulusal kültür, ulusal ticaret ve ulusal ekonomi kurumlarını ulusal nitelikte kurumlar olarak dayatırız. Çağdışı kurumları da kaldıracağız. Temsil düzeyi olmayan ağa, eşraf, aile, aşiret reisliği sıfatlarını yavaş yavaş sildirelim, dürüst olanlar varsa, onları da ulusal kurumlaşmalar içinde eritelim. Aşiret ortadan kaldırılamaz, reislik de ortadan kaldırılamaz, ama ulusal kurum içinde eritilir. Onlara şunu söyleyeceğiz: İyi, reis olun ama biraz da ulusal özellikte reis olun. Sadece, "benim aşiretim, benim ailem" demeyeceksiniz, "Benim aşiretim de ulus içinde bir yere sahiptir, benim ailem de ulusal değerler içinde bir değere sahiptir, ona bağlıdır ve ben artık onun reisiyim, temsilcisiyim" şeklinde kabul ederlerse varlıklarına izin vereceğiz. Bunları eritmek işi o kadar zor değildir. Doğru yaklaşılırsa mevcut geleneksel kurumlar ve kişilikleri, ulusal pota içinde eritmek zor değildir. Ve en önemlisi de tarihi kişilikleri oturtacağız artık.

Halkımızın bağrında tarihi kişilikler vardır, sökün ediyorlar adeta şimdi. Yeni önder tip, halkın yeni militan tipi, arayanlar için çoktur. Partililer, gerilla komutanlıkları, bu konuda sağı-solu yoklasalar sayısız halk temsilcisi ile karşı karşıya geleceklerdir. Dolayısıyla bunları ulusal kurumlar düzeyinde temsile götürmek zor olmayacaktır. Görülüyor ki, önümüzdeki aşamada yeniden uluslaşma, uyum düzeyinde belli bir aşamaya gelmişken ve artık halk dayanılmaz bir arzusunu, "Biz, bizi temsil eden güçler istiyoruz, kurtuluş istiyoruz" şeklinde dile getiriyorken, bunun için her şeyini ortaya koymanın da işaretleri ortaya çıkmışken, yapılması gereken, her düzeyde bir ulusal kurumlaşmayı dayatmaktır; her şeye bir ulusal renk verirken, bunu halkın ezici demokratik temsili temelinde yapmaktır. Bu, Kürdistan halkının şimdiye kadar göremediği, ama günümüzde bizzat kendi eliyle kendinden başlatarak gerçekleştireceği tarihi görev oluyor.

Halkımızın, egemenlerinin bu görevi yerine getirmek bir yana, sürekli bastırmasından çıkaracağı tek bir ders var: Bu işleri artık bunların eline vermemek, bunlara inanmamak, bunları engel olmaktan çıkarmak gerekiyor. Gün bu gündür. Başka yapacağımız ne var ki? Halkımızın elinde uğraşacağı başka bir iş kaldı mı? Halkımızın ne dili kaldı, ne kimliği, ne eğitimi, ne sağlığı, ne işi; hiçbir şeyi yok. Madem ki elimizden her şey bu kadar alınmıştır, o zaman bizi bütün işlerin en iyisine götürecek bir çalışmaya başlamalıyız. İşte bunlar, ulusun kurtuluş, ulusun örgütlenme ve ulusun savaşım işleridir. "Böyle göreve can kurban" denilmelidir. "Ne mutlu bize ki, tepeden tırnağa halkımızın bizzat eliyle ve onun yüce, insani, amacı da büyük olan çıkarlarıyla böylesine bir tarihi gündemine sahip bulunuyoruz" denilmelidir. Tarih artık "yürü" diyor ve bu yolda yürümek, sadece ve sadece mutluluk verir, heyecan ve coşku verir. Dolayısıyla halkımıza bu önümüzdeki aşamada verebileceğimiz en değerli katkı, armağan, onu böyle bir işin sahibi kılmaktır, bu işi başarabilirsin inancını vermektir. Bu imkanı parti olarak, gerilla olarak, savaşanlar olarak vermemizdir. Bundan başka çaremiz kalmadığı gibi, uğraşacak başka bir işimiz de yok. Madem ki bugüne kadar, bu işin bu kadar uzağında kaldık ve bütün işlerden yoksun bırakıldık, o halde bütün işlerin esası ve başlangıcı olan bu işe kendimizi vermek vazgeçilmez bir görevdir. Dinden anlayanlar için söylüyorum: Namaz da böyle başlamıştır. Bu iş, aynı zamanda bir namazdır; oruç da böyle tutulmuştur, zikir de bunun içindir. İlimden anlamak isteyenler için söylüyorum: Kurtuluş için, esenlik için bir halk kendini böyle konuşturmak, kendi işlerini en temel biçimde ele almak zorundadır, varlığını ancak böyle sürdürebilecektir. Bütün dinlerin doğuşunda halkın çıkarı bu temelde ele alınır. Bilimin de en son kanıtladığı, halklar için bu gerçektir. Fakat bize yansıtılmamıştır. Din adına sahtekarlık yapanlar, bilim adına sahtekarlık yapanlar karanlığı bize dayatmışlardır. Onların, emrinde oldukları devletler vardır.

Biz bilimi yakaladık, dinin de özünü yakaladık, bunlara sahtekarca yaklaşıldığını gördük. Dolayısıyla tek çıkış yolu olduğu kadar, tek yüce yol, dinin yolu olduğu kadar bilimin de yolu, bütün işleri kendinden başlatmaktır. Halkımız iş istiyor, onur istiyor, sağlık istiyor, eğitim istiyor; hepsi buradan başlar. Bu halledilmezse hiç birisi gerçekleşmez. Bu açıdan eli iş yapan, ağzı laf yapan, "ben varım" diyen herkes nerede olursa olsun, bu işe koşmalı; sabah erkenden koşmalı, yatmadan önce duası bu işle bitmeli. Halkımız şimdiye kadar biraz ulusal yönden uyandı, dosta-düşmana biraz kimliğini kabul ettirebildi. Bundan sonra da ezici bir biçimde gücünü ve çıkarını kabul ettirecektir. Ve göreceğiz ki, bir halk için de yaşam budur. Göreceğiz ki şimdiye kadar bu yaşama ulaşmamakla kendimize en büyük kötülüğü yapmışız. Ve yine göreceğiz ki, bu yaşam dışındaki hiç bir yaşam bizim için geçerli değilmiş. Yalan yaşamışız, aldatılmışız, ihanete uğramışız. İşte diyeceğiz ki, bu yaşam gerçekten biricik namustur, onurlu ve vazgeçilmez bir yaşamdır. Maddiyat için de, maneviyat için de bu böyledir.

Biz şimdiye kadar tek başımıza da olsa, halkın böyle bir yaşama ulaşması için mücadele verdik. Ve bu konuda gerçekten çekilmedik işkence, acı kalmadı; yakıldık, bir deri bir kemik kaldık, nefes nefese tüm gençliğimizi adadık. Sonuçta, böyle bir halk olma kararlılığımız esastır. Yani halkımız için dedik ki, bunsuz yaşam haram, bunsuz yaşam asla layıkımız değildir. Bize bunu dayatanlar barbarlardır, hainlerdir, her şeyimize göz koyanlardır. Artık bunlara bir savaş açtık, bunları biraz gerilettik. Bu temelde halka, sen busun, hakkın budur, hürriyetin ve kimliğin budur, dedik.

İşte şimdi halk, buna bizzat kendi adına sahip çıkıyor, kendi adına kurumlaştırıyor, sözcüleştiriyor, dillendiriyor ve bu bizim en önemli amaçlarımızdan birisinin, partimizin ulusal-demokratik programının hayata geçirilmesinin en büyük aşaması oluyor. Halkımız bu aşamaya geldikten sonra, kendi kaderini bizzat böyle ele aldıktan sonra, kendini hükümetleştirecektir. Ulusal meclis demek, akabinde kendi hükümetine yol açmak demektir. Meclis eğer gerçekleşirse, gerilla bunu savunursa, parti bunun ilk kurmayı olursa, hükümet de doğar. Hükümet için fazladan birşey söylemeye gerek yok. Bu gerçekte oluşacak yüce bir meclisin işi olabilir. Ama, halkın otoritesi yasalar düzeyinde belirlendikten sonra, yürütme seviyesinde de belirlenecektir. Dolayısıyla yasalar kadar, yürütme gücü de ulusal meclisin belli başlı görevidir ve bu göreve de sahip çıkacaktır. Kendi hükümetini, kendi bağrından ortaya çıkaracaktır. Bu, geçici devrim hükümeti olur, bir parça özgür vatan içinde olur. Bir parçasının yurtdışında olması da fazla bir şey değiştirmez.

O halde, Kürdistan halkının içinden geçmekte olduğu tarihi süreç, özellikle son bir-iki yılın öz eylem biçimleri olarak kendi serihildanlarına dayanarak, bir adım daha ileri atmakla karşı karşıyadır. İçinden geçtiğimiz yıl, büyük bir hamle, halkımızın büyük bir ayaklanma yılıdır. Yılbaşından itibaren halkımız zaten karda ve kışta da ölümüne direnebileceğini göstermiştir. Evet, biz, halkımızın bu tarihi kararlılığına dayanarak her türlü ayaklanmaya hazırız. Halkımız böylesine yüce amaçlar için ayağa kalkmıştır. Daha da büyüğünü yaygın bir biçimde, bütün vatan köşelerine ve komşu halklara da taşıracağız. Böylesi yıllara sadece coşkuyla yaklaşılır. Böylesi kader çizen bir halk için çok şey söylenebilir. Bayram gibi olan bir döneme selam durulur. Dökülecek kan sadece bizi temizler, düşmanı ise boğar. En kötüsü şimdiye kadar yaşananıydı. Şimdiye kadarki de yaşamdı, ama rezilcesine, adeta hayvanca, başkaları adına kan dökerek sürdürülen bir yaşamdı. İşte bu şimdi bitiyor. Bunun yerine, dökülecek kan bizim içindir, temizlenmek içindir; gerekliyse akacağı kadar aksın. Şimdiye kadarki korkumuz, temiz gayeler uğruna kan akımının durdurulması tehlikesiydi. Biz bunun tedbirlerini aldık, bunun büyük ihtiyatlılığı içindeydik. Bunun için partiyi yaydık, hazırladık. Şimdi görüyoruz

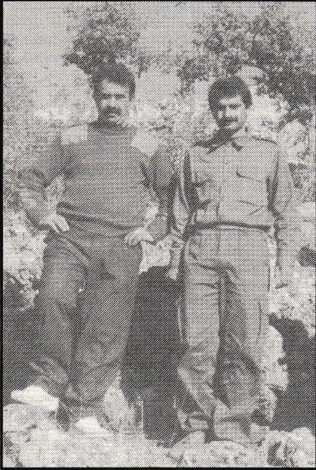
Devamı 22. sayfada

Böylesi yıllara sadece coşkuyla yaklaşılır. Böylesi kader çizen bir halk için çok şey söylenebilir. Bayram gibi olan bir döneme selam durulur. Dökülecek kan sadece bizi temizler, düşmanı ise boğar. En kötüsü şimdiye kadar yaşananıydı. Şimdiye kadarki de yaşamdı, ama rezilcesine, adeta hayvanca, başkaları adına kan dökerek sürdürülen bir yaşamdı. İşte bu şimdi bitiyor. Bunun yerine, dökülecek kan bizim içindir, temizlenmek içindir; gerekliyse akacağı kadar aksın. Şimdiye kadarki korkumuz, temiz gayeler uğruna kan akımının durdurulması tehlikesiydi. Biz bunun tedbirlerini aldık, bunun büyük ihtiyatlılığı içindeydik. Bunun için partiyi yaydık, hazırladık. Şimdi görüyoruz ki, artık bu kan durmayacak. Soyağacını sağlam köklendirinceye kadar durmayacak. Bağımsızlık ve özgürlük ağacı tam yeşerip, herkes gölgesinde fazlasıyla yer buluncaya kadar sulandırılacak. Bu, iyi bir şeydir. Bu, arzuladığımız, her şeyimizi adadığımız bir tarihi eylemimizdir, sahip çıkıyoruz.

ARGK'nin kahraman komutanı Ali İhsan ÜÇKARDEŞ yoldaşın anısı devrimde zafer garantimiz olacaktır!

Büyük insanlık savaşımının en yoğunlaşmış ifadesi olan devrim, şüphesiz ki, bedeli çok ağır olan en büyük toplumsal olaydır. Bu bedel çoğu kez halkın en değerli evlatlarının kanlarını toprağa dökmeleri ve kendilerini korkusuzca feda etmeleri biçiminde ödenir. Dökülen her damla kan, özgür ve bağımsız yarınların yolunu açar.

Özgür ve bağımsız Kürdistan'ın teminatı olan şehitlerimiz, düşmana karşı verdiğimiz savaşta bilinç hamurumuz ve saldırı ruhumuz olacaktır. Parti Önderliğimizin de belirttiği gibi, "Gerçekten, şehitler bağımsız bir ülkenin, sömürüsüz bir ülkenin, sömürüsüz bir toplumun üzerinde yaratıldığı temellerdir. Bu, aynı zamanda halkların bağımsızlık ve özgürlüklerine ne kadar tutkun olduklarını kanıtlar." Bu anlamda, özgür bir halk ve bağımsız bir toplum gerçeğini yaratma uğruna kan döküp şahadete ulaşanlar, Kürdistan ve dünya devrim tarihinde sürekli anılarak, halkların kalplerinde en anlamlı bir biçimde yaşayacaklardır.

İşte, devrim şehitleri kervanının en onurlu yürüyüşçülerinden **Dr. Mahsum (Ali İhsan ÜÇKARDEŞ)** yoldaş, yüce bir mertebe olan şahadete ulaşarak, özgür ve bağımsız yarınların müjdecisi olmuştur. Kürdistan halkı bu yiğit evladını toprağa verirken, bu toprağa düşüşün sıradan bir düşüş olmadığını, Parti Önderliğimizin, "Bir halk köleyse, ancak şehit kanlarıyla kölelikten kurtulabilir" şeklinde ifade ettiği gerçeğe bağlı bir düşüş olduğunu bilerek, O'nu her an belleğinde canlı tutacağını haykırmıştır.

Halkımızın onurlu evladı **Ali İhsan ÜÇKARDEŞ** yoldaş, 17 Kasım 1967 tarihinde Girê Sor (Siverek)'da orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ulusal kurtuluş savaşımızda Girê Sor alanının ayrı bir önemi vardır. Halk tarihimizde Partimiz, ilk kez bu alanda işbirlikçi feodal çete odaklarına karşı kapsamlı bir silahlı direniş mücadelesi başlatır. Bu mücadele özgülde işbirlikçi feodal odaklara karşı geliştirilirken, genelde, bu mücadelenin yaratacağı temel üzerinde Türk sömürgeci egemenliğine karşı gerilla mücadelesinin geliştirilmesi hedeflenir. Verilen bu savaşımda onlarca militan kahramanca direnerek şehit düşer. Böylece ulusal kurtuluşçu düşüncenin tohumları güçlü bir şekilde ekilir ve Girê Sor (Siverek) kısa sürede ulusal kurtuluş devrimimizin sarsılmaz bir kalesi haline gelir. Girê Sor halkını etkisi altına alan devrimci yükseliş, **Mahsum** yoldaşın ailesini de etkisi altına alır. Aile reisinin öğretmen olması bu etkileşimi daha da hızlandırır. Bu durum **Mahsum** yoldaşın daha 11-12 yaşlarındayken ulusal kurtuluşçu düşünceyle tanışmasına yol açar. Özellikle bu dönemde, Partimizin önder kadrolarından **Mehmet KARASUNGUR, Şahin KILAVUZ** gibi yoldaşların etkisi altında kalır. 1979 yılında devrimci düşüncelerle tanışan **Mahsum** yoldaş, ortaokul ve lise çağlarındayken de Marksist-Leninist klasikleri okur. Bu araştırma ve bilinçlenme çabası O'nu, yurtsever düşüncelerini doğru temele oturtmaya götürür. **Mahsum** yoldaştaki bu bilinçlenme, halk tarihimizde yeni bir sayfa olan 15 Ağustos şanlı atılımıyla daha da keskinleşir.

Devrimci yurtsever düşüncelerle bir yoğunlaşmayı yaşayan **Mahsum** yoldaş, lise öğrenimini tamamladıktan sonra üniversite sınavlarına girer ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kaydını yaptırır. 1986 yılında Girê Sor'dan bu ayrılış, aynı zamanda O'nun Kürdistan'dan ilk ayrılışıdır da. Daha fakülte yaşamının ilk dönemlerindeyken kendisinde var olan devrimci düşüncelerin etkisiyle, kısa sürede Parti ile ilişkiye geçer. **Mahsum** yoldaş kararını vermiştir: Bundan böyle halkı için, ülkesinin kurtuluşu için mücadele edecektir. Artık O'nun için yeni bir dönem başlamıştır. Daha önce de kin ve nefret duyduğu düşmanını daha iyi tanımış, kendi ulus ve halk gerçekliğini bir parça da olsa bilince çıkarma şansına sahip olmuştur. Bu bilinç, kararlılık ve yüksek çalışma azmiyle dört yıl İstanbul'da cephe faaliyetleri içinde görev alarak, özellikle gençlik arasında ulusal kurtuluşçu düşünceleri yayan örgütlenme faaliyetinde aktif rol oynar. Alçakgönüllülüğü ve olgun kişiliğiyle arkadaşları arasında sevilen **Mahsum** yoldaş, örgütleyici kabiliyetini de göstermiş ve bu dönemde yüzlerce kişiyi ulusal kurtuluş mücadelemize kazandırmıştır.

Bulunduğu alanda güçlü bir gelişme sağlayan **Mahsum** yoldaş, 1990 baharıyla birlikte, Partinin kendisine tanıdığı imkanlarla Yunanistan alanına geçer. Belli bir süre Yunanistan alanında kaldıktan sonra, bu kez de Partimizin ve ulusal kurtuluş devrimimizin merkez okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gelir. İki devre kaldığı Akademi ortamına çok kısa sürede adapte olan **Mahsum** yoldaş, kişilik dönüşümünde önemli gelişmeler sağlar. Kısa sürede sağladığı hızlı gelişme sonucunda, Partimiz kendisine bir imkan daha tanıyarak, O'nu Akademi yönetimine getirir. Bir dönem kaldığı Akademi yönetiminde, Partinin yönetim sanatını pratikte yaşayarak kavrar ve önemli dersler çıkarır. **Mahsum** yoldaş, Akademi'deki eğitime yaklaşımını Parti Önderliği'ne yazdığı raporda şöyle dile getirir: *"Eğitim süreci boyunca hedefim askerileşmiş bir kişilik edinmek ve çizgi devrimciliğini tutturmaktı. Halk önderi olmak isteniyorsa, bu koşulları değerlendirmek ve en azami düzeyde kendi kişiliğime yansıtma zorunluluğunu hissediyorum. Bu konuda Parti Önderliği'nin çözümlemeleri bana ışık oldu."* **Mahsum** yoldaş, geçmişine özeleştirisel yaklaşarak, geleceğe güçlü bir temelde yönelme noktasında üstün bir çaba harcamıştır. Bu durumunu, yine Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporda şöyle ifade eder: *"Partinin yönetim ve önderlik gerçeğini kavramaya çalıştım. Bu konuda gerek Parti Önderliği'nin ve gerekse diğer arkadaşların yardımıyla oldukça sonuçlar çıkardığım inancındayım. Devre sonunda pratiğe yönelme göreviyle karşı karşıyayken, görevlerimizin ve sorumluluklarımızın bilincindeyim. Dönemin bizden beklediği görevleri yerine getirmek için, hangi koşullarda olursa olsun ve bedeli ne olursa olsun PKK'nin direnişçi militan kişiliğini temsil edeceğime dair, kendime güvenim sonsuzdur. Bu temelde başta Parti Önderliği olmak üzere, Partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine, halkıma, tüm dünya insanlığına ve siz yoldaşlarıma söz veriyorum."*

Mahsum yoldaş, bu yüksek inanç ve donanımla taktik önderlik hattının gereklerini yerine getirmek amacıyla Parti tarafından Türkiye metropollerine gönderilir. Sekiz ay koordinatörlük görevini üstlendiği Türkiye alanında, mücadeleye büyük katkılar sunar. Bu alanlarda yüzlerce savaşçı adayını ARGK saflarına katar. Sekiz aylık faaliyet sürecinden sonra Parti Önderliği'nin talimatıyla, kutsal vatan topraklarına yönelir ve mücadelemizde ayrı bir öneme sahip olan Amed Eyaleti'nde 3. Bölge Komutanı olarak görev alır. **Mahsum** yoldaş, üstün savaşçı özellikleri ve kararlılığıyla alanda gerillanın geliştirilip yaygınlaştırılmasında büyük katkılar sunar. Savaşı geliştirmede sınır tanımayan **Mahsum** yoldaş, en son, Partinin verdiği talimatın gereklerini yerine getirmek üzere bir grup arkadaşıyla Dersim alanına yönelir. Ancak bir grup arkadaşı sudan geçirmek için öncülük yapan **Mahsum** yoldaş, beklenmedik bir kaza sonucu boğularak şahadete ulaşır.

Mahsum yoldaş, devrimci yaşamı boyunca PKK'nin devrimci militan özelliklerini yaşamında somutlaştırmaya çalışan, Kürdistan halk gerçekliğinin bütün özgün yanlarını bilince çıkaran, yaşam tarzıyla halkına bağlı, atak, alçakgönüllü olan bir yoldaşımızdı.

Mahsum yoldaş, Parti Önderliği'nin yüce emeğine layık olacağını her zaman belirten, her koşul altında Partiyi mutlaka temsil edeceğini ifade eden ve ülke pratiğine yöneldiği dönemde de söylediği, *"Parti Önderliği'ne, Partiye, halka ve devrime mutlaka ama mutlaka layık olacağım"* sözlerinde somut ifadesini bulan bir bağlılıkla dopdolu, düşmana karşı büyük bir kin ve intikam ruhuyla yoğrulan, Partinin vuruş tarzını yaşamında somutlaştıran, yöneldiği bütün Parti çalışmalarında koparıp almasını başaran ve bu anlamda Parti çalışma tarzını yaşam ve kişiliğinde uygulayan yılmaz bir militandı.

Mahsum yoldaş, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tutkusunun sömürgeci zincirlerinden koparılışının kızıl şafağıydı.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beri köleliğe mahkum edilmiş lanetli halk gerçekliğinden, özgürlüğe adım atan halk gerçeğine ulaşmanın adıdır.

Mahsum yoldaş, halkımızın, emekçilerin ve insanlığın yaşam kaynağına can veren bir öncü, yüklü bilinç, cesaret ve fedakarlığıyla proleter yurtseverliğin somut ifadesidir.

Mahsum yoldaş!.. Parti Önderliğimizin, *"Şehitlerimizin arkasından ağlamak ve duygusal temelde bağlı olmak, Onlar'a yapılabilecek en büyük hakarettir"* belirlemesine bağlı kalarak haykırıyoruz: Andolsun ki, kutsal, vatan topraklarında halkımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü için döktüğün kanını yerde bırakmayacak, bizlere devrettiğin mücadele bayrağını kanımızın son damlasına kadar savaşarak, bizden sonra gelenlere devredeceğiz. Anınıza gerçek anlamda bağlılığın göstergesi olacak olan bağımsız ve özgür Kürdistan'ın yaratılması uğruna, bundan böyle düşmana karşı vereceğimiz savaşımda Apocu intikam ruhuyla saldıracağımıza, dönemin dayattığı görevleri, Parti Önderliğimizin, "Başarmaya mahkumuz" şiarında ifade ettiği ruhla yerine getireceğimize, döneme denk düşen ulusal ordulaşma, ulusal halk ayaklanması ve savaş hükümetinde somut ifadesini bulan gelişmeleri yaratarak, önümüzdeki yıllara bağımsız, demokratik ve sosyalist Kürdistan'ı sığdıracağımıza dair, sana ve tüm devrim şehitlerine söz veriyoruz.

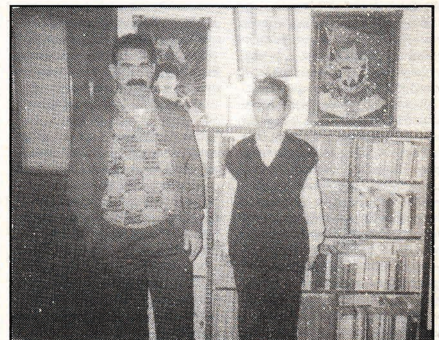
Sözümüz onurumuzdur. Devrimi yaratarak sözümüze bağlı kalacak, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz.

- **Mahsum yoldaş, mücadelemizde yaşayacak!**

Mücadele arkadaşları

Atak, cesur, fedakar, parti çizgisinin militan savunucusu Zübeyde SÖNMEZ yoldaş, özgürlük kavgamızda onur kaynağımızdır!

Zübeyde SÖNMEZ (Bêrîvan, Aysel) yoldaş, 1968 yılında Elbistan'ın Sevdilli köyünde dünyaya geldi. Daha küçük yaştayken, ailesinin Türkiye metropollerine göç etmesi sonucu vatan topraklarından koptu. Böylece toprağından kopartılıp metropollerde yaşama mahkum edilen her Kürt çocuğu gibi, **Zübeyde** yoldaş da daha küçük yaşlardan itibaren, sömürgeci TC'nin ulusal kimliğe yabancılaştırma politikasını yaşamaya başladı.

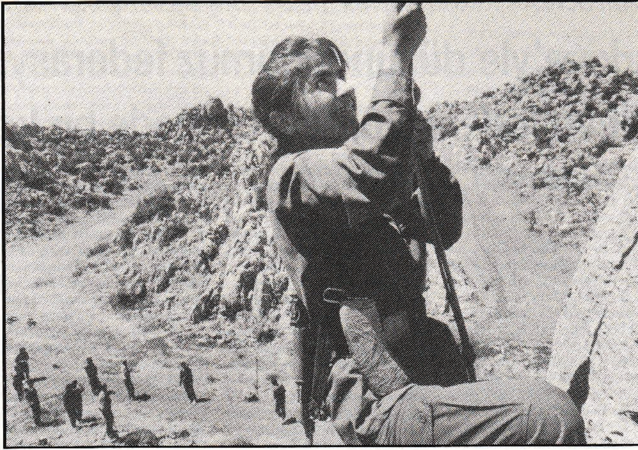

Bilindiği gibi, sömürgeci Türk devletinin, Kürdistan halkını kendi öz kaynaklarından söküp koparmak, ulusal-yurtsever dinamikleri öldürmek ve ülke topraklarını yaşanmaz hale getirmek için geliştirdiği politikaların ürünü olarak halkımız parça parça ülkeden, kendi topraklarından kopartılmıştır. TC'nin uyguladığı "göçertme-yoketme" politikası sonucu, ülke topraklarından uzaklaşan ve giderek yabancı diyarları bir kurtuluş, bir umut kapısı olarak gören halkımız, el topraklarında kendi kimliğine yabancılaştırılmış, insani ölçülerle bağdaşmayan her türlü "yaşam" biçimine mahkum edilmiştir. Kendi kimliğine yabancılaştırılan insanımız, yaşadığı toplumun kimliğini benimsemiş, ulusuna ve halkına yabancılaşmış, böylece düşürülerek kişiliksizlik ortamında boğulmak istenmiştir. Bu anlamda denebilir ki, özellikle Türkiye metropolleri, ulusal kimliğe yabancılaşmanın, kişiliksizleşmenin, kendi kendisine yabancılaşmanın merkezi işlevini görmüştür. Bu merkezlerde yetişen Kürt çocuklarının üzerindeki ulusal yabancılaşma ve kişilikteki tahribat daha derin ve köklüdür.

İşte **Zübeyde** yoldaş da, her Kürt çocuğu gibi kendi toprakların-

dan, ulus ve halk gerçekliğinden uzak, kimliğinden habersiz böylesi bir ortamda büyüdü.

Zübeyde yoldaş, her ne kadar ekonomik olarak ortalama yaşam standartlarına sahip olan bir aile ortamında büyüdüyse de, bir yandan okurken diğer yandan da aile ekonomisine katkıda bulunmak amacıyla çalışır. İşte bu yıllarda devrimci düşüncelerin de etkisiyle ezilmişliğin ve sömürünün nedenlerini, ulusal kimliğinden yoksun olarak sorgulamaya başlar. 12 Eylül rejiminin kişiliklerde yarattığı çarpıklıklara, yaşamdaki bunalımlara, toplumda derinleştirilen ruhsuzluklara ve bütün bunların yol açtığı olaylara, gelişmelere, toplumsal düşürülmüşlüklere tanık olur, bunların acısını iliklerine kadar hisseder. Toplumsal düşürülmüşlüğün gerçek nedenlerini kavradıkça, sömürgeci faşist düzene karşı öfkeyle dolar. Kendi içinde böylesi yoğun bir çatışmayı yaşadığı 1987 yılında Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'nü kazanarak İstanbul'dan Ankara'ya gider.

Zübeyde yoldaş, üniversitede okuduğu sıralarda Dev-Sol örgütüyle ilişkiye geçer. Üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer alır. Direngenliği, fedakarlığı ve ataklığıyla militanca bir pratik sergiler. O'nun militanca tutumu sömürgeci güçlerin dikkatinden kaçmaz. Yürüttüğü faaliyetlerden dolayı tutuklanır. Polis sorgusunda kararlı, taviz vermez bir tutum sergiler ve kendisine yöneltilen iddiaları reddeder. Kısa bir süreyi kapsayan tutukluluk yaşamında daima moralli, neşeli özellikleriyle çevresindekilerin güç kaynağı olur. Her kesimle ilgilenen, ortaya çıkan sorunların çözümünde emek sarfeden bir pratik sergiler. Böylece içinde bulunduğu ortamdaki insanların güvenini kazanır. Kısa süreli bir pratik deneyimden sonra, bir yandan üniversite öğrenimini sürdürürken, diğer yandan daha dikkatli olmayı elden bırakmayarak örgütsel faaliyetlerine devam eder.

Zübeyde yoldaşın üniversitede okuduğu bu yıllarda, Kürdistan'da şiddetlenen bir savaş vardır. Kürdistan'da gelişen gerilla hareketinin etkileri Türkiye metropollerini de sarar. Özellikle Kürt asıllı olan gençlik üzerindeki yankısı daha fazla olur. Ulusal kurtuluş savaşımızın gelişimi **Zübeyde** yoldaşın da beyninde soru işaretlerinin şekillenmesine yol açar ve mücadelenin etkileri ile sarsılır. Böylece kimliğini sorgulamaya başlar. Kimliğini öğrenen **Zübeyde** yoldaş, bu kez de ulus ve halk gerçekliğini öğrenme çabasına girer. Ulus ve halk gerçeğini kavradıkça kaynağa dönüşü gerçekleştirmenin pratik çabasına girer. Kurduğu ilişkiler sonucu, yurtsever gençliğin saflarına katılarak faaliyet yürütür. Bu faaliyetleri, halkının direniş savaşımına katkı sunmada, kişilik ve yaşamda köklü bir dönüşümü sağlamada kendisine temel bir başlangıç olarak alır. Bunun için araştırma, inceleme, öğrenme çabalarına daha da ağırlık verir. Kendisini geliştirirken, öğrendiklerini, bilince çıkardıklarını çevresine, ulaşabildiği her insana taşırır. Gerillanın gelişimini daha büyük bir ilgiyle yakından izler. Düşmana vurulan her darbede, ülkesinin ve halkının kurtuluşuna olan inancı pekişir ve bir gerilla olarak, bir ana gibi gerillayı sarmalayan Kürdistan dağlarına gitmek ister.

Ülkeye olan özlem, halkın bağımsızlık ve özgürlüğüne olan inanç, gerillaya beslenen umut öylesine yoğunlaşmıştır ki, bir an önce özgürlük kervanında yerini almak için, partiye ulaşma talebini ısrarla dayatır. Böylece, parti kararıyla 1990 yılı başlarında Yunanistan'a gelir. Burada dört aylık bir siyasi eğitim görür. Ardından, "düşüncede ve ruhta yüceliğin saat be saat icra edildiği" ve büyük halk kahramanlarının yetiştirildiği Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Kısa sürede Akademi yaşamına adapte olan **Zübeyde** yoldaş, yedi aylık bir süre içinde askeri ve siyasi eğitimini tamamlar. Burada sadece eğitim gören bir yoldaş olarak değil, aynı zamanda eğiten bir yoldaş olarak da öne çıkar. Oldukça atak, canlı ve girişken olan **Zübeyde** yoldaş, araştırma-inceleme faaliyetini geliştirip, çıkardığı sonuçları yoldaşlarına da aktarmanın yoğun bir çabasını sergiler. Devrimci militan kişiliği geliştirmede yoldaşlarıyla tek tek ilgilenir, bıkmadan onların sorunlarını dinleyerek çözümler. Kendi eğitimi dışında, arkadaşlarının eğitimine de zaman ayırarak, böylece yoldaşlığın gereklerini yerine getirir ve yoldaşlık ilişkilerinin nasıl ele alınması gerektiğini pratiğinde gösterir.

Zübeyde yoldaş, arkadaşlarının moral kaynağıydı. O'nu moralsiz görmek mümkün değildi. O'ndaki coşku, azim, mutluluk günlük yaşamının kopmaz bir parçasıydı. Yoğun pratik çalışma ortamında bile O'ndaki bu özellik eksilmezdi. Bulunduğu her ortama coşku, mutluluk, çalışma azmini taşırmada örnek bir militandı.

Zübeyde yoldaş, parti dışı anlayışların amansız düşmanıydı. Gerek Akademi ortamında kaldığı ilk yedi aylık süreçte ve gerekse Güney-Batı Kürdistan'da yürüttüğü faaliyetlerden sonra bir kez daha bu alana döndükten sonra, bu zeminde ortaya çıkan ve Partiyi zorlamak isteyen sınıf dışı anlayış ve kişilik özelliklerine karşı doğruyu savunmanın ve bunu egemen kılmanın militanıydı. Geriliklere ve parti yaşamına ters düşen davranışlara karşı devrimci militan kişiliğe ulaşmanın özgürlüğü yakalamada esas kaynak olduğunu bilen, bunun savaşımını veren, olumsuzluklara karşı ısrarla parti çizgisini dayatan bir yoldaştı.

Zübeyde yoldaş, parti görevlerine karşı da büyük bir sorumluluk duyma özelliğine sahipti. Kaldığı Akademi ortamında, yoğun bir pratik çalışma sahası olan redaksiyon çalışmalarına katkıda bulunmak, bu sahada çalışan yoldaşlarının yükünü hafifletmek için elinden geleni yapar, ilk elden daktilo öğrenerek kendisini bu çalışmaya katar. Bu nedenle denilebilir ki, Akademi'de kaldığı süre boyunca yoğun çaba ve emek sahibi olan bir yoldaştır.

Katıldığı Güney-Batı Kürdistan faaliyetlerinde de aynı ruh ve coşkuyu gösteren **Zübeyde** yoldaş, burada Kürdistan halk gerçekliğini yakınen görmüş, halkın engin yurtseverliğine tanık olmuş ve bundan oldukça etkilenmiştir. Faaliyetlere yaklaşımda, kitlelerin örgütlendirilip eğitilmesinde ve sorunların çözümündeki atakliğı, girişkenliği, canlılığı, kitlelerin güç kaynağı olmuş ve halk tarafından sevilip, sayılan bir pratiğin sahibi olmuştur.

Ülkeye yönelmek üzere son kez geldiği Akademi sahasında, büyük bir sabırsızlıkla ülkeye gidiş gününü bekliyordu. Ülkeye gideceği kesinleşince, daha bir coşkuyla hazırlıklara sarılmıştı. Direngen ve kararlı yapısıyla tüm arkadaşlarına örnek olan **Zübeyde** yoldaş, büyük bir intikam ruhuyla pratiğe hazırlandı. 15 Ağustos Atılımı'nın yıldönümü dolayısıyla Akademi'de yapılan kutlamalarda binlerce Kürdistanlının Akademi'ye akışını gördü, burada özgürleşen Kürdistan ruhunu kitlelerle kucaklaşarak yaşadı. Bunun coşkusuyla, askeri eğitim devresinde olmamasına rağmen, eğitim gören yoldaşlarının arasına katılarak, 15 Ağustos kutlaması vesilesiyle gerçekleştirilen askeri tatbikatta yer aldı. Yaşadığı bu coşkuyla 29 Ağustos 1991 tarihinde ülkeye yönelmek üzere Akademi'den ayrıldı.

Zübeyde yoldaşın ülkeye yönelimi, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm kavgasında şehit düşen yoldaşlara duyulan sorumluluğun bir gereğiydi.

Bu yönelim, proletaryanın öncü partisi PKK'nin, insanlık cumhuriyetinin özgür bir üyesi olarak insanlaştırdığı insanın ödenmez borca duyduğu sorumluluktu.

Bu yönelim, PKK militan çizgisinin pratikte en yoğunlaşmış kişiliği olan Parti Önderliği'nin sınırsız çaba ve katkılarına duyulan sorumluluktu.

Ve bu yönelim, insanlık tarihinin en barbar, ırkçı ve şoven sömürgeci devletini yok ederek Ortadoğu halklarına ve ilerici insanlığa karşı görevlerini yerine getirmede duyulan sorumluluktu.

İşte **Zübeyde** yoldaş, böylesine ağır bir sorumluluğun bilinciyle sürece yöneldi. Kısa bir süre kaldığı Diluk (Antep) faaliyetlerinde, bir ihbar sonucu açığa çıktı. 3 Kasım 1991 tarihinde sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bulunduğu evde çembere alındı. "Teslim ol" çağrısına, **Zübeyde** yoldaşın yanıtı, **"Direnmek yaşamaktır"** oldu. Direnişini, **"Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Bijî Kurdistan"** sloganlarıyla türküleştirdi. Çatışma sonucu şehit düşerek ölümsüzler kervanına katıldı.

Zübeyde yoldaş, direnişi ile bir mesaj verdi. Bu mesaj, sevginin en yücesi olan vatan sevgisi için öncelikle inanmak, kararlı olmak, fedakar ve özverili olmak, daha sonra ise ölünmesi gereken yerde ölmektir. Çünkü bu yolda ölmek ölümsüzleşmek demektir; bu yolda yürümek yaşamı türküleştirmektir.

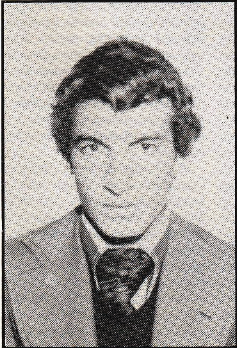
Söz veriyoruz yoldaş, dökülen kanında sömürgecileri boğacağız!

Bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan kavgasında ölümsüzleşen **Zübeyde** yoldaşın anısını mücadelemizde yaşatacağız!

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz...

Mücadele arkadaşları

Devrimci cesaretin, silahlı mücadeleye bağlılığın, eylemci militan kişiliğin sembolü Ali Rıza DEMİREL yoldaşı saygıyla anıyoruz

Halkımızın tarihinde başgösteren ihanet ve işbirlikçilik, önemli oranda Partimizin gelişim sürecine de yansımıştır. Kürdistan toplumunun kozmopolitik yapısı, sınıfların istikrarlı ve net olmaması, işbirlikçiliğin gelişkin olmasından ötürü teslimiyet ve ihanet adeta babadan oğula devredilebilen bir meslek gibi devam etmiştir.

Böylesine olumsuz bir tarihi mirası devralan PKK, içten dayatılan sınıfdışı anlayışlara, tasfiyeci-provokatif çaba ve uygulamalara karşı kararlıca mücadele eden; bünyesinde çağımızın en bilinçli, en fedakar, en dinamik, en direnişçi ve şahsında zafere topluma egemen kılan militan tipini yaratan, sağladığı muazzam gelişmelerle insanlığın soylu üyesi haline gelen bir harekettir.

En az dış düşman kadar, iç ihanetten de darbe yiyen PKK, bu durumu önlemek için yoğun örgütsel tedbirlerini sürdürmektedir. İçten dayatılan tasfiyecilik ve provokasyona karşı mücadelenin başarısı için, Parti tarihi boyunca yaşanan örneklerin açığa çıkarılması gerçeğinden hareketle IV. Ulusal Kongre'de bu hususlar önemli bir değerlendirme ve karar konusu oluşturdu. Parti tarihi boyunca tasfiyeci-provokatör unsurların Parti bünyesinde verdikleri zararlar önemli oranda tespit edildi ve bu çabanın daha da derinleştirilerek sürdürülmesi kararlaştırıldı. Bu karar temelinde yapılan çok yönlü araştırmalar neticesinde Partimizin değerli militanlarından **Ali Rıza DEMİREL** yoldaşın 1980 yılı sonlarında tasfiyeci-provokatör Davut tarafından katledildiği tespit edilmiştir. Aradan uzun yıllar geçmesine rağmen, bu durumun aydınlatılması gösteriyor ki, hiç kimse Partimizin yüce adaletinden kurtulamayacaktır.

1961 yılında **Palî**'ye bağlı **Zuver** köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Ali Rıza** yoldaş, dilden dile aktarılan Şeyh Sait isyanının etkileri altında büyür. **Ali Rıza** yoldaşın doğup büyüdüğü Palî (Palu) ve çevresi Şeyh Sait direnişine omuz verdiği için hem Kürdistan tarihinde hem de mücadelemiz için önemli bir yere sahiptir. Onun içindir ki bu alanda devlete isyan biçiminde gelişen Şeyh Sait direnişinin karakterine ters düşen boyun eğmeci bir müslümanlık türü sömürgecilik tarafından bilinçli olarak geliştirilmiştir. Devlete karşı beslenen köklü kin, bir türlü eylemci niteliğe kavuşturulamamış, özden uzak kişilik şekillenmesi başarılmış, bu yüzdendir ki Türkiye ve Kürdistan'da rol oynayan meşhur faşist unsurlar bu alandan devşirilmiştir. Daha sonraları gelişen solculuk ise, küçük-burjuva ve ilkel-milliyetçi temelde olmuş ve reformizmi aşmamıştır.

Ali Rıza yoldaş böylesi bir alanda bağımsızlık çizgisini tereddütsüzce benimseyen ve isyancı ruhunu Apocu ruh ile bütünleştirerek devrimci çıkış yapan biridir. Palu alanında mücadelemiz safların ilk yer alan militanlardan biri olması itibariyle anlamlı ve kahramanca bir konuma sahiptir. O, gelişkin kavra-

Devamı 22. sayfada

PKK Genel Sekreteri ***Abdullah ÖCALAN*** *yoldaşla* ***Yeni Asır*** *gazetesi adına yapılan röportajı kısaltarak yayınlıyoruz:*

"Bizim Türkiye'yle düşündüğümüz federasyonlaşma, Ortadoğu halkları federasyonuna gitmede bir köprü olabilir"

Yeni Asır: *Artık Kürt sorunu tartışılıyor. TC hükümeti sorunu kabul ediyor. Bu gelişmeden sonra parti tavrında da bir değişiklik olacak mı?*

A. ÖCALAN: Geldiğiniz gazeteler adına görüşmeye başlarken, şunu belirtelim ki, gerek resmi çevrelerin, gerekse kamuoyunun doğru bilinçlendirilmesine ve bu temelde halklarımızın çıkarına en uygun politikaların ortaya çıkarılmasına katkıda bulunma amacıyla, gelişinize değer verdik. Yalnız, amaç bu iken, bazı gazetecilerin verdikleri sözlere uygun davranmayıp, bu amaçları, mevcut belirtilen ortama da katkıda bulunmayı içermesi çok açık olmasına rağmen, kadükleştirmeleri bizi biraz daha çekimser kılıyor. Ama yine de sizlerin dileklerinizi kırmadık. Çok önemli bir kış geçiriliyor; birçok gelişmeye gebe bir kış. Son bir kez de olsa, kamuoyuna ve anlamak isteyen bütün çevrelere bir kez daha, gerçeklerden bahsetmeyi yararlı görüyoruz.

Zıt da olsa, gerçeklerin ortaya konulmasından korkmamak gerektiği kanısındayım. Söylerken en çok zorlandığımız husus şudur: Gerçekten yeni bir dönem yaşanıyor. Tarihi bir dönem yaşanıyor. Türk-Kürt ilişki ve çelişkilerinde dikkat edilmezse çok büyük yaraların ortaya çıkması kadar, çok sonradan, herşey olup bittikten sonra akıllar başa geleceğine, önceden başa gelirse çok şeyin kurtarılacağı, düzenleneceği bir dönem oluyor. Bizim temennimiz, iş işten geçtikten sonra değil, daha işin başındayken aklın, insanlığın hakim gelmesi, Türklerin, Kürtlerin tarihte de en çok yarar gördükleri bir halk olduğunu gözönüne getirerek -halen de bu böyledir- aklı selim yolunu seçmeleri, çok iddia edildiği gibi, kardeşlik yollarını seçmeleridir; bu, daha fazla kan akmadan tercih edilmesi gereken bir yoldur diyorum. Bu endişelerle konuya giriyorum.

Çok iyi biliyorum ki ortam biraz muğlak, taraflar birbirlerini fazla anlamaya çalışmıyorlar. Özellikle bizim içtenlikle, ne kadar güçsüz de olsak, haklı bir dava olduğuna inandığımız bir konuyu uygar siyasi bir yöntemle çözme inancımızı belirtmemize rağmen, karşı tarafın -yeni hükümet de dahil-, devlet odaklarının halen terörle öncü gücü, yani partimizi tasfiye etmeyi planlaması ve ardı arkası kesilmeyen uygulamaları sürdürmesi, yapay bir şekilde "halka şefkat" deyip kendini kandırması, olumsuz bir yaklaşımdır. Tamamen gerçeklerden habersiz olmaktan veya öyle görünmekten kaynaklanan, son derece çelişkili bir yaklaşımdır. Dolayısıyla işin esası bu iken, birinci soruya vereceğimiz karşılık şudur: Ortam Kürt meselesinin tartışılmasına elverişli hale geldi, işte bu bir gelişmedir; bunlara nasıl katkıda bulunmak istersiniz demeniz biraz yüzeysel kalıyor. Her ne kadar ortam tartışmaya açık hale gelmişse de, bu, büyük mücadelelerin sonucunda olmuştur, kendiliğinden veya devleti temsil eden güçlerin iradeleri ile olmamıştır. Kaldı ki, mesele çok ters tartışılıyor.

Parlamentodaki son tartışmaları gördük. Terör kelimesinden başka hiçbir kelimeyi ağızlarına almadılar. Terörün -varsa kendilerine göre kaynağı nedir? Hangi meseleyi terörle halletmek istiyorlar? Bunun adını bile koymadılar. Ortak görüş adı altında, bir kişinin meseleyi çok zayıf da olsa ortaya koyma isteğini bile kendisini kürsüden indirmeyle karşılamalarından da gördük ki, iki kelimeyle bile olsa meseleye dokunmak istemediler, bunu asla istemiyorlar. Bunun yanında, "ülkemizin birlik-bütünlüğünde tek vücuduz" anlamına gelen bir yaklaşımla örtbas etmeye çalıştılar. Bizim kardeşlik, özgürlük temelinde birçok olgunun tartışılıp kararlaştırılabileceğine dair bütün önerilerimizi, düşüncelerimizi sunma isteğimizi dahi, parlamento kürsüsünde bile terörle engellemeleri, parlamentonun ciddi olmadığını çok açıkça ortaya koyuyor. Niyetin meseleyi kavramak değil, örtbas etmek olduğunu gördük. Zaten ordu görüşü bellidir.

Ortada bir hükümet var mı, yok mu? Özellikle hükümetin denetimi altına alamadığı güvenlik kuvvetleri vardır, çeşitli odaklar vardır. Onların terörünü ve cinayetlerini durdurmak mı istiyor, yoksa destekliyor mu? Bu belli değil. Ve bu anlamda meselenin tartışılmasını fazla sağlıklı bulmuyoruz. Ortada tartışma ve bundan bir gelişme kaydetmekten ziyade bir muğlaklık, son derece iyi niyetli olmayan ve bastırmayı hedefleyen bir gelişme var. Kamuoyu aslında, daha sağlıklı yaklaşmak ve meseleyi anlamak istiyor. Hatta devletin sivil kesimleri görüşme yöntemine ağırlık veriyorlar. Mevcut belirtiler bunu gösteriyor. Türk olsun, Kürt olsun ezici bir biçimde meselenin açıkça ortaya konulmasından ve görüşme yolu ile üzerine gidilmesinden yana tavırlarını koymuşlardır. Buna da saygı gösterilmiyor. Ve hatta kan dökülmesin diye yeni hükümet işbaşına geldi. Hükümet bu yönlü söz vermesine rağmen, sadık kalmıyor. Ve sinsi bir tarzda meseleyi terörle halledeceğini göstermek istiyor. Bu, eski politikalarıdır. Dolayısıyla, meselenin gerçekçi bir biçimde ortaya konulup tartışıldığını ve ortamın özgür olduğunu söylemek bize zor gelmektedir.

Yeni Asır: *Az önce, Özal'ın bir oyunu var, bunu Demirel görmüyor demiştiniz. Bu konuşma ve sohbette bir de, Özal'ın tekrar parlayabileceğini söylemiştiniz. Bunu biraz açar mısınız? Tam konuya bağlı bir nokta herhalde.*

A. ÖCALAN: Bana göre Demirel ve yardımcısı İnönü, ya nasıl hükümet olduklarını bilmeyen bir subjektif yaklaşım içindedirler ya da bile bile varlık gerekçelerine, nedenlerine ters düşüyorlar. Demirel'in hükümet olması ve hatta siyasi haklarını kazanması PKK hamlesiyle yakından bağlantılıdır. Özal'ın varlık nedeni de bizimle mücadele etmesiyle çok yakından bağlantılıdır. Yasaklı olduğu dönemde Demirel'in yüzde elli barajını ancak kıl payı aşması durumu vardır. O oylama göz önüne getirildiğinde görülecektir; daha o dönem çok sınırlı bir yüzdeyle aşıyor. Ve bizim etkimizin olduğu illerde yüzde yetmişlere varırken, Türkiye ortalaması ve Batı'da oldukça düşüktü. Bir bu söylenebilir; ikincisi, Özal'ın şiddet politikası bizim tarafımızdan başarısızlığa uğratıldı. ANAP hükümetinin bu sorun nedeniyle başaramadığı ortaya çıkmıştır. Bu, kitleler tarafından ANAP'-ın iktidardan atılması biçiminde bir sonuca yol açtı. Bu çok açık. Eğer Kürdistan illerinde çoğunlukla da sıfıra karşı HEP lehine sonuçlar alınmasaydı, ANAP önde olacaktı. Daha da somut ifade edersek; çok güçlü olan aşiret, ağalık, şeyhlik kurumu etkisini sürdürmüş olsaydı, tamamen ANAP sıfıra karşı sonuçlar alacaktı -ki etkili olmadığımız yerlerde bu çok somuttur- ve böylece Demirel'lerin de kesinlikle hükümet olma diye bir durumları söz konusu olmayacaktı. Bunu mevcut rakamlardan da çıkarmak zor değil.

Demek ki, ANAP iktidarının aşılması bizim politik etkimizle oldukça bağlantılı ve dolayısıyla Demirel-İnönü hükümeti de bunun ürünüdür. Kitlelerin isteği de şu yönlüdür: Kan dökülmesin, sorunlar ılımlı yollarla halledilsin. Bu temelde oy verdiler, oyların hedefi budur. Ama şimdi bakıyoruz ki, bu tersine çevrilmek isteniyor. Yüzde kırk sekizlik oy tabanı, sinsi bir biçimde, "Halka şefkat, PKK'ye rahmet" biçiminde, özel savaş aygıtının demokratik bir cilayla yutturulması biçiminde kullanılmak isteniyor. Dışa karşı, o Lozan Antlaşması dönemini hatırlatırcasına, "Biz Kürtlerin de hükümetiyiz" biçiminde bir dışişleri bakanı sunuluyor. İçerde de, "Demokrasi geliştiriyoruz, işte Kürtçeye de özgürlük verdik" şeklinde bir politika yürütülüyor. Dikkat edilirse, son derece içeriksiz bir yaklaşım. Ama bu maske altında şimdiden uçaklarla bombalamalar, karda-kışta sürdürülüyor. Özel tim ve diğer saldırı güçlerini komando taburları haline getirerek, daha hareketli bir orduyla savaşı geliştiriyorlar. Ucube bir yaklaşımdır bu, ANAP yaklaşımıdır, dolayısıyla çelişkidir. ANAP'ın olağanüstü hal politikasıyla ilgili olarak, "Ona karşıyız, koruculuk sistemini de kaldıracağız" dediler, fakat gördüğümüz gibi daha da güçlendiriyorlar.

Bu ne anlama gelir? Özal'ın taktiklerinin yürütücüsü durumuna gelmeleri anlamına gelir. Özellikle hükümetin ilk bir-birbuçuk aylık döneminde, Özal ve kendisine bağlı emniyet güçleri, bilinçli bir provokasyon zincirini de başlattılar. Kısmen de olsa amaçlarına ulaştılar; kitlelerin o başlangıçtaki beklentisi önemli oranda boşa çıktı. Bu, bence tam bir oyun veya taktik olarak geliştirildi. Özal'ın kendisi, "Federasyonu tartışalım" bile diyebiliyordu. Ama ardından bir çırpıda bunu bir tarafa bırakıp, "üzerine üzerine gidin" politikasını geliştirdi, sanki Kürt olmak suçmuş gibi sert bir yaklaşımla. Ama aslında kendi partisi için de değişik hareketleri söz konusudur. Mesela hükümetin önüne engel çıkarmak amacıyla bazı devlet içi odakları harekete geçirmesi ve özellikle o cinayetlerin gerçekleştirilmesi durumu vardır. Epey yaptılar, hem de çok anlamsız bir biçimde. Bu, karşı tepki doğurdu sonuçta; o başlangıçtaki umut hızla eridi. Ve şu anda bu mesele birinci mesele olarak hükümetin gündeminde yer işgal ediyor; siyasi bir çözüm yolu pek olası görünmüyor. Çok büyük hazırlıklarımız da var. Halkın kendisi büyük bir yürüyüş halinde. 1992'de hükümet bu yaklaşımlarıyla devam ederse, Özal'ın veya kendisine bağlı güçlerin durumu acaba ne olacaktır? Bize göre onlar 12 Eylül döneminde iyi örgütlendikleri için, ya Demirel "engelini" iyi aşabilecekler ya da rahatlıkla sınırlayabileceklerdir. Panzerle oynayacaklardır. Nitekim Demirel, "Çankaya'dan indiririz" iddiasını bir tarafa bıraktı. Bunun gibi daha birçok iddiası vardı Demirel'in; hepsini bir tarafa bıraktı. Neredeyse şimdi Özal'la uzlaşıyor. Özal, biraz daha sıkıştıracak onu, uzlaştırıp ehli bir başbakan, Çankaya'ya saygılı bir başbakan durumuna getirebilecektir. Özal, "yaşamak istiyorsan PKK meselesini doğru değerlendir" yaklaşımı içinde, bu konuda çok bilinçli. Bazen çok olumlu imajlar verir. Mesela bir ara benimle bile meseleleri tartışabileceğini yansıtıyordu. Bir imajı veriyordu. Ardından birdenbire cellat kesildi. O dönemin başbakanı Yıldırım Akbulut, benim için, "Mutlaka onu cezalandıracağız" diyordu. Ve bu politika sürdürülüyor halen. Şimdi Demirel'i ve İnönü'yü tahrik ediyor veya devlet güçleri eliyle bunu yaptırıyor. Sonuçta, geliştirilecek olan bu şiddet ortamında hükümetin dayanabilme gücü bize göre zordur. Bu mesele, nasıl ki Demirel'i bu duruma getirmişse, yine öyle de götürecektir. Şimdi'den SHP'yi zorlu sürece girdirmiştir. Çözümsüzlük bütün partiler için var ama, halkın umutlarını bunlar doğru değerlendiremediler diyorum.

Özal'ın o en son taktiklerinden bahsederken bunları belirtmek mümkündür. Daha önce de buna benzer birçok taktikleri vardı. Belli ki, ısrarlı olacak. Bu meseleyi kullanarak hükümeti sıkıştırmayı, kendini kabul ettirmeyi ve bu arada da ANAP'a puan kazandırmayı ısrarla sürdürecektir.

Yeni Asır: *Şimdi kısasa kısas diyen bazı gruplar ortaya çıkıyor. Eski MHP'liler de bir yandan Türk milliyetçiliği diye söylenmeye başladılar. Bazı gizli güçler şimdi MÇP'yi size karşı kullanmaya kalkarsa ne yaparsınız?*

A. ÖCALAN: Bunun da bir devlet içi odak sorunu olduğu kanısındayım. MHP'yi biz devletten ayrı görmüyoruz. MHP özellikle NATO bünyesinde de çok açıkça ortaya çıkan o Gladio tipi bir örgütlenmenin Türkiye'deki sivil koludur; veya Özel Harp Dairesi'nin bir sivil koludur. Albay Türkeş bir özel savaş albayıdır ve onun örgütlendirdiği Ülkü Ocakları da bir milis güçtür. Bir sivil savunma teşkilatı vardır. Gerçekten bu işleri gören bir güçtür. Bu temelde biz onu devletle bağlantılı olarak görüyoruz. Evet, bazı karanlık güçler ortaya çıktı. Mesela son günlerde bir bildiri basına da yansıdı, "Kemalist Asker-Polis Örgütü - KAP" diye; işte, "dişe diş, cana can" ve yine işte, "Bir tane Türk vurulursa hiçbir ideolojik, siyasi ayırım yapmadan biz de Kürtleri vururuz" veya, "Cezaevindeki otuz tane PKK'liyi öldürürüz" diye tehditler savurmuşlar. Türkiye'de böyle şoven faşistler vardır; bizzat devletin içindedirler. Fakat şunu açıkça belirteyim ki, korkmuyoruz. Bilakis Kürtlerin böylesine bir gelişme karşısında, hızla yekvücut olacaklarına ve çok kolay örgütleneceklerine inanıyoruz. Şimdiden bu başlamıştır. Örneğin metropollerde; İstanbul'da, İzmir'de ve Adana'da bu tip tehditler Kürt kitlesini muazzam ölçüde bir araya getiriyor. Asimile olmuş olsun veya olmasın, hepsini bir araya getiriyor. Kürt kesiminde milli duyguların yoğunlaşmasına ve giderek örgütlü bir zemine yol açıyor. Bu anlamda çekinmiyoruz. Fakat Türk halkını belki zehirleyebilir, Türklerde aşırı bir milliyetçiliğe yol açabilir. Kayseri'de, İç Anadolu'da görüldüğü gibi. Ama inanıyoruz ki, Türk emekçilerinin böylesine bir şoven milliyetçilikle fazla ilişkisi olmayacak, bu sinsi politikayı fazla desteklemeyecektir. Sınırlı bazı geri kalmış yöreleri etkileyebilir. MHP'nin bu yönlü eski bir kitle temeli var. Onu daha da ayağa kaldırmak isteyebilirler. Ama bu, sonuçta, özellikle Türkiye'deki Kürtlerin hızlı bir bilinçlenmesine ve Parti etrafında bir araya gelmesine yol açar. Bu konuda tedbirliyiz. Eğer birtakım katliamlara başvururlarsa, Kürt halk yığınları tam bir dinamit gibidirler. Kürtler bu konuda, daha iyi kavga edebilecek durumdadırlar. Nefsi müdafaa, onları şiddetli bir direnmeye götürebilir. Kısacası, bu silah geri tepecektir, bazı canlar yakılsa da...

Yeni Asır: *Bir de hiç Amerikan hükümetine bağlı bir yetkiliden herhangi bir teklif, bir öneri, görüşme isteği geldi mi size?*

A. ÖCALAN: Hayır!

Yeni Asır: *Peki, üniversiteli Türklerle ilişkilerinizi burada öğrendim. Pek çok üniversite mezunu arkadaş, üniversiteyi terketmiş arkadaş -Türk olsun, Kürt olsun- size katılmış. İlişkileriniz ne düzeyde? Nasıl ilişki kuruyorsunuz üniversitelilerle? Çünkü üniversitelerde önemli potansiyel var. Size de eğitimci kadrolar lazım...*

A. ÖCALAN: Bizim genel bir sempatizan çevremiz var; köyde, kentte, işçiler arasında, öğrenciler arasında. Özel olarak üniversite çevresi diye bir çevre söz konusu değil. Yani genel kitlesel desteğin bir parçasıdır üniversitedeki çevre. Hızla artıyor üniversitelerdeki taraftar kitlemiz. Ve hatta Türk öğrenci çevrelerini de çekiyor, katılanlar da var. Yani oldukça artan sayıda kız-erkek katılıyor. Bizden etkileniyor-

lar, hatta giderek Türkiye için bir örgütlenmeye doğru da gitmeye çalışıyorlar, biz de desteklemeye çalışıyoruz onları. PKK'den almış oldukları eğitimle Türkiye halkının sorunları etrafında bir yeni siyasi faaliyet başlatma çabaları sözkonusu.

Yeni Asır: *Bu faaliyetin bir ismi var mı, belirlendi mi?*

A. ÖCALAN: Öz itibariyle gelişmiştir. Taraftar kitlesi oldukça artıyor, kadrosal faaliyeti de sürüyor. Temel görüşleri, programı ve kurucular kurulu hazırlanmaktadır. Yakın bir dönemde kamuoyu yeni bir gelişme ile karşı karşıya gelebilir, tartışabılır. Sanırım bu da önemli bir siyasi gelişmeye yol açacaktır. Bizim Kürdistan'ın diğer parçalarında, Güney Kürdistan'da başlattığımız bir girişim vardı: Güney Kürdistan halkına devrimci düşünce ve örgütlenmeyi götürme. Bu adımımız biraz gelişme gösterdi. Türkiye'de ise daha farklı bir biçimde, Türk toplumu daha farklı bir toplum olduğu için, onun tarihi, toplumsal koşullarına denk gelen ve özellikle Türkiye solunun da büyük çıkmazını gözönüne getirdiğimizde, buna çözüm yolu olarak bir oluşumu önemli görüyoruz. Ve sanıyorum, bu, başta üniversite çevreleri olmak üzere, aydın çevrelerin önemle ilgisini, desteğini çekecektir. Ve solun içinde bulunduğu çıkmaz da bir ölçüde aşılacaktır. Eğer bu arkadaşlar açısından sakıncası yoksa küçük bir görüşme de yapabiliriz. Fakat yeni bir gelişmedir.

Yeni Asır: *Bayağı da önemli bir gelişme.*

A. ÖCALAN: Bizim öyle bir özelliğimiz var ki, bazen amaçlarımızı çok açık söylüyoruz. Aleyhimize mi oluyor, lehimize mi bilemem ama, bize göre, gerçekler ne kadar açık işlenebilirse, ne kadar açık politika yapılırsa o kadar iyidir.

Yeni Asır: *Onlarla görüşmeyi isterim.*

A. ÖCALAN: Olur. Yalnız üniversite çevresindeki akım gelişerek devam edecektir. Üniversitelerle ilişkimizin özel bir anlamı yoktur. Geneldeki etkilenmenin bir sonucu olarak düşünmek gerekir. Yoksa özel olarak üniversitelere el atma, oraya ağırlık verme diye bir anlayışımız da yoktur. Belki bu Türkiye solu için geçerli olabilir. Bizim halkımız topyekün bir kitle temelidir. Bugün bile duydunuz, Cizre topyekün ayağa kalkıyor, bu ayağa kalkışta yediden yetmişe kadın-erkek yer alıyor, gördünüz, seslerinden bile belli oluyor. Dolayısıyla sadece gençliği harekete geçirerek bir hareket yaratma, Türkiye'deki grupların yaptığı bir şeydir. Bizimki bu konuda sınırlıdır. Ama yine de üniversite gençliği Türk-Kürt ayırımı yapmadan partimiz etrafında oldukça yoğunlaşıyor.

Yeni Asır: *Özal, 20 Ekim seçimlerinden önce, "Kürt meselesini çözeceğim", "Çözme formülü bende" diyordu. Neydi bu formül? Gerçekten öyle bir formül var mıydı?*

A. ÖCALAN: Bana göre, bir mesaj vermek istedi. Özellikle seçimlerde bir taktik yapmak istedi. Yani, DYP, SHP, Demirel-İnönü bu meselede statükocudurlar; yeni görüşleri olamaz, olsa olsa bu bende vardır, "Federasyona kadar tartışmaya açığım" demekle Kürt oylarını almak için bir mesaj vermek istedi. Ve hatta bizim bu bloku desteklemememiz için bunu yaptı. Anlamı bence budur. Herhalde halen bu görüşünü sürdürüyor. Demirel ve İnönü'ye karşı son iki taktiğinden bahsettim. Onları başarısız kılarak şunu söylemek istiyor: "İşte bakın, ben söylemedim mi, bu meseleyi ancak ben çözebilirim, ömrümün bundan sonraki kalan kısmını da bu meseleyi çözmekle geçireceğim. İşte, bunlar çözemedi, ben ise görüşümü koruyorum." Ve böylece uzun vadeli bir hesap yapmış olabilir. Hem seçim için hem de uzun vade için, fakat tamamen bir taktik olarak öne sürdüğü kanısındayım. İnanarak bunu yaptığını, bu konuda gerçekten çözüm istediğini de söylemek zor.

Yeni Asır: *Gerçi bunun cevabını şu ana kadar aldım ama, yine de sormak istiyorum. Türk hükümetinden bugüne kadar o bazda bir teklif geldi mi?*

A. ÖCALAN: Hayır!

Yeni Asır: *Şimdi Batı'da, kentlerde yaşayan milyonlarca Kürt var. Az önce siz saydınız, neredeyse kaba bir hesapla birdenbire on milyonu buluverdi - ki gözardı edilenleri de sayarsak daha fazla. Bu insanlarla Batı'nın yerlileri arasında ister istemez bir ayırım oldu. Yani insanların kafasında soru işareti belirmeye başladı. Amacınızın Türk-Kürt (ayrımı, b.n.) olmadığını her fırsatta söylüyorsunuz. Hatta fırsat yaratarak söylüyorsunuz. Bu durum karşısında ne yapacaksınız? Yani ister istemez bir ayrılık gelecek.*

A. ÖCALAN: Doğrudur. En az Kürdistan'daki nüfus kadar, hatta ondan daha fazla ve diri bir Kürt nüfusu Türkiye metropollerine yığılmış durumdadır. Bunun önemli iki nedeni vardır: Birincisi, geçmişteki isyanlar nedeniyle geliştirilen mecburi iskan sonucu taşırılmış eski bir kesim vardır. İkincisi ise, ekonomik yaşam koşullarıyla birlikte, artan baskılar nedeniyle bir kaçış olmuştur. Özellikle de 12 Eylül döneminde yoğunlaştırılan baskı ve ekonomik zorluklar nedeniyle muazzam bir nüfus kayması söz konusu oldu. Ve diyebilirim ki, tarihteki en büyük göçlerden birisi de bu geçen yıllardaki nüfusun Batı'ya kayışıdır. Sanırım bütün o büyük kentlerin çevresinde ikinci bir şehirleşmeyi veya gecekondulaşmayı sağladılar. İstanbul'da üç milyondan fazla nüfustan bahsetmektedirler; İzmir'de bir milyona yakın, yine Adana'da yarım milyondan fazla, Çukurova'nın tümünde bir milyondan fazla, İç Anadolu'da, Ankara'da bir milyondan fazla ve Trakya da dahil hemen hemen her yerde çok yoğun bir Kürt nüfus hareketi var. Doğum oranı çok yüksek. Hepsi de emekçi, yoksul. Bu politikayı her ne kadar devlet yüzyıllardan beri Kürtleri asimile etme, kontrol altında tutma amacıyla yaptıysa da, bana göre şimdi son derece ters bir durumla karşı karşıya. Ve hatta ektiği tohumları çok kötü biçecek. Nedeni de şudur: Bu nüfus hiç tatmin olmamış, denilir ya, "zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yok" diye, işte öyle bir nüfus; korkusuz ve adeta yıkıcı bir tahrip malzemesi durumundadır. Kürt illeriyle de bağlantılarını koparmamıştır. Teknik, yollar; bir günde gidip gelirler. Bu Cumhuriyet döneminin en büyük politik başarısızlıklarından birisi de bu yönlüdür diyorum.

Son gelişmeler gösterdi ki, bu kitle şimdi hızla örgütleniyor. Özellikle meselenin siyasi düzeyde tartışılmasıyla birlikte muazzam bir kayış var. Partinin politikası etrafında en süratle yoğunlaşan bir kesim de Türkiye Kürtleridir. Bizim de en çok güç kazandığımız ve bugün savaşa en çok koşan kesim buralardan gelmektedir. Bu, artan bir tempoyla devam etmektedir. Önümüzdeki dönemde bu kitlenin daha aktif bir siyasi rol oynayacağı kanısındayız. Özellikle Türkiye politikasında kilit roller oynayabileceği kanısındayız. Yine devrimci şiddetle bağlantıları olabilir. İyi bir tahrip malzemesi görevini görebilir. Kürdistan'da gelişecek katliamlara karşı bu kitle de ayağa kalkar. Ve bir de katliam tehlikesinin içinde olduğu için, özellikle bu MHP tipi örgütlerin katliam tehlikesini yaşadığı için, kendisi de geliştirebilir. Bakırköy'de olduğu gibi. Gerçekten hayli hassas bir konu, tepkiyi geliştirebilirler. Türk-Kürt çatışması burada daha da alevlenebilir. Ve bu, herhalde dengeleri en çok altüst edecek bir oluşumdur da. İçinden çıkılması da son derece zordur. Çünkü ekonomik, sosyal, siyasal yönde tam bir iç içe girmişlik söz konusu, çatışırlarsa çok kötü olur. Fakat on milyona yakın bir insan kitlesinin ne öyle kolay katliamlarla yok edilmesi ve ne de zoraki baskı politikalarıyla sürülmesi mümkündür. Bunun önemli bir problem kaynağı olacağı kanısındayız. Çok eski politikaların ters tepmesi durumudur. Ve mücadelemiz bunları kazanacak; şimdiden epey güç aldığı gibi, önümüzdeki dönemde sanıyorum hem Türkiye'deki partileşme hareketleri içinde, hem de Kürdistan'a sürekli savaşçı gönderme açısından bu muazzam kitleyi harekete geçirebilecektir.

Yeni Asır: *Sizin Batı'dan, yani Türkiye Kürtlerinden, Kürdistan'a dönmelerini istediğiniz yolunda bazı bilgiler var, doğru mu?*

A. ÖCALAN: Özellikle savaşabilir nüfusun öncelikle olmak üzere gelmesine yönelik çağrılarımız var. Orada kalanlara da Türkiye'deki demokrasi güçlerinin içinde yer alarak demokratik savaşım vermelerini öneriyoruz. Uzun vadede o nüfus tekrar geri dönebilir. Fakat Türkiye'de de önemli bir kesimi kalacak. Bizim tercihimiz kalanların demokratik örgütler içinde Türk halkı ile birlikte mücadeleye öncülük etmeleridir.

Yeni Asır: *Peki, çok basit olarak TC hükümetinden, TC'den isteklerinizi şöyle bir sıralar mısınız? Yani herkes PKK deyince, toprak almak istediğinizi düşünüyor. İşte Ecevit bile, "Bir karış toprağımızı vermeyiz" diyor, o bile öyle düşünüyor.*

A. ÖCALAN: Son günlerde sık sık o ve diğer parti liderleri, "Verecek bir karış toprağımız yok" diye gerçeği saptırmakla uğraşıyorlar. Bir defa, şimdiden bize, "Alın üçte biri sizindir, parçalayın" deseler, biz onlara, "Bu, gerçekçi bir yaklaşım değildir" diyeceğiz. Ayrılsak bile, hemen, bir fabrikayı dahi işletemeyiz; yani bir defa bu ekonomik olarak mümkün değil. Biraz önce söyledik: Kürtlerin yarısı Batı'da; böyle bir ayrılık adeta içinden kan akan bir damarı ortasından parçalamak gibi bir şeydir. Yani, bünyeye uymuyor. Hemen parçalıyorlar gibi bir yaklaşım gerçekçi değildir. Bence kendi şoven politikalarını örtbas etmek için bunu söylüyorlar. Ve bu anlamda da gerçek bir bölücülük yapıyorlar, bölücülüğün gerçek bir kaynağı olduklarını ortaya koyuyorlar. Olmayan, fakat öyleymiş gibi göstermek istedikleri bir durumu Türk halkına lanse etmek istiyorlar. Böylece halkı da arkalarına almak istiyorlar. Bu şekilde bölücülük geliştiriliyor. Halbuki PKK'nin yaklaşımlarında durum farklı. Nitekim, dünyadaki son çözülmeler ve yeniden birleşmeler de göz önüne getirildiğinde görülecektir ki, bağımsızlaşmak ille de ayrılmak değildir. İşte Sovyetler'deki çözülme, yerini Bağımsız Devletler Topluluğu'na bıraktı. Avrupa devletleri daha çok bağımsız uluslar oldukları halde ortak bir topluluk haline geliyorlar. Ve hatta Türk Orta Asya cumhuriyetleri var, bunların bir ortak topluluğu düşünülüyor. Araplar aynı ulus olduğu halde, birçok devlete bölünmüşler. Ortak bir dilleri var. Yani aslında ortada farklı ulusal topluluklar var; bunları üniter devlet adı altında tek bir potada eritmeyi ısrarla sürdüreceksin ve başka seçenek de yok diyeceksin; bölücülük budur diyorum. Dünyadaki toplulukların birlik anlayışına da terstir. "Üniter devletten vazgeçemeyiz. Üniter devletten başka bir şey düşünemeyiz" demek, ulusal toplulukları kabul edemeyiz demektir ve bu da bir gerçeğin inkarıdır. Ulusal topluluk da kendini sürekli savunmak zorunda kalacaktır. Bu da, üniter devlete karşı tam bir ayrılıkçı hareket anlamına gelecektir.

Demek istediğim, Türkiye'deki bu, "Bir karış toprak vermeyiz" yaklaşımında ısrarlı olanların aslında birlik diye bir dertleri yok. Üniter devletle kastettikleri de eritmedir. Bunun bütünlükle de alakası yoktur. Tehlikeli görüyoruz; özellikle Ecevit'in yaklaşımı son derece şoven ve, "Kürtler serbestçe eriyebilirler içimizde" şeklindedir. Bu yaklaşımın, "Tankla, topla eritileceklerine, serbest eritilsinler" gibi bir özü vardır. Son derece şoven bir yaklaşımdır. "Herkes Türküm demek özgürlüğüne sahiptir" biçiminde bir yaklaşımdır. Halkların gerçeğine saygısızlıktır. Bizimki bu değildir. Türk ve Kürt halkları, gerçekten -ki bunun kapsamını açtım- gerek tarihi zaruretlerden, gerekse toplumsal ve ekonomik nedenlerden ötürü ilişkileri yeniden düzenlenmesi gereken iki halktır diyoruz. Türk-Kürt ilişkilerinin mutlaka yeniden düzenlenmesine ihtiyaç var; ekonomik, siyasal ve her düzeyde, hatta askeri düzeyde de. Benim görüşüme göre, bu düzenlenmezse Türkler çok şey kaybedecektir. Türklerin Kürtlerle ilişkileri herhangi bir halkla ilişkilerine benzemez. Ne Balkan halklarıyla, ne Arap halklarıyla, ne Kafkas halklarıyla ve ne de Avrupa halklarıyla ilişkilere benzemez. Bana göre, tarihte Türkleri Türk yapan temel güç Kürtlerdir. Anadolu'ya yerleşmelerinde -ki bu Alpaslan dönemine, Selçuklular dönemine denk gelir-, yine Osmanlıların yükselme ve Ortadoğu'ya yayılma dönemlerinde Kürtlere dayanırlar. Yine Yavuz'un hem Çaldıran ve hem de Ridaniye savaşlarını kazanmasında Kürt aşiretleri ve beyleri belirgin bir rol oynamışlardır. Malazgirt'te Romen Diyojen'i, Bizans'ı yenmesinde yine Kürt aşiretleri belirgin bir rol oynamışlardır. Yine M. Kemal'in, Türk ulusunun yok olma tehlikesiyle karşı karşıya geldiği bir dönemde Kürtlere, Kürdistan'a sığınarak, onların desteğini alarak kurtuluş hareketi düzenleyip Türkleri büyük bir tehlikeden kurtarması söz konusudur. Örnek verdiğimiz bu olaylar, aynı zamanda Anadolu Türklüğünün temel tarihi dönüm noktalarıdır. Ve hepsinde Kürtlere çok muhtaç olma veya onlara dayanma esastır, onların ittifakını veya onların desteğini sağlayamasalar, başarıya kesin gidememe gibi bir durumları söz konusudur.

Ben bunları açıkça belirttim. Bu anlamda Kürtler, Türklerin tarihinde çok belirgin şekilde bir rol oynarlar. Belki zor dönemlerde bu anlaşılır, imdat istenilir ve diğer dönemlerde ise tersi yapılır; bastırılır, eritilir. Ama bana göre, eğer bu son şanslarını da, yani Kürtlerin konumunu değerlendiremezlerse kendi tarihlerinde ve güncel olarak çok büyük bir hata yapmış olurlar. Eskisi gibi Kürtleri idare edeceklerini sanıyorlarsa, büyük bir hata yaparlar. Kürtlerin kendi tarihlerindeki rolünü doğru anlamak istemezlerse, bu da çok kesin ve büyük bir yanılgıdır. Biz şimdi Kürtlerin bu konumunu değiştirmek istiyoruz. Yani Kürtlerin aleyhlerine olan bir statü içinde, Türklerin egemenliği altında kalmalarını kabul etmiyoruz. PKK aslında bu statüyü değiştirmek isteyen bir harekettir. Değiştirmek isterken de bir ulus düşmanlığı yapmıyor; mevcut devlet politikasının yanlışlığını dile getiriyor. Yani toplumlar arasındaki tüm ilişkilere karşı değil, devletin inkar politikasına, şiddet politikasına ve gerçekten Kürtleri tasfiye politikasına karşı çıkıyor. Biz buna, sömürgeciliğe karşı çıkma diyoruz. Eğer bu politikada ısrar edilirse, sonuç Kürtleri topyekün kaybetmek olur ki, bu da Türkler için tarihteki en büyük tehlike anlamına gelir. Düşünelim bir; çok köklü bir biçimde desteklerini çekseler, Türklerin öz savunmaları bile son derece güçleşir. Bu konu üzerinde hiç düşünülmüyor. Giderek kendi içinde yoğunlaşan ve Türklere karşı katı bir tavır alan Kürtler, bin yıllık tarihin seyrini değiştirirler. Türk lehine gelişmiş tarihi tersine çevirebilirler. Ve günümüzdeki hızlı gelişmeler de bunun pek imkansız olmadığını gösteriyor. Kürtleri sürekli tank-topla, kılıç gücüyle ezmek olası değil. Bugünkü denge belki aleyhlerine olabilir ama er-geç, hele günümüzün hızlı, çalkantılı gelişmeleri söz konusu olduğunda, Ortadoğu'daki statüko altüst olduğunda, Kürtler hızla toparlanabilirler; şimdiden bu sürece girmişlerdir. Bu açıdan Kürt politikası Türkiye'de herhalde en tehlikeli politikalardan birisidir. Eğer tamir edilmezse, düzeltilmezse herhalde en büyük zararı Türklerin kendileri görecektir.

PKK buna dikkat çekiyor aslında ve bunun yerine, güce fazla bel bağlamadan, askeri üstünlüğe bel bağlamadan gerçekleri görelim ve bu ilişkileri yeniden düzenleyelim diyor. Düzenlemeyi, hani moda deyimle nasıl serbest piyasadan, serbest düşünceden, serbest işletmecilikten yanayız diyorlarsa, bunun bir uzantısı olarak da Kürtlerin de serbest iradelerini, kendilerini serbest örgütlemelerini ve kendi toprakları üzerinde kaderlerini tayin etmelerini kabul etsinler. Gönüllü bir birliğe böylece giden yolu açsınlar, çok güçlü olan birleşme nedenlerine rıza göstersinler. Olası birlik, bence bu serbest iradeye dayalı olarak gelişir ve Kürtler de bundan yanadır. Kürtlerin hemen gerçekçi olmayan bir ayrılıkçılık yerine özgür, serbest iradeye dayalı bir birliği tercih edecekleri söylenebilir. Ama gerçekten bu eşit, özgür bir birlik olarak düşünülebilir. Hani çokça söyledikleri kardeşlik laflarına eğer gerçekten içerik kazandırmak istiyorlarsa, kardeşler arasındaki bir birlik olabilir. Fakat samimi olmadıkları kanısındayım. Buna işlerlik kazandırmak gerekiyor diyorum. İşte o zaman ne olur? Ordudan tutalım, ortak federal hükümetlere, meclislere kadar birleşimler bulunabilir. Yani Kürtlerin bir mahalli hükümetinin, meclisinin olması, birliğe engel olarak görülmemelidir. Nitekim bu gereklidir, yani toplum kendini örgütleyemezse nasıl kaderini belirleyecek, kaderini belirleyemezse nasıl birleşecek? Dolayısıyla bunları hep ayrılıkçılık olarak değerlendirmek gerçekten körlüktür, çok kısır, dar görüşlü bir yaklaşımdır. Eğer buna rıza gösterilirse, sonuçta bence federatif meclisler, hükümetler, hatta federal hükümetler bile oluşturulabilir. Mesela şu andaki meclise bakalım: Bir Kürt, konuştu diye kürsüden indirildi. Belli ki bu meclis federatif nitelikte veya Kürtlerin ve Türklerin ortak iradelerinin dile getirildiği bir meclis değildir. Biz bu yapının da değişmesini isteyeceğiz. Federal bir meclis olmalı diyebiliriz. Ve aynı şekilde bu, hükü-

mete de yansıyabilir. Bunun yanında bir yığın ekonomik ortaklığa da gidilebilir. Gerçekçi bir birleşme ancak böyle olur. Ve sanıyorum şartlar da giderek buna zorluyor. Politikacılara düşen görev, er-geç gerçekleşecek olan bu çözüme, kanlı bir biçimde ulaşmayı zorunlu kılmadan, fazla kan akıtmadan yolu açık tutmaktır. Fakat sanıyorum bunu anlamak istemiyorlar. Yani birincisi, tarihi gerçeklik anlaşılmak istenmiyor; ikincisi, birlik meseleleri ters konuluyor. "Bir karış toprak" diyen kimdir? Kaldı ki biz toprak istesek, bir karış değil, hakkımız olan, milli sınır dediğimiz, yani Kürt nüfusunun yoğunlaştığı alanı isteyeceğiz. Biz Türklerin ulusal topraklarından elbette ki bir karış bile istemeyiz Anlayışımızda buna yer yoktur. İşgal etmek, başka ulusların toprağından yer kapmak ideolojimize, politikamıza ters düşüyor. Ama Kürt nüfusunun yoğunlaştığı alanlarda da iddiamız -ki, Kürtlerin vatanıdır- bir karış toprak almak değil, tamamını almaktır. Ayrıca bu toprakların bir karışını da vermeyiz. Fakat mesele bize göre böyle konulmaz; mesele, halkların kendi vatanlarında serbest iradeleriyle örgütlenmeleri, üretimde olsun, siyasette olsun, özgürlüklerini yaşamaları ve her iki tarafın da çıkarlarına uygun bir şekilde kaderlerini tayin etmeleridir. Buna her iki tarafta yaşayan azınlıkları da dahil etmek gerekiyor. Diğer bir deyişle, Türk ve Kürt halklarının, azınlıkların haklarının da gözetildiği bir demokratik birliğe eşit ve özgür temelde gitmeleridir çözüm. PKK'nin en temel istemi budur. Bu tartışılsın diyoruz. Parlamento bunu tartışmalıydı, ama kısır bir terör tartışmasından öteye gidemedi. Bu, Türkiye halkının da hiç hoş karşılamadığı bir tartışmadır. Bunu çok iyi biliyorum. Televizyonlara halktan birçok insan çıkarak meselenin gerçek hal yönünü istiyor. Resmi güçler, ısrarla buna gelmiyor. Ve bence birtakım odaklardan da direktif alıyorlar.

"PKK terörünü yok edelim" edebiyatını sürdürüp gidiyorlar. Ve sonuçta olan da gerçekten Türkiye'nin birlik-bütünlüğüne olur veya bu Türk ulusunun sağlıklı ilerlememesine, tarih boyunca dayandığı bir gücü köklü yitirmesine ve uzun vadede de gerçek bir ulusal tehlikeyle karşı karşıya kalmasına yol açar. Meselenin böyle görülmesi gerektiği açık. Bu ucuz politikacılık Türkiye halkına da, Kürdistan halkına da çok şey çektirdi. Ve halen de çektirme çabası içinde olan bu politika, daha çok oy artırma peşindedir. Türkiye'nin meseleleri böyle çözümlenemez. Basit oy kaygılarıyla, "Ben ne kadar keskin görünürsem, yüzen oyları o kadar toplarım" yaklaşımı vardır. Ve öyle anlaşılıyor ki, bu politikacılarca gerçekler alay konusu ediliyor. Bu da gösteriyor ki, ciddi bir sorunu çözme dertleri yoktur.

Bu açıdan, "Sizin istemleriniz nedir?" diye sorduğunuzda, yalın olarak verilecek cevap budur. Tekrar vurguluyorum: Birliğe doğru giderken halkların gerçekten bütün haklarını esas almak gerekiyor. Yaşanılabilir, namuslu, onurlu bir birliğe siyasi düzeyde tartışma imkanının açılmasından yanayız. Eğer demokrasiye bağlılarsa bir referandum yöntemi de vardır; hiç de silaha baş vurmayı gerektirmez, bu yönteme de bağlı kalınarak sorunların çözümüne yönelmeliyiz. Ve bunu Türkiye halkına da götürmeliyiz. İnanıyorum ki Türkiye halkının da özellikle günümüzde geldiği nokta burasıdır; bu temelde, ciddi sorunların çözümünü istiyor. Politikacılar engel teşkil etmesinler, sağlıklı yolu açık hale getirsinler. Halkın da, kendilerini seçerken beklentisi buydu. Bu beklentiye ters düşmesinler. Bu konuda çok kısaca belirteceğim bunlardır.

Yeni Asır: *Ulusal meclis toplama aşamasına gelindiği dönem ne zaman gerçekleşecek ve sonucunda neler olacak?*

A. ÖCALAN: Herşeyden önce, Kürt halkının şimdiye kadar yaşamında tanık olmadığı bir siyasal, ulusal kuruma derinden kavuşma ihtiyacına cevap teşkil etmesi açısından -özellikle ağa, şeyh, aşiret reisleri sürekli işbirlikçilik yapıp, Kürt halkının toplanma, kongre oluşturma, meclis oluşturma görevlerini yerine getirmedikleri ve hatta engelledikleri için- biz Meclis tarzında kurumlaşmayı artık vazgeçilmez ve ertelenemez olarak görüyoruz. İkinci bir nedeni de, son Türkiye Büyük Millet Meclisi tartışmalarında da görüldüğü gibi, Kürtlerin bütün iyi niyetlerine -Mustafa Kemal döneminde deniliyordu ki, bu meclis Türk ve Kürtlerin ortak meclisidir- ve bunu ısrarla ortaya koyma girişimlerimize rağmen, bazı dostların bu yönlü çabalarına, "Burada Kürt yoktur, Kürtlük adına konuşulamaz" biçiminde bir tabunun ısrarla dayatılmasıdır. Yani adeta, "Bu meclisten gidin" denilmektedir - ki mesaj budur, bu çok açıktır. "Yakandan tutar indiririz" dediler, bunu denediler. Basit bir ulusal işareti yakalarına taktıkları için kıyamet kopardılar. Halbuki çok doğaldı, bir halkın ulusal giysilerini giymek, renkleriyle meclise gelmek, demokrasinin veciz bir gereğidir. Halkların kardeşliğini istemek, gerçekçi olmayan bir anayasanın bir halkın inkarını gerektiren bir yeminine karşı tavır, tepki göstermek demokratik bir yaklaşımdır. Bunlara da tahammül gösterilmedi ve "Yaka paça gideceksiniz" denildi. Tabii ki bu tutum sürdürülürse -ki, bu tali bir nedendir- Kürtlerin kendi ulusal meclislerine yönelmeleri meşru ve vazgeçilmez bir görev olarak görülmelidir. Tabii ki şanlı Kürt halkı hareket halindedir; kurumlaşma temelinde kendi iradesini meşrulaştırarak yasallaştırma yolundadır. Kendi kaderi hakkında konuşacak, tartışacak, karar verecek bir kurumlaşma hareketi içindedir ve olsa olsa bunun adı **"Ulusal Meclis"** olur diyorum.

Aslında otuz milyonu aşkın bir ulusun tek bir ulusal kurumlaşmasının olmaması hazindir. Bu konuda belirttiğimiz gibi, ağa, şeyh ve aşiret reisleri gerçekten çok kötü bir rolün sahibi olarak, kendi halkları için günümüzde ve tarih boyunca bir meclis oluşturamadılar. Partimiz bu büyük tarihi noksanlığın derin bilinciyle hareket ederek, artık bu halka bir ulusal irade sağlama görevini ertelemeyecektir. Özellikle serîhildanlar da oldukça gelişmiştir, artık halk ayağa kalkıyor. Bunun adı, artık bir meclise doğru yol almadır. İnanıyorum ki, bu sene bu konuda ileri adımlar atılır. Bütün Kürt halkı kendi adaylarını seçebilir ve biz uygun yöntemlerle bir seçim politikasını halka dayatacağız sanıyorum. Yani, yeni bir seçim de biz yaptıracağız, bu haberi de vereyim. Yasal olur, gayri yasal olur; o pek önemli değildir, yöntemi vardır. Hatta yanına bir şey daha eklemek istiyoruz; bir referandum maddesini de yanına koymak istiyoruz. Bağımsız ve özgür bir iradeyi esas almak üzere Türkiye ile eşit ve özgür bir birlikten yana mısınız, değil misiniz biçiminde bir referandum maddesi ile halka gitmeyi düşünüyoruz.

Yeni Asır: *Seçimle birlikte mi?*

A. ÖCALAN: Seçimle birlikte veya ayrı. Bağımsızlık ve özgürlüğü içeren, eşit ve özgür bir birlikten yana mısınız, değil misiniz; bu referandum maddesi ile bir referanduma gitmek istiyoruz. Bunu önümüzdeki aylarda daha da tartışma ve uygulama düzeyinde hayata geçirmeye çalışacağız. Meclis, özellikle halkımızı en iyi temsil edecek ve hemen söyleyeyim, bağımsız devlet ilan etme değil de, yine bu referandum maddesinde dile getirildiği gibi Kürt halkını temsil eden ama Türkiye halkıyla da birleşmeye açık bir meclis olacaktır. Sanırım gelişme kaydedecektir.

Yeni Asır: *Yani o vakit Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne gönderdiğiniz milletvekilerini de otomatikmen reddetmiş olacaksınız.*

A. ÖCALAN: Onların durumları biraz karmaşık. Zaten bazılarını daha şimdiden ihraç ediyorlar. Bazıları tam bir soru işaretiyle karşı karşıyalar; yerimiz burada yok, peki nerede olacak sorusuyla. Öyle anlaşılıyor ki onlardan da bazıları bu meclise kayabilir. Fakat bizim için o kadar da önemli değildir. Gelseler de olur, gelmeseler de. Biz halkın içinden yeterince aday çıkartacağımıza eminiz. Ve hatta buna Güney Kürdistan'dan da katılımlar olabilir. Yurtdışı Kürtlerinden, hatta Türkiye'deki Kürtlerden de katılımlar olacaktır.

Unutmayalım ki, M. Kemal meclis oluşturduğunda ağa ve eşraftan oluşturdu. O zamanki Türkiye nüfusunun toplamı on iki; on üç milyondu. Çok da örgütlenmemişti, yani çoğu yöre habersizdi. Ama buna rağmen Türkiye Büyük Millet Meclisi toplandı. Şimdi otuz milyonu aşkın bir Kürdistan halkı bütünüyle çalkalanıyor, peki neden bir meclisi olmasın? Bize göre, son derece olağan ve siyasi görüşmelere, diplomatik ilişkilere de çok açık bir organ olacaktır, birçok işlerin daha sağlıklı ele alınmasına yol açabilecektir.

Ağa ve şeyhler gidip Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde hep gericiliği destekleyeceklerine, yine Kürt halkının, Türk halkının ve demokrasinin aleyhine bir fonksiyon icra edeceklerine, daha birleşik ve ortak iradeli Kürt halk temsilcileri Türkiye halkıyla birleşmeyi eşit ve özgür bir temelde ileri sürsünler. Yine, Türkiye'deki meclise bu temelde bir demokratik işlerlik kazandırsınlar. Bu daha iyidir. Bu açıdan, bu meclis taktiğini kuşkuyla karşılamamak gerekir. "Yeni bir bölücülük adımıdır" dememek gerekir. Demin söyledim, bağımsızlık, özgürlük, eşit ve özgür temelde birlik için esastır ve bu halkların gerçek bir birleşme yoludur anlayışının bir parçası olarak hayata geçirilmek istendiği anlaşılmalıdır. Yanlış sonuç çıkarılmamalıdır.

Yeni Asır: *Siz bu seçimden sonra, o vekillerinizin Türkiye Millet Meclisi'ne kabul edilmeyeceğini herhalde şu anda biliyorsunuz. Peki orada o zaman nasıl temsil edileceksiniz?*

A. ÖCALAN: O zaman federal bir meclise ihtiyaç hasıl olur. Zaten, federal bir meclis, yani demokratik bir meclisin oluşum ihtiyacı kendisini dayatacaktır. Bence bu meclisin işlevsiz kalması bu nedenledir. Yani demokratik olamıyor, kocaman bir Kürt halkının inkarını esas alan bir meclis nasıl demokratik olsun! Yirmilerin başında biraz demokratikti denilebilir. O zaman Kürtler vardı, milli giysileriyle geliyorlardı (hepsinin fotoğrafları vardır), Kürtçe konuşuyorlardı. Şimdiki meclis 1920'lerdekinden bile geri konumdadır, bu çok açık. Dolayısıyla bunu aşmaları gerekiyor. Bence aşılması biraz federal nitelikteki bir meclisle mümkündür. Türk halkının da kendisi için bir milli meclisi olabilir. Fakat, Kürtlerle kuracağı meclis iki halkın da son derece özgür seçilmiş temsilcilerinin birleşeceği bir federal meclis olabilir. Yine bunun uluslararası alandaki örnekleri vardır. Mesela, Avrupa Topluluğu'na üye ülkelerin ortak parlamentosu gibi, Sovyet ve Yugoslavya örnekleri gibi. Nitekim ortak devlet oldu mu, ortak meclis de olur. Bunlar gözönüne getirildiğinde yadırgamamak lazım. Federal bir meclise giden yolu açık tutmak gerekiyor. Biz kendi payımıza bunu böyle öngöreceğiz.

(...)

Yeni Asır: *HEP kuruldu kurulalı sizinle bağlantısı olduğu söyleniyor. Başta da söyledim. HEP Genel Başkanı'nın seçilmesinde hiç bir etkiniz oldu mu?*

A. ÖCALAN: HEP meselesine de çarpık yaklaşılıyor. HEP, PKK'nin sözcüsüdür veya koludur deniliyor. Bir defa benim tanıdığım HEP'çiler yirmi dört saat bizim yaşamımıza dayanamazlar. Yani sosyal yapı itibarıyla ağırlıklı olarak orta sınıfı temsil ediyorlar. Demokratik mücadeleye yatkın insanlardır. Kendilerini fazla illegaliteye ve hele hele silahlı mücadele diye bir duruma kaptıramazlar. Yani buna ne güçleri ve ne de niyetleri vardır. HEP'in dayandığı yapı bu anlamda bir orta sınıf yapısıdır. Ve terörden çekinen bir yapıdır. Hem bizim devrimci şiddetimizden, hem de devletin şiddetinden çekinen bir yapıdır. Fakat, ulusal meseleye açık olma gibi bir durumları da var. Biz de sorunu biraz tartışılır kılmışız ve bir de kitle desteğine yol açmışız. HEP bundan yararlanmak istiyor ve böylece cılız, zayıf bir demokratik muhalefet olmak istiyor. İşin sosyal yönü budur. Yani dayandığı sosyal orijin bu. Bir de barışçıl politika yapmak istiyor, demokratik politika yapmak istiyor. Bir demokratik boşluk vardır, özellikle ulusal meselede, bunu doldurmak istiyor. Ben siyasal gerçeklerden yanayım, demokratik çözümden yanayım, şiddetten yana değilim diyor. Olgu bu, nesnel gerçeklik bu; bizim destekleyip desteklemememiz bence bu o kadar mühim değil. Haydi ben destekledim desem ne olacak? Yani bu HEP'i hemen suçlu duruma mı getirir. Hayır! Mühim olan HEP'in programıdır, örgütleniş tarzıdır, eylem tarzıdır. Yasalar karşısında suç teşkil etmiyorsa, demokratik bir kuruluş olarak gider. Bence gitmelidir de, çünkü biraz siyaseti ılımlılaştırıyor. Siyasi görüşme alanına bir cevap teşkil ediyor ve sanırım kendileri de buna muhtaç. Zaten hemen kapatmamaları da bunu gösteriyor. Bana göre, ihtiyaçları da var aslında, bizden çok Türkiye'deki rejimin ihtiyacı var. Ama bunun yanında oldukça böyle yersiz yakıştırmalar da ortaya çıkıyor. HEP'in PKK'nin kolu, PKK'nin sözcüsü olduğu iddiası tutarsız ve bizim yaklaşımımızı tam ifade etmiyor. Destekleme durumumuz var, bakarız ki işlevi olumlu görünüyor, o zaman bu desteğe devam ederiz; yok eğer oportünistse, demokrasiye pek hizmet etmiyorsa (özellikle bazı kişiler çıkarcıysa, örgütü çıkarcıysa) o zaman da desteğimizi çekeriz. Olay bundan ibarettir.

(...)

Yeni Asır: *Biraz önce, ta Edirne'den Kars'a kadar dinamit gibi Kürtler var, zincirlerinden başka kaybedecekleri hiçbir şeyleri yok diye bir gerçeği ortaya koydunuz. Belki de iki asker Doğu'daki, Güneydoğu'daki olayları içine sindiremedi ve bir yerden zehiri bulup bu işi yaptı diyorsunuz. Bu da şöyle bir soru işareti doğuruyor: Bir an gelir de denetim elinizden çıkabilir mi? Yani her yere yayılmış...*

A. ÖCALAN: Ben bunu daha önce de söyledim. Gerçekten de Edirne'den Hakkari'ye kadar patlama maddeleri çok ve şu anda benim adımın etrafında herkes bir şeyler yapmak istiyor. Sokakta yürüyen herkes, "Bijî Serok APO" deyip yürüyor. Ben hepsine zaten ulaşamam. Yani artık bir cesaret kazanma sloganı haline gelmiş; kim birşey yapıyorsa, "Bijî Serok APO" diyor. Şimdi bu bir olgu artık, bana denetim imkanı sağlıyor. Dedim ya, biz meseleyi biraz da bu yönüyle, bizi de çok aştıktan sonra, kontrol altındayken çözmek istiyoruz. Herkes kendi başına -Kürtlerde bu biraz da böyledir- tahrip etmeye karar verirse, Türkiye'nin bir tek fabrikası bile sağlam kalmaz.

Yeni Asır: *Sizin için de pek faydası olmaz.*

A. ÖCALAN: Çığırından çıkar. Kürtler, şimdi bana dayanarak bir çıkış yapmak istiyorlar; bu hem iyidir, hem de kötüdür. İyidir, çünkü kontrol altında tutma imkanı var; kötüdür, çünkü bize bir şey olursa, bizi aşarlarsa, gerçekten kontrolsüz kalmış olurlar - ki, herşeyi yapabilirler. Aslında bunu da biraz değerlendirmenin gerekliliğini çok önceden vurgulamıştım. Dedim ki, benim varlığım bir anlamda sağlıklı bir çözüm nedeni olabilir. Tasfiyeyi, teslim almayı bıraksınlar, pozisyonu doğru değerlendirsinler. Fakat anlayamadılar. Yine de Kürtleri şu anda kontrol edebilecek durumdaki tek pozisyon, benim pozisyonum; beni oldukça dinlerler sanıyorum. Bunu kaybetmemek çok önemli. Ben bu bağlılığı kötü kullanmamaya çalışacağım; demokratik tarzda kullanacağım. Demin de size söyledim: Aramızda Türkler var, asla bir ırkçılık veya Türk düşmanlığı gelişmeyecektir. Genel soyut bir Türk düşmanlığı yok, hiç bir Türkün de aklına gelmez, yanımızda yüzlercesi var. "PKK bize düşmandır" demezler, "Türklere düşman olduğu için, bize de düşmandır" diye düşünmezler. Hayır, böyle bir düşmanlık yoktur, bizim Türk ulusunu hedef alma gibi bir durumumuz yoktur. Hatta söyleyeyim, son karakol baskınlarında her karakolda kırkı aşkın yaralı gördük, öldürmedik. Yaralıları kesinlikle öldürmedik. Bunu TC Genelkurmayı da biliyor. Yüzlerce asker yaralı, sağlam ellerine geçti, oysa karakollar zaptedilmişti, isteseydik hepsini öldürürdük. Politikamızda asker bile olsalar özel olarak Türkleri öldürme gibi bir sorunumuz yok. Eğer öyle yapsak günde bin sivil öldürebiliriz. Bu, kesinlikle kabul edilmemesi gereken bir yöntemdir. Fakat kontrol dışına çıkarılırsa, katliamlar Lübnan'daki gibi, Filistin'deki gibi, Güney Afrika'daki gibi Türkiye'de de çok tehlikeli olabilir. Aslında henüz buraya gelmemişken tedbir almak gerekiyor ve ben bu konuda da dikkatliyim. Bir katliam çılgınlığına yol açmamak, sivil savaşa yol açmamak, mümkün olduğu ölçüde en asgari bir kayıpla işleri siyasi bir mecraya dökmek; gücümü bunun için kullanıyorum ama karşı taraf anlamıyor. Gerçekten tehlikeli bir durum. Kürtlerin kontrolü gerçekten çok ciddi bir meseledir. Şu aşamada kontrolü yırtıyorlar. Fakat bize biraz bağlıdırlar. Bu bağlılığı korumaya çalışacağım. Şimdilik bunu söyleyebilirim.

Yeni Asır: *Bütün bu iyi niyet gösterilerine rağmen, bir de ortaya paralı askerlik durumu çıkıyor.*

A. ÖCALAN: Klasik ordu bence bize yönelik savaşta başarılı olmadığını ortaya koymuştur. Hantaldır ve çok masraflıdır. Bir de uluslararası gelişmeler vardır. Ordular küçültülüyor. Sovyetler ülkesi de ortadan kaldırıldıktan sonra NATO perspektifine göre ordular küçültülüyor. Bunun bir yansımasıdır, bizimle çok yakından ilintilidir.

Artık normalde ordu savaşamıyor. Çok para vererek, teşvik tedbirlerini daha da çok uygulayarak, her türlü ihtiyaçlarını görerek ve bir de savaşım kabiliyeti olan birlik ihtiyaçlarını gözönüne getirerek paralı ordu meselesini ortaya çıkarmışlardır, ama yanlış bir düzenlemedir. Yani bir parlamento için düşündüğümüz düzenlemeyi aslında ordu düşünmeliydi.

Böyle, Kürtlere yönelik daha seri vurucu taburlar değil, Kürtlerin de savunma ihtiyacını gözönüne getiren, Kürt askerlerini de -en azından şimdi kendilerini zehirleyecek duruma kadar getirmiş oldukları askerleri de- gözönüne getirerek, daha demokratik bir ordu programıyla yola çıksalardı daha iyi olurdu. Bunun yerine daha çok teknik, daha çok vuruculuk, daha çok hareketlilik demekle aslında sakıncalı bir yolu tercih etmiş oluyorlar. Oysa, eski Prusya tipi ordulaşma yerine, savunmaya dayanan, içinde demokratikleşmeye izin veren, günümüzün birçok uygar, demokratik ülkesindeki ordu düzenine geçilseydi -ki Sovyetler bile artık bu tip ordulaşmayı kaldıramayacağını ortaya koymuştur, bugün hemen hemen bütün cumhuriyetlerin muhafız gücü oluşuyor- buna benzer bir düzenleme Türk ordusu içinde de yapılsaydı, bence daha sonra ağırlaşacak olan sorunların çözümüne katkıda bulunabilirdi. Biz isterdik ki, bu temelde bir düzenleme geliştirilsin. Yani, bir yerde ulusal sorunun ordu bünyesinde de demokratik çözümüne doğru giden yolda bir düzenleme olsun. Maalesef bunun böyle ele alınmaması, ileride sorunları daha da ağırlaştıracaktır ve diğer kurumlarda olduğu gibi, ordu kurumunda da daha çok masrafa, daha çok zorlanmalara ve hatta çatışmalara yol açabilecektir.

Yeni Asır: *Benim sorularım bu kadar. Sizin genel olarak vermek istediğiniz bir mesaj varsa... Ortadoğu politikasıyla ilgili gelişmeleri bize değerlendirir misiniz? Sizin rol alacağınız...*

A. ÖCALAN: Başlarken de vurguladığım gibi, gerçekten çok çetin bir döneme giriyoruz. Yürüttüğümüz hazırlıklar savaşı çok daha üst boyutlarda yıllarca sürdürebilecek kadar ağırlıktadır. Gerçekten, daha da alevlendirmemek için, bazı demokratik adımları olabilir mi diye hükümete biraz toleranslı davrandık. O son yaptıkları gezide bunu gösterdik. Biz halka Demirel'i iyi karşılayın dedik. Onlar bunu çok yanlış anladılar; bizi çok seviyorlar, PKK'den kaçıyorlar diye anlam verdiler - ki, bu da gerçekdışı bir yaklaşım. Bu yaklaşım iyi niyet mesajımızdı. Talabani'yi, Barzani'yi Ankara'ya davet ettiler, daha dün Barzani'nin temsilcisini İçişleri Bakanı ve İnönü kabul etti. Herhalde Demirel de kabul eder. Ama bunun yanında ezici bir halkı temsil edenleri kabul etmiyorlar. Bu bir çelişki. Bu ne biçim Kürt politikasıdır? Tamamen bölgeler politikasıdır, bu politikada ısrar ediliyor ve dediğim gibi, daha vurucu birlikler, sözümona, "halka şefkat, PKK'ye rahmet" politikaları ısrarla sürdürülmek isteniyor. Şimdi basına da yansımış, halk, evlatlarının vurulmasına çok ağlıyor, büyük acılara yol açılıyor deniliyor. İşin sadece bu yönü değil, bu bütçe açıklarının ve dolayısıyla enflasyonun en büyük nedeni bu ordu harcamalarıdır, yürütülen savaş masraflarıdır. Hem maddi yönden, hem de manevi yönden birçok acılara yol açılmaktadır. Bu politika ısrarla sürdürülürse -şimdi 1992'de tehdit etmek için söylemiyorum veya kötü bir tablo çizmek istemiyorum- gerçekten gelişmeler çok sıcak ve çok büyük boyutlara tırmanabilir. Aslında ne sonuç getirir, şimdiden biz de kestiremiyoruz. Şimdiye kadarki gelişmelerin çok üstünde ve beklenmedik bir tarzda olabilir. Acaba bunu önlemek mümkün müdür? Düşünüyorum, bize bağlı olan bir yan var mı diye; onurumuzu çiğnetmeyecek, özgür irademizle bir çözüme doğru gidebilecek bir fırsat var mı diye çok düşündüm. Maalesef, bakıyorum ki yok. En ufacık bir açıklık yok, teslim olmaktan başka. En son İçişleri Bakanı Suriye'den teslim almayı deniyor. Ben de teslim olmayacağım. Teslimiyeti kim olursa olsun düşmanca bir tavır olarak göreceğinden, tabii ki tüm gücümle direnmeye sarılacağım. Hükümetin kendisi buna yol açıyor. Halbuki isteseydi görüşme ortamı açıyoruz. Hele bir sorunlarımızı tartışalım. Bu, ortama bir yumuşaklık getirebilirdi. Ama yok, böyle bir yaklaşımdan eser yok. Dolayısıyla ben de ne yapacağım? Bu kışı ve bundan sonraki ayları muazzam direnme hazırlıklarıyla geçireceğim. Zaten ülke boydan boya silahlı güçlerle doldurulmuştur ve kentler hazırlanıyor. En uygun bir dönemde bu politikanın politika olmadığını gösterip, boşa çıkarmak için yükleneceğiz. Ama gerçekten sorumlusu biz değiliz. Çok muğlak, çok günübirlikçi tarzda ve şahsi istikbal nedenleriyle politikayı böyle kötü kullanan politikacılar bundan sorumlu olacaktır. Devlet içinde bazı güç odakları vardır -kimi kontr-gerilla diyor, kimi Özel Harp Dairesi diyor, kimi meşru, kimi gayrı meşru diyor-, onlar sorumludur.

Türk halkı eğer acılarının, sıkıntılarının muhakemesini istiyorsa, bu güçlere yönelmeli ve herşeyden önce, seçtiği bu politikacılara, niye görüşmeden kaçıyorsunuz, karşı tarafı niye dinlemek bile istemiyorsunuz demelidir. Türk halkı bunu demezse, acılar da ve hatta büyük yıkımlar da kendisini bulabilir ve bundan da üzülmemesi gerekir, çünkü görevini yerine getirmemiştir. Biz bir ulusuz ve çok haklı nedenlerle, insani birtakım haklar için mücadele veriyoruz, bunun halkımızın ve hatta Türk ulusunun çıkarına olduğunu da söylüyoruz.

Türklerin çok sayıda yeni cumhuriyeti de doğmuştur. Türk birliğinin yolu da açılmıştır. Biz bunu da destekliyoruz, karşı çıkmıyoruz. Daha ne isteyelim yani? Tarih boyunca 1000 yıldır bize dayanarak Anadolu Türklüğü bu kadar güç kazandı. İllahi yok olacaksınız, size teslimiyetten başka yol yok denilirse, biz şiddetle direneceğiz. Gerçekten iğne ucu kadar çözüm yolu aramayan, sivil ve askeri kesim oluyor. Ben bahara doğru bir kez daha son olmak üzere bir çağrı yapacağım, Türk halkına da, Türk ordusuna da, Türk resmi temsilcilerine de; eğer halkın sağduyusuna, demokrasinin, siyasetin ağırlığına inanıyorlarsa -zayıf da olabiliriz; madem ki kardeşlik iddialarındalar, o halde zayıflığı bir bahane olarak kullanmadan gelip çözüm yollarına işlerlik kazandırsınlar. Türklük kaybetmeyecek, vatan bölünüp parçalanmayacak, halkların özgür iradesine dayalı gelişmeler sözkonusu olacaktır. Gelsinler tartışsınlar, bunun böyle olduğu anlaşılacaktır. Bunu bir kez daha belirteceğim; kabul görürse görür, görmezse biz kendi kaderimizi tayin etmek için tek seçenek olarak bize dayatılan bu savaşı tırmandırmaktan çekinmeyeceğiz ve bu anlamda da sorumluluk bizde değil, karşı tarafta olacaktır. Bunu bir kez daha belirtirken, gerçekten Türkiye halkına özel bir düşmanlık geliştirmek aklımızdan geçmez. Türk ulusuna karşı değiliz. Biz ısrarla, devlet içinde kendi şahsi menfaatlerini her türlü ulusal çıkar üstünde tutan askeri-sivil, bürokratik, bağnaz, tutucu kesime karşı savaşım yürüteceğiz. Bunların arkasında gerçekten sermaye güçleri vardır. Bunların da, "bir an önce ezilmeliler" biçimindeki politikalarına karşı duruyoruz ve bunlar nüfusun yüzde 1'ini bile bulamazlar. Bu açıdan Türk ulusuyla özel bir karşıtlığımız yoktur. Hatta mücadelemiz Türkiye halkının demokrasisine büyük yol aldırmıştır, soluk aldırmıştır, bu daha da böyle olacaktır. Barışçıl yolda oldu oldu, olmadı mı savaş yoluyla da halklarımızın özgürlüğüne giden yolda başarılı olacağımıza inanıyoruz.

Bu temelde, gelmenize yüksek bir değer verdik. İnanıyorum ki sizler de en azından kamuoyuna yansıtma anlamında görevlerinize bağlı kalacaksınız. Tekrar söyleyeyim, kamuoyunu aydınlatmada kolaylık olsun diye, zor da olsa, çok riskli de olsa basınla bu görüşmeleri yaptık. En son sizinle oluyor. Basın bu konuda çok resmidir, devletten emir alır demeyeceğim, ama politik yöntemin rol oynayabilmesi açısından işlevini daha iyi görebilirdi. Bunu beklerken, bir PKK propagandasını yapın demiyorum. Fakat kamuoyu beklentilerine uygun davranmak hepimizin görevidir. Ben bunu bir görev olarak kabul ediyorum. Gereklerini yerine getiriyorum, sizler de getirmelisiniz. Bu devam ederse görüşmeler bundan sonra da olabilir. Olmazsa, fazla ilgi göstermeyeceğim. Bu da yadırganmamalıdır. Tekrar, bu temelde gelmenize teşekkür ediyorum.

Yeni Asır: *Ortadoğu halklarının birliğinden ne kastediyorsunuz?*

A. ÖCALAN: Daha çok son uluslararası gelişmeleri, özellikle Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte doğan durumu ve bunun Ortadoğu'da olası etkilerini vurgulamak gerekir. Bana göre Slavlar, Germenler, Anglo Saksonlar, Batı uygarlığı değerleri temelinde daha da yakınlaşacaklar. Bunun yanında, ağırlıklı olarak mevcut dünya düzeninden zarar gören ve oldukça da yoksul olan, esas itibariyle de Ortadoğu orijinli Türkiye halkları, İran halkları, Arap halkları arasında bir birlik gelişebilir. Türkiye halkları gerçekten önemli bir topluluk, bir Türk birlik projesi aslında çok tehlikeli değildir. Turancılık da aynıdır ve öyle tehlikeli de görmüyorum. Slavlardan kopmuş, Ortadoğu tarihine bağlanmış bir Türk halk birlik projesi uygundur. Şoven olmayan, yani yayılmacı emelleri olmayan bir Türk birliği projesi Türk halklarının çıkarlarına olduğu kadar, Ortadoğu halklarının da çıkarınadır. Özellikle bu mevcut Slav kökenli cumhuriyetlerden kurtulmaları yadırganmamalıdır. Onlar kapitalizmi esas alıyorlar ve kapitalizmin arkasından da emperyalizm ve sömürgecilik gelebilir. Sanıyorum bu temelde Türkiye halkları -hatta bunlara Ermenileri ve Gürcüleri de dahil etmek gerekiyor, Kafkas halkını da dahil etmek gerekiyor- koparlar. Bir Yeltsin rahatlıkla bir Rus şoveni, hatta bir Rus yayılmacısı da olabilir. Buna karşı halkların ayrılmaları ve kendi birliklerini kurmaları mümkündür. Önümüzdeki dönemde bu gelişebilir. Yine İran'daki Farslar, Beluciler ve hatta Türkler de bir kuşak oluşturur. Türklerden sonra ikinci bir kuşaktır. Üçüncü kuşak Arap halklarıdır. Bunlar da İran Körfezi'nden başlar Atlas Okyanusu'na kadar bir kuşağı teşkil ederler. Bu üç kuşağın birleşmesi sanıyorum en azından Avrupa uygarlığı kökenli halkların veya ulusların -işte demin bahsettim, Slav kökenli, Germen kökenli ve Anglo Sakson kökenli, ki çoğu da kapitalist, emperyalisttir- birliğine karşı ciddi bir birlik girişimi olabilir. Bunların diğer bir ortak özelliği de ortak bir din -yani islam- etrafından birleşmeleridir -ki islamiyet de bir yaşam biçimidir. Hakeza eski bir tarihi-kültürel birliktelikleri olmuştur. Yani tarih boyunca bu halklar oldukça ortak kültürel, ekonomik, sosyal yaşam birliktelikleri içinde olmuşlardır. Birbirlerine fazla yabancı değildirler. Dolayısıyla ben Türkiye'nin, Avrupai toplumuz veya Avrupa'nın ayrılmaz bir parçasıyız tarzındaki yaklaşımını fazla gerçekçi görmüyorum. Nasıl ki Orta Asya cumhuriyetlerinin, Slavların bir parçasıyız demeleri gerçek değilse, Anadolu Türklüğünün de biz Avrupa'nın parçasıyız demesi gerçekçi değildir.

Onların yeri, Ortadoğu halklarıyla birlik olma pozisyonudur. Din bunu biraz daha kolaylaştırıyor. Aynı zamanda coğrafyası bunları birbirine yaklaştırıyor. Yeraltı-yerüstü zenginlik kaynakları iyi kontrol edilirse, bu halkları çok zenginleştirebilir. Sanıyorum dünyadaki büyük gruplaşmaları gözönüne getirdiğimizde böyle bir halklar gruplaşması çok büyük bir gelişme olabilir. Bunu istemeyen bir avuç Batı işbirlikçisi olabilir ki, bence bunlar da herhalde aşılacaktır.

Son islami hareketlerin gelişmesinden de çıkarmamız gereken sonuç budur. Aslında islami gelişme bir anlamda benim düşündüğüm bu birlik anlayışının bir ön habercisidir. Söyleyeyim yani, islamcıların düşündüğü gibi bir birlik değil, tamamiyle demokratik, eşit, özgürlüğü esas alan bir birliktir. İslamiyetin de halkların aleyhine değil, demokrasinin aleyhine değil, onu güçlendiren bir temelde, bağnazca değil, böyle bir temelde değerlendirilmesi gerekir düşüncesindeyiz. Ve inanıyoruz ki önümüzdeki dönemde büyük bir hareketlenme olarak bu birlik rol oynayabilir. Daha şimdiden bunun belirtileri vardır. Bunu günümüzdeki mevcut "İslam Konferansı" ifade etmekten uzaktır. Şunu da söyleyeyim: Bu tip konferanslar, son islami hareketlerin dile getirdikleri islami ortak pazar, bunlar da bana fazla tutarlı gelmiyor. Hatta bana göre, Batı oyunudur.

Ortadoğu halklarının tarihi geleneğine, temel çıkarlarına cevap veren bir birlik fikri, bir Ortadoğu halkları federasyonu fikri gitfikçe kendini duyuracak bir fikirdir. Nitekim Avrupa birliği fikri oldukça gelişim gösteriyor, Slav birliği fikri gelişim gösteriyor. Hatta İngiliz Milletler Topluluğu gelişim gösteriyor. O zaman Ortadoğu halkları birliği de gelişim gösterecektir. Bu konuda halklar arasındaki ilişkiler çok verimli bir biçimde düzenlenebilir. Arapların petrolü vardır, Kürtlerin su kaynakları vardır, Türklerin yine birçok kaynakları vardır, Farsların birçok kaynakları vardır, yeraltı-yerüstü zenginlikleri vardır, muazzamdır. Yani tarihi zenginliklerini de buna eklersek, gerçekten ihtişamlı bir dönemin halklar için böyle başlayabileceğini söyleyebiliriz. Uluslararası planda da, özellikle Ortadoğu için yeni dünya düzeninde yer ararken, ana hatlarıyla düşüncelerimizi böyle dile getirebiliriz.

ABD'nin veya Batı'nın çıkarlarına göre bir yeni düzen değil, Ortadoğu halklarının çıkarlarına göre bir yeni düzen, gerçekten demokratik ve özgür birlikteliği, federasyonlaşmayı esas alan bir birlik. Bizim Türkiye'yle düşündüğümüz federasyonlaşma da bunun bir köprüsü olabilir. Özellikle Türklerle, Anadolu Türklüğüyle geliştirilecek bir federasyon zincirleme bir Ortadoğu federasyonuna götürebilir. Bu açıdan bizimkini bir ayrılıkçılık olarak görme yerine, Türk birliğine giden yolda ciddi bir birlik girişimi ve aynı şekilde diğer halklarla da bir birliğe giden yolda çok ciddi bir girişim olarak görmek gerekir. PKK'nin Ortadoğu somutu için düşündüğü budur.

Yeni Asır: *Bir girişiminiz var mı?*

A. ÖCALAN: Daha çok düşüncede ele alınırken, pratikte de bizim geliştirdiğimiz ilişkiler buna hizmet ediyor. Ortadoğu sahasındaki ilişkilerimiz aslında bu fikre dayanıyor ve doğal olarak bu fikri hayata geçirmeye katkıda bulunacağız. Türkiye'ye de dayattığımız birlik anlayışı bu düşüncenin gün ışığına çıkmasına, hayat bulmasına yol açacaktır.

Yeni Asır: *Kürt halkı için?*

A. ÖCALAN: Ama, dar milliyetçi düşünmeyiz. Kendisine kapalı halkların geleceği olamaz. Halbuki 1000 yıl önce bu birlik vardır. Emeviler döneminde, Abbasiler döneminde, hatta Selçuklular döneminde yok muydu? Vardı, değil mi? Peki parçalayan kimdi? Araplarda 20'yi aşkın devlet, Türklerde neredeyse 10'a yakın devlet kimin icadıydı? Herhalde kendi öz iradeleriyle oluşmadılar. Yine bu devletlerin çoğu anti-demokratiktir ve halkların rızasıyla oluşmadılar. Ama sizin beğenmediğiniz bu halklar vardı ve oldukça ortak bir uygarlığı yaşıyorlardı. Bu bir gerçektir. Tarihi bir temelde eğer tarih inşa edilmek isteniyorsa, eğer gerçekten tarihi mirasımıza, zenginliklerimize sahip çıkılmak ve sadakatle bağlı kalınmak isteniyorsa, karşılık vermek zorundayız.

Ortaya çıkan, çıkmış olan yapay bölünmeleri meşru kabul etmemeliyiz. Yine bunun ürünü olan yapay düşmanlıkları kabul etmemeliyiz. Bence bu çok olağan, olağan olduğu kadar da doğru bir yaklaşımdır. Eğer bugüne kadar biz böyle bir fikre ulaşmamışsak bence kafalarımız Batı tarafından koşullandırıldığı içindir. Onların böl-yönet politikası, kendi çıkarlarını aşmayan bir görüş ufku darlığı sonucu, tarihi mirasımız inkar edildi, kardeşlik-beraberlik duyguları yok edildi, dar ulusal bencillik, adeta, "kendi gemisini kurtaran kaptan" anlayışına herkesi götürdü. Böylece istikrarlı bir dönemin, bir mazinin hatırlanamaz duruma gelmesine yol açtı. Bu, olağan olmayan, doğru olmayandır. Ama biz tam tersine, bunun aşılmasını, tarihi gerçeklere dönülmesini, tarihi miraslara bağlanılmasını, bu temelde halkların birliğe gitmelerini gerçekten geliştirilmesi gereken çözüm olarak gösteriyoruz. O beğenmediğiniz imparatorluklar cihan imparatorluklarıydı. Ve uygarlık dünya çapında temsil ediliyordu. Halen o dönemler görkemli dönemler olarak hatırlanıyor. Her halk bu kadar bölünürse -örneğin bir Araplar 25'e bölünürse, birbuçuk milyonluk İsrail'e bile karşı koyamazlar-, Kürtler bu kadar bölünürse ne yapacaklar? Hatta bir de kendi aralarında kanlı bıçaklı olurlarsa herhalde bu Ortadoğu halklarına bir hizmet, onların güçlenip gelişmelerine bir hizmet olmayacaktır. Bu, çok yerinde ve çok doğru bir ulusal yaşam değildir. Bana göre bu yapaydır, üstten bir dayatmadır. Aşılması kadar doğal, yerinde ve haklı başka bir tavırdan bahsedilemez. Bütün halkların çıkarlarına gerçek bir **"birlik"** isteniyorsa, hepsinin güç kazanması isteniyorsa, dünya gerçekliği içinde buna yer vardır. Geniş topluluklar doğmuştur. Ve bunlardan bir tanesi de bu temeldedir; hem de tarihi, kültürü, coğrafyası oldukça buna hizmet eden ve yine yeraltı-yerüstü zenginlikleri buna çok fırsat tanıyan, bir birlikten yoksun olan bu halkların geleceğini böyle bir birlik anlayışı içerisinde görüyoruz.

11 Ocak 1992

... Ali Rıza DEMİREL yoldaşı saygıyla anıyoruz

Baştarafı 17. sayfada

ma yetenekleri, araştırmacı ve tartışmacı özellikleri, direngen kişiliği sayesinde ulusal kurtuluş ideolojimizi kısa sürede kavrar. 1977-79 yıllarında değişik aralıklarla orta öğrenimini sürdürdüğü Erzirom, Mazra (Elazığ), Çewlik (Bingöl) gibi faşist örgütlenmenin egemen olduğu alanlarda aktif propaganda, örgütlenme ve eylemsel çabalar.içinde olur. Başta öğrenci gençlik içinde yürüttüğü faaliyetlerde toparlayıcı bir rol oynar ve faşistlere yönelik kitlesel eylemlerin başında yer alır. Bu atak ve direngen tutumu düşmanın gözünden kaçmaz ve defalarca saldırılara maruz kalır.

Ali Rıza yoldaş, bu kararlı tutumunu en son öğrenimini sürdürdüğü Çewlik'te de daha yoğun bir biçimde sürdürür. Faaliyetlerini sadece liseli gençlikle sınırlamaz, genelde faşist unsurlara yönelik yapılan birçok eylemin içinde de yer alır.

Cesareti bilince, bilinci örgütlenmeye, örgütlenmeyi eyleme dönüştüren kararlı pratiğinden ötürü arkadaş yapısı ve kitleler tarafından kendisine **"Kalaşnikof Rızo"** diye hitap edilir.

Ali Rıza yoldaş, faşistlerin ve küçük-burjuva reformist güçlerin boy hedefi haline gelir. 1979'da uğradığı bir saldırı sonucu sırtından ağır bir yara alarak tutuklanır ve kısa bir süre sonra serbest bırakılır. Taşıdığı darbe izi ve tutukluluk süreci asla O'nda yılgınlığa yol açmaz, tam tersine daha da kini bilenmiş olarak pratiğe katılır. Çewlik'te yoğunlaşan faşist saldırılara karşı sürekli eylemlilik içinde olunmasını önerir. Ancak önerisinin Davut (Resul Altınok) provokatörü tarafından reddedilmesine ve tepkiyle karşılanmasına tavır alır. O esnada Çewlik'te düşmana karşı etkili eylemde bulunmamayı Davut'un durumuna bağlayarak eleştirir. "Şişko reformisttir, silahlı mücadeleye inanmıyor, korktuğu için eylemsizlik ortamını tercih ediyor" der ve Davut alçağına yönelik bu iddiasını kadrolar arasında açıkça savunur. Davut, **Ali Rıza** yoldaşın bu soylu tutumuna tepki duyarak aleyhinde kuşku ve şüphe uyandırıcı, gözden düşürücü, teşhir ve tecrite hizmet eden asılsız suçlamalar uydurur.

Asılsız ithamlar altında bırakılan **Ali Rıza** yoldaş, 1979 sonlarında Dep (Karakoçan) alanına gönderilir. Ancak **Ali Rıza** yoldaş, hakkında ileri sürülen asılsız iddiaların bilincinde hareket ederek, Davut hakkındaki iddialarını ısrarla savunur. Kendisine yönelik tutumun Parti tutumu olmadığını belirtir ve hiçbir kaygı ve yılgınlığa kapılmadan **Hacı** kod ismiyle Dep-Gexî-Dersim üçgeninde militanca bir pratik sergiler. O, devrim saflarında hızla kaçkınlığın ve yılgınlığın egemen olduğu, baskı ve operasyonların oldukça yoğunlaştığı bir ortamda yoldaşlarının ve kitlelerin güven ve cesaret kaynağı haline gelir. İkna edici ve eğitici üslubu, özellikle eylemci ruhu bütün yapıya da yansır. 12 Eylül koşullarında dahi gerçekleştirilen birçok eylemin içinde yer alır. En kıt olanaklar içinde bile PKK'nin eylemci özüne yaraşır bir militanlık sergiler.

Ali Rıza yoldaş, fedakar, kararlı kişiliğini katledilmeden birkaç ay evvel yurtdışında bulunan akrabasına gönderdiği 21.8.1980 tarihli mektubunda şu ifadelerle dile getirmiştir:

"Partimiz ülke çapında sömürgeciliğe karşı resmen bir savaş içindedir. Buna karşı sömürgeciler de gün geçtikçe üzerimize bütün barbarlıklarıyla yürümektedirler. Bütün iyi arkadaşlar yoğun bir polis kovuşturması altında; birtakım arkadaşlar hakkında vur emri bile verilmiştir. Bunlardan bir tanesi de benim.

Bize dost olan dağlarda barınma olanağımız vardır. Her zaman dağlardayız. Ancak önümüzde soğuk kış günleri vardır, bu günleri dağlarda geçirmek zorundayız. Bunun için bazı şeylere ihtiyacımız vardır. Yurtseverliğin, ilericiliğin ve demokratlığın bir borcu olarak gücün oranında aşağıda isteyeceğim eşyaları alıp göndermeni dilerim. Bunları göndermekle sadece bana değil, ülkemizdeki mücadeleye karşı da görevini belli oranda yerine getireceksin.

Biz ülkemizde elde silah savaşarak tarihe karşı sorumluluğumuzu, halkımıza karşı görevimizi yerine getiriyoruz. Gün mücadele günüdür. Silahı olan silahıyla, parası olan parasıyla, bilgi-becerisi olan bilgi-becerisiyle mücadelemize katılmalı, er olan bugün kendisini göstermelidir.

İstediğim eşyalar: Kalın, uzun bir parka, uyku tulumu, sırt çantası ve bir saat.

Proleter devrimci selamlar."

Ali Rıza yoldaşın, ölüme meydan okurcasına kucakladığı Kürdistan dağlarında tarihe karşı sorumluluğunu, halkımıza karşı görevlerini yerine getirmenin kararlı çabaları içinde olduğu bir dönemde; Davut alçağı ise çekildiği en stratejik alanlarda ilişki tarzını pis canını koruma temelinde düzenler, örgütlemekte olduğu yoz yaşamını ve bunun ileriye yönelik hesaplarını gizlemek için illegalite adı altında yapıyla bağını keser, Partinin talimatlarını yapıya yansıtmaz, Partinin geri çekilme talimatını tersinden uygulayarak kadroların yurtdışına çıkışını engeller, kadrolar arasında kuşkuculuğu, dedikoduculuğu, siyasi-askeri kanat çelişkisini yaratarak her an darbe yemeye açık bir yapının oluşmasına yol açar. Arkadaşların lojistik ihtiyaçlarını karşılamak için yapmak istedikleri eylemleri dahi operasyonlara neden olur gerekçesini ileri sürerek engeller. Bu tasfiyeci tutumun sonucu olarak çok sayıda yoldaş şehit düşer ve tutuklanır. Ancak provokatör Davut bununla da yetinmez, kendisini açıkça eleştirme cesaretini gösteren ve tasfiyeciliğini farkeden yoldaşların grup döneminin özelliklerinden kaynaklanan hata ve yetmezliklerinin altında bilinçli olarak bir neden ve bağlantı arayarak bunalıma, kaçmaya zorlar. Ancak bütün çabalarına rağmen sonuç alamadığı Partiye bağlı arkadaşlardan bazılarını ise katleder.

Eleştirilere cesaretlice yaklaşımı, doğruları savunmadaki ısrarlı ve kararlı tutumu, silahlı mücadeleye olan sonsuz inancı, Partinin eylemci çizgisine olan bağlılığı ve reformizme olan düşmanlığı yüzünden 1980 sonlarında Dersim alanında bizzat provokatör Davut alçağı tarafından katledilen yoldaşlardan biri de **Ali Rıza DEMİREL** yoldaştır.

Davut provokatörünün iğrenç itham ve uygulamalarına karşı direnerek karşılık veren **Ali Rıza** yoldaş, *"İthamları kabul etmiyorum, beni vurabilirsiniz ama Partinin adaletinden kurtulamayacağınız kesindir"* der ve cellatın suratına sonuna kadar, *"Yaşasın PKK, Yaşasın Başkan APO"* sloganlarını haykırarak şahadete ulaşır.

Ali Rıza yoldaşın ilk devrimci düşünceyi taşırdığı ve miltanca bir pratik sergilediği alanlarda halkımız bugün onlarca evladını şehit vererek, yüzlercesini halk ordusuna katarak, Rızo'ların direniş ruhuna serîhildanlarla karşılık vererek, O'nun kahramanca kişiliğine ve anısına sahip çıkmaktadır.

Tasfiyeciliğin her türlüsüne vurulan ölümcül darbenin önder gücü olan PKK, anıya gerçek bağlılığını ülkenin dört bir tarafında yükselen gerilla savaşına ve serîhildanlara yeni direniş halkalarını ekleyerek sürdürmektedir.

Devrimci eylemliliğin, cesaret ve kahramanlığın abidesi olan **Kalaşnikof Rızo'**muza bağlılık O'nun yolunda tereddütsüzce haykırarak ölüme gittiği Partiye, Parti Önderliğine içten ve dıştan yönelecek her türlü haince çabalara ölümcül darbe vurularak sağlanacaktır.

- Kahrolsun tasfiyecilik, provokatörlük ve her türden işbirlikçilik!

- Yaşasın kahramanlar yaratan Partimizin militan ruhu!

Mücadele arkadaşları

Yeni yılda hedefimiz, halkımızın irade ve ulusal birliğinin...

Baştarafı 15. sayfada

ki, artık bu kan durmayacak. Soyağacını sağlam köklendirinceye kadar durmayacak. Bağımsızlık ve özgürlük ağacı tam yeşerip, herkes gölgesinde fazlasıyla yer buluncaya kadar sulandırılacak. Bu, iyi bir şeydir. Bu, arzuladığımız, her şeyimizi adadığımız bir tarihi eylemimizdir, sahip çıkıyoruz.

Bu yıl işte bunu böyle taçlandırmak ve böyle yapmak için ne lazımsa, bu halkta bunun için ne bitmesi gerekiyorsa, onu ortaya çıkarmak için ayağa kalkacağız. Halkımız bunun için ayağa kalktığında, öncülere düşen, halkın önderlerine düşen, böylesine tarihi aşamalara müthiş yaklaşım göstermek, onun büyük sorumluluğunu duymak, bir tek damla kanı bile yerinde olmadan akıtmamak, ama gerekirse soylu amaç için, vazgeçilmez amaç için son ferdi de ona yatırmak ve böylece öncü adına layık bir kimlik kazanmaktır. Ben, buna yaşam derim. Böyle yaşarsa, bu halka halk derim, benim halkım derim. Böyle yaşarsa, bu yoldaşa benim yoldaşım derim. Bunun dışında, şimdiye kadar kendimi nasıl uzakta tutuyorsam, öyle tutmaya devam edeceğim.

O halde, bu önümüzdeki dönemin üzerine parti olarak ve en önemlisi de her şeyin uğruna yapıldığı halk olarak böyle yürüyeceğiz. Büyük ayaklanmalara hazırlanacağız. Ayaklanmanın bütün örgütleme tekniklerini, araçlarını ve gereçlerini hazırlayacağız. Gerilla buna dört elle sarılacak. Partinin öncü güçleri, dört elle halkın bu ayaklanmasına sarılacak. Köyden kente, basitten karmaşığa, vatanın her parçasından, kuzeyden güneye kadar tüm güçlerimiz seferber edilecektir. Güçlerimiz buna büyük bir seferberlik, büyük bir ayağa kalkma eylemi olarak bakacaklar, bütün dağları bunun için hazırlayacaklar. Gerilla gerekirse milyonları dağlarda savaştıracak kadar hazırlık yapacaktır. Halkın ulusal ordulaşması dev boyutlara tırmandırılacaktır. Kürdistan'ın o ulaşılmaz, sefer yapılır ama fethedilemez doruklarında biz her şeyi zafer temelinde sağlama bağlayacağız. Bu mümkündür, kanıtlanmıştır ve gerekirse kızılca kıyamet koparak, bizim için ölüm merkezleri olan, "uygarlığın" hep bizi düşürdüğü o kent ve köyleri de ya bizim için yaşam alanlarına ya da viraneye çevireceğiz. Bunu göze alan, bunu yapmak için ayağa kalkan bir halkın önünde dünya bile duramaz, durma gereği de yoktur, bu gereği duysa da, onun buna gücü yetmeyecektir. Böyle ayağa kalkan halklar mutlaka başarırlar.

İşte biz, bu temelde bir ayağa kalkmayı nihai başarı için, bir daha düşmeyecek kadar sağlam bir yürüyüşün, bir savaşın sahibi kılmak için, savaştırmak için, yediden yetmişe kadar, kadın-erkek, ihtiyar-çocuk, köylü-kentli, kuzeyli-güneyli, doğulu-batılı, ülke içinden-ülke dışından, okuyan-okumayan hepsini, büyük hesap yapmaya, güçleri oranında direnişe katılmaya, örgütlenmeye, kalbinde dua etmekten tutalım en amansız eylemi düzenlemeye kadar, taşla-sopayla vurmaktan tutalım en keskin vurucu silahla vurmaya kadar, camiden tutalım tarlaya, okuldan tutalım fabrikaya kadar, ovadan zaptedilmez dağ doruklarına kadar, hepsini içiçe birleştirmeye, bu iş için kullanmaya, bunun için hiçbir şeyini esirgememeye çekerek, pay sahibi kılacağız. Bu temelde ya gerçekten bağımsız ve özgür bir yaşam gerçekleştireceğiz ya da tümümüz öleceğiz.

Evet, tüm halkımızı bu şekilde yürümeye, savaşmaya, böylece çok lanetli olan bir tarihsel geçmişle hesaplaşmaya ve çok aşağılık olan bir düşmanla amansızca savaşmaya çağırırken, bütün parti ve gerillayı, savaşan güçlerimizi de -özellikle sorumlu militan düzeyindekileri- her zamankinden daha fazla, içinden geçtiğimiz yılın bu temeldeki düzenlenişine, korunup geliştirilmesine tüm güçlerini katmaya, şimdiye kadar içine düşülen bütün o yetmezliklere, geriye çeken yanlışlıklara son vermeye ve böylece halkımızın da ilk defa güçlü bir biçimde gerçekleştirdiği bu ayağa kalkma hamlesine, savaşımına karşı öncüye yaraşır bir şekilde rolünü oynamaya, görevini başarıyla yerine getirmeye çağırıyoruz. Bu temelde halkımızın bu çok önemli ve sonuç alıcı savaş adımına da elden gelen desteği ve çabayı sunacağımız, yine bu temelde partiyi eğitmeyi, hazırlamayı ve öncü kılmayı esas alacağımız, mevcut yetmezlik ve engellemelere yerinde cevap vererek gelişmeleri başarı noktasında tutmaya özen göstereceğimiz kesindir. İşte bu kararlılıkla önümüzdeki dönemin üzerine halk ve parti olarak yürürken, gerçekten çok umutluyuz, çok coşkuluyuz, çok haklı ve doğru bir temelde hareket ediyoruz. Böyle doğru bir temel üzerinde, böyle coşkulu yürüyenler de kesin başarırlar. Bu büyük inançla mutlaka kazanacağız, mutlaka başaracağız.

9 Ocak 1992

DÜZELTME

1. Serxwebûn'un Aralık 1991 sayısında şehit Hamdin POSAK yoldaşın resmi yanlış verilmiştir, düzeltiyoruz.

Adı, Soyadı:
Hamdin POSAK (Welat)
Doğum yeri ve yılı:
Şirnex-Akit Köyü, 1967
ARGK'ye katılış tarihi:
1989
Şehadet yeri ve yılı:
Dersim, 1991

2. Şehit **Halil** yoldaşın soyadı **KORANOĞLU** değil, **GÜL**'dür.

V.i.S.d.P.: H. Barcedoğmuş, Vogelsangerstr. 286, 5000 Köln 30

Yazışma Adresi: Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1

Hesap numarası: Stadtsparkasse - Köln, Konto Nr.: 27 93 29 53, BLZ: 370 501 98

Avustralya	5.00	A.$	Hollanda	4.50	hfl.
Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr.
Danimarka	16.00	dkr.	İsviçre	4.00	sfr.
Fransa	14.00	ffr.	Norveç	16.00	nkr.

Baştarafı 24. sayfada
kitlesel bir törenle toprağa verildi. Nisêbîn'den cenaze töreni için gelen 900 kişi, Adil Bayık'ın mezarı başında saygı duruşunda bulunarak, **"Şehîdên me nemirin"**, **"Kahrolsun kontr-gerilla"** sloganlarını attı.

34- 13 Ocak 1992: Cizîra Botan'daki serihildanı desteklemek amacıyla Farqîn esnafı kepenk kapattı. Bin kişi şehit **Mirza BİLGEÇ**'in mezarı başına giderek saygı duruşunda bulundu.

35- 14 Ocak 1992: Nisêbîn'deki tüm esnaflar, sömürgeci vahşeti protesto etmek amacıyla kepenkleri açmazken, Nisêbîn lisesi öğrencileri de bütün gün okulun kantininde oturma eylemi yaptılar. Bir gün önce gözaltına alınmış olup sabah saatlerinde savcılığa çıkarlın tutuklular ise halk tarafından alkışlanarak desteklendi.

36- 14 Ocak 1992: Nisêbîn halkının direnişini desteklemek amacıyla Dêrîka Çiyayê Mazî (Derik), Şirnex, Midyad ve Kerboran esnafı kepenk indirdi. Dicle Üniversitesi öğrencileri de bir basın açıklaması yaptılar.

37- 14 Ocak 1992: Çolamerg (Hakkari) şehir merkezinde düzenlenen halk oyunları yarışmasına yurtsever folklor gruplarının ulusal giysilerle katılması ve ulusal oyunlarımızı oynamaları, TC polisleri tarafından engellenmeye çalışılınca, halk ve polis arasında çatışma çıktı. 3 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bu olay üzerine 3 bin kişi şehir merkezinde biraraya gelerek yürüyüşe geçti. Katılımın artmasıyla kitle sayısı 4 bine ulaştı.

38- 14 Ocak 1992: Kontr-gerilla katliamlarını protesto etmek amacıyla Gercews'te esnaflar kepenk kapattı.

39- 14 Ocak 1992: Dersim'in Pûlûr (Ovacık) ilçesinde çıkan bir çatışmada 4 özel tim elemanı öldürüldü. Haydaran dağları TC helikopterlerince bombalandı. Dağın eteklerinde kurulu olan köyün de bombalandığı ve halkın köyden zorla çıkarıldığı bildirilmektedir.

40- 14 Ocak 1992: Amed'in Hênê (Hani) ilçesinde gerillalar, TC polis otosunu taradı, 2 polis ağır yaralandı.

41- 14 Ocak 1992: Farqîn'de bir polisin evi ateşe verildi.

42- 14 Ocak 1992: Şirnex'te öğrenciler, kontr-gerilla katliamlarını protesto etmek için okulları boykot etti.

43- 14 Ocak 1992: Misric (Kurtalan)'ın Xendukê köyünde bir gerilla birliği ile sömürgeci ordu kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 5 gerilla şehit düştü. Olayda 1'i astsubay olmak üzere çok sayıda düşman askerinin de öldürüldüğü bildirildi. Qûbîn (Beşiri)'de toprağa verilen gerillaların mezarı, Qûbîn ve Êlih (Batman)'ten gelen bin kişi tarafından ziyaret edildi.

44- 14 Ocak 1992: 72'si Kürt olmak üzere toplam 97 mülteciyi İran'a iade etmek için götüren TC askeri konvoyu Wan'ın Ebex (Özalp) ilçesinde halkın barikatıyla karşılaştı. Mültecilerin İran'a teslim edilmesine karşı çıkan Ebex halkı, amacına ulaşncaya kadar eylemini sürdürdü. Bunun üzerine Van Emniyet Müdürü, TC'nin bazı komutanları ve Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin Ankara temsilcisi ilçeye gelerek durumu görüştüler. Ebex halkı, isteminin kabul edilmesiyle eylemini sonuçlandırdı.

45- 14 Ocak 1992: Meledî (Malatya)'de polis karakolu karşısında bulunan Demiryolu Sendikası binasında eylem hazırlığı içinde olan bir gerillanın bir sendika görevlisi tarafından engellenmesi sonucu erkenden başlayan çatışmada, sendika görevlisi Ahmet Turan ile Mehmet Eroğlu adlı bir bekçi ve bir polis yaralandı. Üç saat süren çatışma sonucunda kesin olmamakla birlikte adının **Habip KARADUMAN (Nazmi-Sabri)** olduğu belirtilen gerilla yaralandıktan sonra kanıyla **"Yaşasın PKK"** diye yazdı ve şehit düştü.

46- 15 Ocak 1992: Akşam saatlerinde bir ARGK gerilla birliği Nisêbîn şehir merkezine baskın düzenledi. Karakollar ve sömürgeci kurumlar roketatar ateşine tutuldu. Sömürgeci ordu güçlerinin karşılık vermesi üzerine çatışma bir saat kadar sürdü. Gerilla birliği, eylemde amacına ulaştıktan sonra kayıp vermeden geri çekildi.

47- 15 Ocak 1992: Gercews (Gercüş)'e bağlı Gulukan köyünde gerillalar tarafından kaçırılan bir din hocası, sorgulamasında TC devleti tarafından eğitildiğini, halkı birbirine kırdırtmak amacıyla provokasyon yaratmak için görevlendirildiğini itiraf etti.

48- 16 Ocak 1992: Kerboran'ın tüm köy muhtarları, TC'nin muhtarlık mühürünü iade etme kararı alırken, tüm halk da TC'nin hüviyet cüzdanlarını atma kararı aldı.

49- 16 Ocak 1992: Çewlik'in Dara Hênê (Genç) ilçesine bağlı Sivan (Servi) bucağında gerillalarla TC ordu gücü arasında çıkan çarpışmada çok sayıda düşman askerinin öldürüldüğü, yaralıların helikopter ve ambülanslarla taşındığı bildirildi.

50- 16 Ocak 1992: Wan'ın 30 köyünün muhtarları toplanarak, TC'nin muhtarlık mühürünü atma kararı aldılar.

51- 16 Ocak 1992: Ekim 1991 tarihinde Cizîra Botan'da şehit düşen **Halil GÜL** yoldaşın cenazesi ailesinin girişimiyle alınarak Weranşar (Viranşehir)'a götürüldü. Dini vecibeler yerine getirildikten sonra ERNK bayrağına sarılı cenaze 7 bin kişinin katılımıyla mezarlığa getirildi. Yapılan saygı duruşu ve atılan sloganlar eşliğinde şehit Halil GÜL toprağa verildi. Esnaf bu vesileyle kepenkleri kapattı, araç sahipleri araçlarının kontaklarını açmadılar.

52- 18 Ocak 1992: 1989'un 18 Ocak'ında Cizîra Botan'da şehit düşen **Binevş AGAL (Bêrîvan)** yoldaşın ölüm yıldönümü nedeniyle Şirnex'te esnaf kepenk kapattı, işçiler işe gitmedi, araç sahipleri araçlarının kontaklarını açmadı, okullar boykot edildi.

53- 18 Ocak 1992: Nisêbîn'de, 30 Aralık günü tutuklu bulunduğu Diyarbakır 1 Nolu E-Tipi Cezaevi'nden tahliye olan **Abdurrahman Söğüt**, işlettiği konfeksiyon dükkanından ayrılarak evine giderken, yüzleri maskeli kontr-gerilla elemanları tarafından katledildi. Evli ve 7 çocuk babası olan Abdurrahman Söğüt, Nisêbîn HEP İlçe Yönetim Kurulu üyesiydi. Abdurrahman Söğüt'ün cenazesi 19 Ocak günü doğum yeri olan Mêrdîn merkeze bağlı Lizyan (Elmabahçe) köyüne kalabalık bir konvoyla götürüldü. 4 bin kişinin katıldığı törende, cenaze, **"Bijî Serok APO"**, **"Bijî PKK"** sloganları eşliğinde toprağa verildi.

54- 19 Ocak 1992: Wan'ın Westan (Gevaş) ilçesinde Kürt asıllı bir asker, üstleri tarafından işkenceyle katledildi.

55- 20 Ocak 1992: ARGK gerillaları üç koldan Cizîra Botan merkezini basarak düşman odaklarına yöneldi. Polis Çarşı Karakolu'na, Jandarma Merkez Karakolu'na, hakim ve savcı lojmanlarına, otobüs terminalindeki düşman panzerlerine ve özel timlerin mevzilerine saldıran gerillalar, roketatar ve otomatik silahlar kullandı. Bir saat kadar süren çarpışmada, halk gerillaya destek oldu. Düşmanın maddi ve manevi kaybı büyük oldu.

56- 20 Ocak 1992: Kerboran'a bağlı Serêdaxlê köyüne giren yüzleri maskeli, otomatik silah ve bombalarla donanmış olan 15 kontr-gerilla elemanı köy muhtarı Mehmet Yavuz'un evini sarar. Durumu farkeden muhtar telefonla köy halkına haber verir. Halk gelinceye kadar kontralar, muhtarı köyün dışına çıkarmaya çalışır. Harekete geçen silahlı halk milislerimiz duruma müdahale eder, Mehmet Yavuz adı yurtsever kurtarılırken, kontralar kaçar.

Kana doymayan bu silahlı caniler amaçlarına ulaşamayınca, bu sefer Kerboran merkezinde Mahmut Çelebi adlı yurtseverin evine yönelirler. Haberin yayılması üzerine taş, sopa, kazma ve kürekli 3 bin yurtsever toplanıp kontraları kovalar ve bir cinayet daha önlenmiş olur.

Ama katliam yapma amacında olan kontralar bu kez de Kerboran HEP İlçe Başkanı Beşir Dolaşmaz'ın evini sarar. Beşir Dolaşmaz'ın imdat sesleriyle toplanan 5 bin kişi kontralara saldırır. Halkın gazabından kurtulamayacaklarını anlayan katiller, kim olduklarını açığa vurma pahasına Kerboran Taburu'na sığınırlar. Bunun üzerine halk, taburun kapısına dayanarak, kontraların iadesini ister. Olay karşısında tabur komutanı sessiz kalır, taburun tüm ışıkları söndürülür, kapıları kapatılır; düşman herhangi birşey yapmaz. Sabaha kadar sloganlar haykırarak ve halaylar çekerek bekleyen halk, sabah evlerine dağılır.

57- 22 Ocak 1992: Dört ay önce Şirnex'te şehit düşen ARGK gerillası **Müslüm SOLGUN**'un cenazesi, doğum yeri olan Dersim'e götürüldü. Dersim şehir merkezinde 200 araçlık konvoyla karşılanan cenaze, daha sonra Merho köyüne götürüldü. 2 bin kişinin katıldığı cenaze töreninde **"Şehitler ölmez"** sloganları haykırıldı. Şehitlerin anısına yapılan saygı duruşundan sonra Müslüm SOLGUN'un yaşamı ve mücadelesi dile getirildi.

58- 22 Ocak 1992: Nisêbîn'in Abdülkadir Paşa Mahallesi'nde oturan **Abdurrahman Ercik**'in evini basan yüzleri maskeli beş kişi, ev halkını otomatik silahlarla taradı. Kontr-gerillanın ayrılmasından sonra, bu kez de yakın bir yerde konumlanan özel tim elemanları ve polisler evi bombalayıp panzerden ateş açtılar. Yarım saat süren tarama sonucunda Abdülrahman Ercik yaralı olarak, babası, kardeşleri ve üç yakınıyla birlikte gözaltına alınarak götürülür. Yaralı götürülen Abdurrahman Ercik kurşuna dizilir. Daha sonra olay, *"Bir terörist ölü olarak ele geçirildi"* biçiminde basına yansıtılır. Ailesinin tüm girişimlerine rağmen, cenaze verilmez ve sömürgeci canilerce gizlice gömülür. Olayın duyulması üzerine Nisêbîn esnafı, cinayeti protesto etmek amacıyla kepenkleri kapatır.

59- 22 Ocak 1992: Amed HEP Yönetim Kurulu Üyesi **Harbi Arman**, Amed-Erxenî arasındaki Devegeçidi köprüsü mevkiinde ölü olarak bulundu. Harbi Arman, memleketi olan Milazgir (Malazgirt)'de bulunduğu sırada kendisine telefon edilerek, ifade vermek üzere Amed'e gelmesi istenir. Bunun üzerine 14 Ocak günü Amed'e gelen Harbi Arman, TC emniyet görevlileri tarafından gözaltına alınır ve katledilir.

60- 23 Ocak 1992: Girgê Amo (Silopi)'nun Serêbiyê köyünde esir düşen 4 ARGK gerillası için, Girgê Amo ve köylerindeki tüm halk direnişe geçti. Toplam 20 bin kişi, esir düşen gerillaların kurtarılması için harekete geçtiyse de, düşman barikatıyla karşılaşan halk ilçe merkezine geri dönmek zorunda kaldı. Burada TC'nin vahşi cinayetlerini protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlendi.

20 bin kişinin katıldığı yürüyüşün bitiminden sonra düşman, halkı rastgele taramaya başladı. Merkez Jandarma Karakol Komutanlığı'ndan açılan ateş sonucu, evinin kapısı önünde beklemekte olan Girgê Amo Bağımsız Belediye Başkanı'nın yeğeni 19 yaşındaki **Hüseyin Tayşun** katledildi.

61- 23 Ocak 1992: Amed'de Karayolları Müdürlüğü yakınındaki bir su kanalı içinde 19-20 yaşlarında bir gencin cesedi bulundu.

62- 23 Ocak 1992: Sêrt'in Dih (Eruh) ilçesi Basinê (Bozaltı) ve Emtî (Gönülardı) köyleri arasında bulunan Çiyayê Kusiya (Karadağ) Türk savaş uçakları ve helikopterleri tarafından gün boyu bombalandı. Aynı gün Emtî köyü yakınlarında bir gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışma gün boyu sürdü. Çatışmada 2 özel tim, 1 çavuş ve 2 asker öldürülürken 3 gerilla şehit düştü ve 1 gerilla da yaralandı.

Yaralı gerilla Basinê köyüne götürülürken, ikinci bir çatışma çıktı. Çatışmada 2 gerilla şehit olurken, köyde samanlıkta saklanan ve silah kullanacak durumda olmayan yaralı gerilla da katledildi.

63- 24 Ocak 1992: Girgê Amo'da katledilen **Hüseyin Tayşun**'un cenaze törenine 20 binin üzerinde kitle katıldı. Çevre ilçe ve köylerden gelerek cenaze törenine katılan halk PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın posterleri ve PKK-ERNK bayraklarını taşıyarak, **"Bijî PKK"**, **"Bijî Serok APO"**, **"Şehitler ölmez"** sloganları eşliğinde mezarlığa yürüdü. Burada şehitlerin anısına saygı duruşunda bulunan halk kitleleri, "Ey Raqip" marşını okuyarak, Hüseyin Tayşun'un naaşını toprağa verdi.

64- 24 Ocak 1992: Çiyayê Mazî (Mazıdağı)'de 22 Ocak günü maskeli 5 kişi tarafından dövülerek komaya sokulan **Nizam Kişin** yaşamını yitirdi.

65- 24 Ocak 1992: Çewlik'te **Mahmut Polat** adlı şahıs, kendisine borçlu olan Muharrem isimli TC polisinden parasını isterken kurşunlanarak öldürüldü. Bunun üzerine 300 esnaf kepenkleri kapattı. Cenaze kitlesel bir törenle toprağa verildi.

66- 24 Ocak 1992: Kontr-gerilla katliamlarını protesto etmek için Şirnex'te kepenkler açılmadı.

67- 24 Ocak 1992: Sêrt'in Çakmak Mahallesi'nde bulunan polis otosuna ve Jandarma Bölge Komutanlığı'na ait sahadaki nöbetçi noktalarına ARGK gerillalarınca bir saldırı gerçekleştirildi. Yaklaşık yarım saat süren çatışmada, düşman, kayıplarını gizledi.

68- 25 Ocak 1992: 23 Ocak günü Basinê köyünde şehit düşen 3 gerilla ve Emtî köyü yakınlarında şehit olan diğer gerillalar için, çevre köylerden toplanan 5 bin kişi yürüyüşe geçti. Dih çevresinden gelen kitlelerle bu sayı 8 bine ulaştı. Önce, Emtî köyü yakınlarında şehit düşen gerillaların karda kaybolan cenazelerini arayan halk, 2 şehidin cenazesini bulur. Basinê köyünde şehit olan gerillanın cenazelerini de düşmandan alan kitle, camideki dini vecibelerin ardından Basinê köyü mezarlığına doğru yürüyüşe geçer. ERNK ve ARGK bayraklarının taşındığı cenaze yürüyüşünde, zılgıtlar eşliğinde, **"Şehîdên me nemirin"**, **"Bijî PKK"**, **"Bijî ARGK"**, **"Bijî Serok APO"** sloganları haykırılar. Mezarlıkta "Ey Raqip" marşı eşliğinde 5 şehit gerillanın naaşı toprağa verilir.

ARGK gerillaları ile düşman arasında çatışmanın çıktığı 23 Ocak'tan 28 Ocak'a kadar Aynê (Bağgöze) nahiyesindeki esnaflar kepenkleri kapattı, araçların kontakları açılmadı.

69- 25 Ocak 1992: Midyad'a bağlı Kefsûrê köyünde korucu olarak çalışan ve bir süre önce de köye giren bir ARGK gerillasını pusuya düşürerek katleden, daha sonra da cesedi parçalayarak tanınmaz hale getiren hain Abdülkerim Keleş, ARGK gerillaları tarafından tutuklanarak yargılandı ve ölümle cezalandırıldı.

70- 25 Ocak 1992: Bir süre önce Misric'te şehit düşen gerillaların cenazeleri halk tarafından alınarak törenle toprağa verildi.

71- 25 Ocak 1992: Çewlik (Bingöl)'in Kültür Mahallesi'nde evine gitmekte olan konfeksiyoncu **Ahmet Bayram** ve **Ahmet Buzrul** kontr-gerillanın saldırısına uğradı. Silahlı saldırı sonucunda Ahmet Bayram olay yerinde yaşamını yitirirken, Ahmet Buzrul ise daha sonra hastanede yaşamını yitirdi.

Olayı duyan halk, hastanede biraraya gelerek gösteri yaptı. Aynı gün Ahmet Bayram için düzenlenen cenaze törenine 4 bin kişi katıldı. Esnaf kepenk kapattı. Cenaze toprağa verilirken, halk kitleleri **"Kahrolsun kontr-gerilla"**, **"Bijî Serok APO"** sloganlarını haykırdı.

Ahmet Buzrul, Vedat Aydın'ın cenaze törenine katıldığı zaman cenaze ile birlikte resmi çekilmiş, basına yansıtılacak, TC'nin ve onun vurucu timi olan kontr-gerillanın boy hedefi haline getirilmişti.

72- 25 Ocak 1992: Giderek artan kontr-gerilla katliamlarını ve TC'nin Kürdistan dağlarını bombalama operasyonunu protesto etmek için Sêrt şehir merkezinde ve Mêrdîn'in Çiyayê Mazî (Mazıdağı) ilçesinde kepenkler kapandı, işyerleri açılmadı. Sêrt şehir merkezinde yapılan yürüyüşe protesto etmek amacıyla Misric'tan gelen 17 minibüs ve 10 taksiden oluşan konvoy, Sêrt-Bêdlîs yol kavşağında düşman barikatıyla karşılaştı. Misric'a dönen konvoy, bin kişilik bir kitleyle yürüyüşe başladı. Şehir merkezinde tekrar düşman barikatıyla karşılaşan halk, **"Bijî Kurdistan"**, **"Bijî Serok APO"**, **"Dağlar biziz, bizi bombalayın"**, **"Kürdistan faşizme mezar olacak"** sloganlarıyla oturma eylemine başladı. Çevre mahallelerdeki katılımla sayı 8 bine ulaştı. Bunun üzerine düşman barikatı kaldırdı. Şehir merkezinde düşman güçlerinin saldırması üzerine çatışma çıktı. Bu arada, Halk Bankası'nda ve bir ilkokul bahçesinde direğe asılı bulunan TC bayrakları halk tarafından indirilerek yırtıldı. Olayda 6 kişi yaralanırken, çok sayıda yurtsever de gözaltına alındı.

73- 26 Ocak 1992: Kontr-gerillanın düzenlediği bir saldırı sonucu yurtsever **Seyfettin Oktan** katledildi.

74- 26 Ocak 1992: Qilaban'a bağlı Tulumtaş köylüleri, kontr-gerilla ve TC'nin Pasûr ve Licê'deki katliamlarını protesto etmek amacıyla bir yürüyüş düzenledi. Kürtçe sloganlar atan köylüler, köy karakoluna vardıklarında, düşman barikatıyla karşılaştılar. Bunun üzerine geri dönen halk, yürüyüşü olaysız bir biçimde sonuçlandırdı.

75- 26 Ocak 1992: ARGK gerillaları Kerboran'a bağlı Çelika Eliyê Remo (Çelik) köyüne geniş çaplı bir baskın düzenledi. Roketatar ve otomatik silahların kullanıldığı saldırı eylemi esnasında, düşman karakolu tamamen imha edildi. Düşman, kayıplarını açıklamadı.

76- 28 Ocak 1992: **Ahmet Bayram** ve **Ahmet Buzrul**'un kontr gerilla elemanlarınca katledilmeleri nedeniyle Çewlik'te kepenk kapatma eylemi devam etti.

77- 28 Ocak 1992: Dersim'deki dağların Türk sömürgecilerinin savaş uçaklarınca bombalanmasını protesto etmek için Pûlûr (Ovacık) esnafı kepenk kapattı.

Şehitlerine sahip çıkan Kürdistan halkı, TC'nin katliamlarına karşı serîhildan zinciriyle ayakta

1- 1 Ocak 1992: Bir gerilla birliği Kosar (Kızıltepe) şehir merkezine baskın düzenledi. Tüm düşman kurumlarının roketatar ve otomatik silahlarla tarandığı eylemde, büyük hasar meydana geldi.

2- 1 Ocak 1992: 19 Aralık günü Serê Sipî dağında düşman birlikleri ile bir ARGK birliği arasındaki çıkan ve toplam 16 gerillanın şehit düşmesiyle sonuçlanan çatışmaya yol açan nedenin ihbar olduğu ortaya çıktı. Dört yıl milislik yapan ve dokuz ay önce TC ile ajanlık ilişkisine giren Nasır Çul, Amed Eyalet Komutanlığı'nca yapılan sorgulamadan sonra ölümle cezalandırıldı.

3- 1 Ocak 1992: Erxenî (Ergani)'ye bağlı Zirakî (Dağarası) köyünde 29 Aralık 1991 günü düşmanın kurduğu pusuya düşen gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada **Erhan YERGİN (Zindan)** ve **Abdüllatif OK (Zinar)** adlı gerillalar şehit düştü. Ertesi gün, TC askerlerinin köyde bekletilen gerilla cenazelerini kurşun yağmuruna tutması üzerine öfkelenen köylüler taş ve sopalarla faşist ordu sürüsüne saldırdı. Bu durum üzerine düşman geri çekildi. Olayın duyulması üzerine Şincik (Çayırdere), Salhî (Salihli) köyleri ve Erxenî ilçe merkezindeki halk ile Zirakî köylüleri birleşerek Gisgis köyüne doğru yürüdü. 4 bin kişilik kitle yolda düşman barikatıyla karşılaştı. Düşmanın tehditlerine rağmen halk, gerilla cenazelerini alarak Gısgıs'ta törenle toprağa verdi.

4- 1 Ocak 1992: Girê Sor (Siverek)'un Karakoyun köyünden olan **Erhan YERGİN'**in şehit düştüğünü duyan Girê Sor halkı, 1 Ocak günü yüzlerce araçtan oluşan bir konvoyla cenazeyi almak için Erxenî'nin Gisgis köyüne gelir ve cenazeyi alarak Girê Sor'a doğru yürüyüşe geçer. Konvoy Girê Sor'a ulaştığında kitlenin sayısı 7 bine ulaşır. ERNK bayrağına sarılı olan şehit Erhan YERGİN (Zindan)'in cenazesi şehir merkezinde, **"Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Kürdistan faşizme mezar olacak"** sloganları ve kadınların zılgıtları eşliğinde mezarlığa kadar getirilir. Şehitlerin anısına saygı duruşu ve yapılan konuşma ardından, **"İktidar Botan'da, yüreğimiz onlarla"** vd. slogan ve zılgıtlarla gerillanın cenazesi toprağa verilir.

5- 1 Ocak 1992: Weranşar (Viranşehir) ilçesinde halk milisleri, belediyeye ait 2 tanker ile 2 kamyonun üzerine benzin dökerek yaktılar, araçlar kullanılmaz hale getirildi.

6- 2 Ocak 1992: Gerillaya bağlı milisler, Kosar orduevine bomba yerleştirdi. Bombanın patlamasıyla orduevinde çok büyük hasar meydana geldi ve çok sayıda düşman askeri yaralandı.

7- 3 Ocak 1992: Tûx (Tatvan)'un Çarsen (Düzcealan) köyü yakınlarında çığ düşmesi sonucu hayatlarını kaybeden **Kendal** ve **Vahap** adlı gerillalar ile **Rüstem** adlı yurtsever köylü, Çarsen'de düzenlenen bir törenle toprağa verildiler.

8- 3 Ocak 1992: Gûrrgum (Maraş)'un Bazarcix (Pazarcık) ilçesine bağlı Şaylan köyünde gerilla pususuna düşen düşman aracında bulunan 1 binbaşı, 1 subay ve 5 asker öldürüldü. Pusudan birkaç saat önce de 17 korucu silahsızlandırıldı.

9- 3 Ocak 1992: Pasûr (Kulp) ve Licê'deki katliamları protesto etmek amacıyla Serhedan'ın Îdîr ilçesinde esnaf kepenk kapattı, araç sahipleri araçlarının kontaklarını açmadı. Öğle saatlerine doğru Azeri kökenli esnafın da eyleme katılmasıyla katılım oranı yüzde 100'e ulaştı.

10- 3 Ocak 1992: Serhedan'ın Halfeli köylüleri Îdîr'de gerçekleşen kepenk kapatma eylemine destek vermek amacıyla ilçeye yürüyüş düzenlediler. **"Bijî Serok APO"** sloganını atan yürüyüş korteji, ilçeye vardığında sömürgeci güçlerce engellendi. Halk, sloganlarla düşmanın engellemesini protesto etti.

11- 3 Ocak 1992: Licê ve Pasûr katliamlarını protesto etmek amacıyla İstanbul-Bakırköy'de yurtsever gençler bir gösteri düzenledi ve bildiri dağıttı.

12- 5 Ocak 1992: Kerboran'da tutuklanan 2 köylünün serbest bırakılması için 2 bin 500 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü düzenlendi. Halkın eylemi karşısında sömürgeciler 2 köylüyü serbest bırakmak zorunda kaldılar.

13- 7 Ocak 1992: Nisêbîn şehir merkezinde düşmana ajanlık yapan İbrahim Kızmaz adlı öğretmen öldürüldü. Olayda 7 yaşındaki bir çocuğu kendisine siper eden bu ajan, çocuğun ölümüne de sebebiyet verdi.

14- 7 Ocak 1992: Midyad Nüfus Müdürü Edip Demir, birkaç kez uyarıldığı halde ajanlık faaliyetini sürdürünce ARGK gerillalarınca ölümle cezalandırıldı.

15- 7 Ocak 1992: Dört yıldır Êlih (Batman)'te kontr-gerilla faaliyetlerini bizzat yöneten Özel Harp Dairesi elemanı Ahmet Islakça, ARGK'ye bağlı bir şehir gerillası tarafından ölümle cezalandırıldı.

16- 7 Ocak 1992: Bêdlîs'e bağlı Norşîn (Güroymak) ilçesi Esentepe Mahallesi'nde, ihbar üzerine bir evi kuşatan düşmanın "teslim ol" çağrılarına ateşle karşılık veren ARGK gerillası **Fatma ZEYTO (Roza),** bir saatlik çatışmadan sonra, kalan son kurşununu bedenine sıkarak şahadete ulaştı.

17- 7 Ocak 1992: Farqîn (Silvan) şehir merkezinde ARGK gerillaları ve sömürgeci TC birlikleri arasında çıkan ve uzun süren çatışmada 4 özel tim elemanı öldürüldü, 2'si de ağır yaralandı. Bu olayda Cizîra Botan doğumlu **Ramazan HULAT (Fikret)** adlı gerilla şehit düştü.

18- 8 Ocak 1992: Riha (Urfa) şehir merkezindeki Cebeci Meydanı'nda Urfa Meslek Yüksek Okulu 2. sınıf öğrencisi **M. Salih Tatlı** kontr-gerilla elemanlarınca katledildi.

19- 8 Ocak 1992: Kerboran'da milletvekili adayı Mecit Çelebi'nin evini saran kontr-gerilla mensupları bir katliam daha gerçekleştirmek isterlerken, durumu duyan halk ayağa kalktı. Halk ile kontr-gerilla arasında çıkan çatışmada askeri elbiseli olan 3 kontr-gerilla elemanı yaralandı. Halkın bu duyarlı davranışı sonucu Mecit Çelebi katledilmekten kurtarıldı.

20- 9 Ocak 1992: 19 Aralık günü Amed-Mûş-Çewlik üçgenindeki Serê Sipî direnişinde şehit düşen gerillalardan **Mirza BİLGEÇ (Tirej)'**in cenazesi 2 bin kişilik bir konvoyla Bongilan (Solhan)'dan alınarak Farqîn'e getirildi. Mezarlığa kadar omuzlarda taşınan gerillanın cenaze yürüyüşünde **"Bijî Serok APO", "Bijî PKK"** sloganları sık sık tekrarlandı. Mezarlıkta "Ey Raqip" marşı eşliğinde gerillanın cenazesi toprağa verildi.

21- 9 Ocak 1992: Riha şehir merkezinde kontr-gerilla tarafından katledilen **M. Salih Tatlı'**nın cenazesi kalabalık bir konvoy eşliğinde Nisêbîn'e getirildi. Düşmanın engellemelerine rağmen, halkın geniş katılımıyla büyük bir tören yapıldı.

22- 9 Ocak 1992: Kerboran'da yüzü maskeli bir kontr-gerilla elemanı tarafından beynine kurşun sıkılan **Hüseyin Gezici** ağır yaralandı.

23- 10 Ocak 1992: Akşam saatlerinde Xelilê (Kılavuz) köyünü saran düşman kuvvetleri köyü kurşun yağmuruna tutunca, halk saldırıya silahla karşılık verdi. Çatışma sabaha kadar devam etti. Düşmanın köy üzerindeki ablukası diğer gün de sürdü.

24- 10 Ocak 1992: **M. Salih Tatlı'**nın mezarı başında 5 bin kişilik bir kitle saygı duruşunda bulundu ve ardından şehidin evine taziyeye gitti.

25- 10 Ocak 1992: Mehsert (Ömerli) ilçesine bağlı Harbe köyü yakınına gerillaların döşediği mayına çarpan TC ordu birliğinden 10 asker öldü, 6'sı da yaralandı.

26- 11 Ocak 1992: Kontr-gerilla katliamlarını protesto etmek amacıyla tüm Kerboran (Dargeçit) esnafı kepenk kapattı. Öğrenciler okulları boykot etti, araçların kontakları açılmadı.

27- 11 Ocak 1992: Dersim'de şehit düşen ARGK komutanlarından **Ali İhsan ÜÇKARDEŞ (Mahsum)'**in cenazesi buradan alınarak Girê Sor (Siverek)'a getirildi. 4 bin kişinin katılımıyla Gülabi Bey Camii'ne götürülen cenaze, dini vecibelerden sonra sloganlar ve tiliiler eşliğinde mezarlığa götürüldü. 4 bin kişinin hep birlikte haykırdığı, **"Şehîdên me nemirin", "Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "ARGK vuruyor, Kürdistan'ı kuruyor"** sloganları eşliğinde şehit **Mahsum'**un cenazesi toprağa verildi.

28- 11 Ocak 1992: 7 Ocak günü Farqîn'deki bir çatışmada şehit düşen **Ramazan HULAT (Fikret)'**ın cenazesini almak için Cizîra Botan'dan yola çıkan konvoy Farqîn'e vardığında, halk havaya ateş ederek karşıladı. Cenaze Cizîra Botan'a götürülürken, yol boyunca konvoya yeni katılımlar oldu, yerleşim birimlerinde biriken kitleler tarafından selamlandı, çiçek yağmuruna tutuldu ve saygı duruşu için yüzlerce defa bekletildi. Cizîra Botan şehir girişinde 4 bin kişilik kitle cenazeyi karşıladı.

12 Ocak günü 20 bin kişilik kitle PKK, ERNK, ARGK bayrakları ve Başkan APO'nun posterleriyle Şeyh Sıraç Camii'ne doğru yürüyüşe geçti. Camiden ERNK bayrağına sarılı şehit **Ramazan HULAT'**ın cenazesini alarak sloganlar ve zılgıtlar eşliğinde mezarlığa doğru yürüdü. Şehitlikte yapılan saygı duruşu, konuşmalar, okunan şiirler ve sloganlardan sonra şehit gerillanın naaşı toprağa verildi. Ardından topluca şehidin evine gidildi. Burada miting yapıldı, konuşmalardan sonra intikam yemini içildi.

29- 12 Ocak 1992: Şehit gerilla **Ramazan HULAT (Fikret)'**ın cenaze törenine 20 bin kişi katılırken, Cizîra Botan (Cizre) , Şirnex (Şırnak), Midyad, Hezex (İdil), Farqîn (Silvan), Girgê Amo (Silopi), Derîka Çiyayê Mazî (Derik) ve Kerboran'da kepenkler açılmadı, öğrenciler okulları boykot etti, araçların kontakları açılmadı, işçiler işbaşı yapmadı ve otobüs terminalleri çalışmadı.

30- 12 Ocak 1992: Kerboran'da sabahın erken saatlerinde mezarlıkta toplanan 4 bin kişi, TC'nin Kürdistan'daki katliamlarını protesto etmek amacıyla öğleye doğru **"Bijî Serok APO", "Bijî PKK"** sloganlarıyla kaymakamlık binasına doğru yürüyüşe geçti. Yarım saat süren yürüyüş, kaymakamlık binası önüne vardığında oturma eylemine dönüştü. Kaymakama dilekçe veren halka, TC askerleri rastgele ateş açmaya başladı. Halkı panzer ve zırhlı araçlarla çembere alan düşman, kadın, çocuk, ihtiyar, genç demeden vahşice saldırdı ve gözyaşartıcı bomba kullandı. Bu olayda 30 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Halk dağılmak üzereyken, Kısmetli köyünden gelen 1500 kişi şehir merkezine girince yine olaylar çıktı. Kısmetli Caddesi'nde halkın önünü kesen düşman güçleri, halka ateş etti. Panzerden atılan iki roketle, Kısmetli köyünden gelen halktan yaralanmayan kalmadı.

Daha bu olay sonuçlanmadan Kumdere köyünden gelen 3 bin kişi Kerboran'a girdi. Sloganlar ve zılgıtlarla ilçeye giren köylüler ile düşman arasında 15 dakika süren bir çatışma oldu. Kurucu köyünden gelen kalabalık bir grup ise ilçeye sokulmadı.

Öğleden sonra Xelilê (Kılavuz) köyünden kalabalık bir grup Kerboran'a yürüdü. Yolda engellenen halk, 3 saatlik oturma eylemi yaptıktan sonra geri döndü. 10, 11 ve 12 Ocak günleri gelişen olaylarda kepenkler açılmadı, şoförler araçlarının kontaklarını kapattı ve öğrenciler okulları boykot etti.

31- 12 Ocak 1992: Diyarbakır Dicle Üniversitesi öğrencisi **Abdülsamet Çetin,** Bağlar semtinde kontr-gerilla elemanlarınca katledildi.

32- 13 Ocak 1992: **Abdülsamet Çetin'**in cenazesi Nisêbîn'e getirildi. Amed'den Nisêbîn'e getirilen cenaze, ilçe girişinde 3 bin araçlık bir konvoyla karşılandı. 20 bin kişinin katıldığı cenaze töreni marşlar okunarak, zılgıt ve halaylar çekilerek, sloganlar atılarak gerçekleşti. **"Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur", "Şehîdên me nemirin", "Abdülsamet ölümsüzdür", "Bijî Serok APO", "Bijî PKK"** sloganları eşliğinde gerçekleşen cenaze yürüyüşünde, Başkan APO'nun büyük boy posteri ile ERNK ve ARGK bayrakları en önde taşındı. Cenaze defnedilirken bir dakikalık saygı duruşu sonrası "Ey Raqip" marşı ile çeşitli şiirler okundu ve konuşmalar yapıldı.

Mezarlıktan dönen halk, Kışla Mahallesi Cumhuriyet Caddesi Üçyol mevkiine geldiğinde, sömürgeci TC ordusunun barikatıyla karşılaştı. Barikatı aşmak isteyen halkın üzerine ateş açıldı, halk açılan ateşe sloganlarla karşılık verdi. Açılan ateş sonucu 4 kişi yaralanırken, TC çapulcu sürüsünün cop ve kalaslarla saldırısı sonucu onlarca kişi daha yaralandı. Tutuklananlara sabaha dek işkence yapıldı. İşkence sonucu 30 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaklaşık 400 kişi gözaltına alındı. Bunlardan bir kısmı serbest bırakılırken, 68 kişi sorgulanmak üzere Mêrdîn'e götürüldü.

33- 13 Ocak 1992: Nisêbîn'de halk ile düşman güçleri arasında yoğun bir çatışma devam ederken, kontr-gerilla aynı anda Nisêbîn şehir merkezinde Tapu ve Kadastro Müdürü **Adil Bayık** adlı bir yurtseveri katletti. Adil Bayık'ın cenazesi daha sonra memleketi olan Curnê Reş (Hilvan)'e götürüldü; yapılan

Devamı 23. sayfada